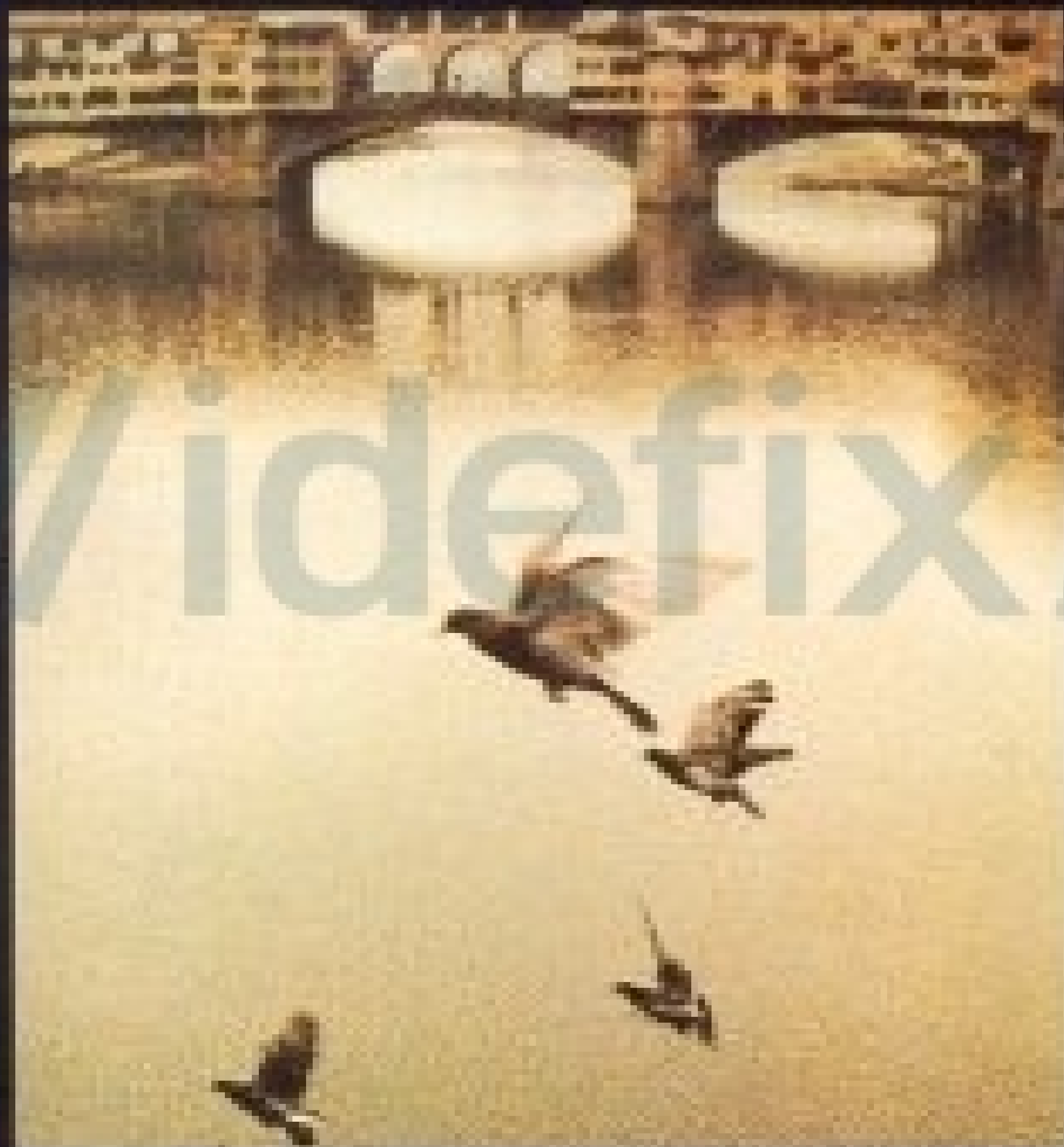
MUTFAK

Banana Yoshimoto

ARION

Banana Yoshimoto
Mutfak
Çeviren Alev Durucan
Arion Yayınevi
Kitabın Orijinal Adı: Kitchen

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Çok uzun zamandan beri romanda anlatmak istediğim bir şey vardı ve ne pahasına olursa olsun bunu anlatıncaya kadar yazmaya devam etmeyi istiyordum. Bu kitap işte o ısrarcılığın sonucunda ortaya çıktı.

Büyüme ve engellerin aşılması kişinin ruhuna çizilidir. Sert ya da yumuşak geçen günlük kavgalarımda daha iyi bir duruma geldiysem biliyorum ki bu sadece pek çok dost ve tanıdığın sayesinde oldu. Bu bakir hediyemi onlara sunmak istiyorum.

Bu romanı yazdığım bütün zaman boyunca hayatımı garsonluk yaparak kazandım. Yazı yazmak için iş yerinde görevimi ihmal ettiğimde nazikçe görmezlikten geldiği için öncelikle restoranın sahibi Sayın Bay Tokuji Kakinuma 'ya, aynı zamanda bütün iş arkadaşlarıma, özellikle kitabın formatını düzenleyen Bayan Yumi Masuko ya sonsuz şükranlarımı sunmak istiyorum.

Daha sonra Nihon Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Profesörleri Sone ve Masao Yamamoto 'ya beni "Ayışığı Gölgesi ''ne ödül için desteklediklerinden dolayı teşekkür etmek istiyorum. Beni çok çok mutlu etti.

Birinci bölümü, "Mutfak"ı yayımcım Bay Hiroshi Terada ' ya, "Dolunay''ı (ya da "Mutfak"ın ikinci bölümünü) Bay Akio Nemoto'ya aynı zamanda Fukutake Shoten'a ve "Ayışığı Gölgesi"ni beni, bu öyküye ilham kaynağı olan Mike Oldfield 'ın aynı adlı harika müziği ile tanıştıran Bay Jiro Yoshikawa 'ya adamak istiyorum. Son olarak, kitabın tümünü bu mutlu olayın meydana gelmesinde hakkı olan babama adamak istiyorum. Borçlu olduğum daha pek çok teşekkürü sıralamaya yerim yok ama umarım hepiniz genel bir teşekkürü kabul edersiniz. Sizlere yürekten minnettarım.

Son olarak beni şahsen tanımayan, benim eserimi okumak için zahmete katlanmak nezaketini gösteren bütün okuyuculara, benim için sizleri birazcık bile olsa neşelendirmekten büyük mutluluk olamaz. Bir gün mutlaka buluşacağız, o güne kadar mutlu kalmanızı diliyorum.

Banana Yoshimoto

MUTFAK

Benim bu dünyada en çok sevdiğim yer mutfaktır. Nerede olursa olsun ne çeşit olursa olsun, eğer bu bir mutfaksa, eğer yemek yaptıkları bir yerse bana göre hoştur. İdeal olarak iyi düzenlenmiş olmalıdır. Pek çok çay peçetesi, kuru ve lekesiz. Işık saçan beyaz fayans. (Çın! Çın!).

inanılmayacak kadar kirli mutfakları bile hayret edilecek biçimde severim: Yerin her tarafını kaplayan sebze suları, öyle kirlidir ki terliğinizin altı siyaha döner. Tuhaftır, eğer böyle bir mutfak büyükse daha iyi olur. Kışı geçirecek kadar yiyecek dolu, yüksek, dev buzdolabının gümüş kapısına yaslanırım. Gözlerimi yağ sıçramış gaz ocağından ve paslı mutfak bıçağından yukarı kaldırdığımda, pencerenin dışında yıldızlar yapayalnız parıldarlar.

Şimdi yalnızca ben ve mutfak kaldık. Büsbütün yalnız kalmaktan biraz daha iyi.

Bir düşünceden bitkin düştüğümde, çoğu kez düşünürüm ki sıra ölüme geldiğinde, son nefesimi mutfakta vermek isterim, ister hava soğuk olsun ve ben yapayalnız olayım ister birisi olsun ve hava sıcak olsun, ölüme korkusuzca meydan okurum. Eğer mutfaksa, ‘Ne güzel,’ diye düşünürüm.

Tanabe Ailesi beni evlerine almadan önce, her geceyi mutfakta geçirirdim. Büyükannem öldükten sonra, uyuyamadım.

Bir sabah şafakta, rahat bir yer aramak için odamdan çıktım ve uyuyabileceğim bir yer olarak buzdolabının yanını seçtim.

Annem babam -benim adım Mikage Sakurai- ikisi de genç yaşta ölmüşler. Ondan sonra büyükbabam ve büyükannem beni büyüttü. Büyükbabam öldüğünde ortaokula gidiyordum. O günden beri yalnızca ben ve büyükannem vardık.

Önceki gün büyükannem ölünce Tanabe'ler beklenmedik bir biçimde beni evlerine aldılar. Yıllar

geçerken ailem bir bir eksilmişti. Aniden yapayalnız olduğum kafama dank ettiğinde gözümün önündeki her şey asılsız göründü. Şimdi ben burada yapayalnız iken, doğup büyüdüğüm bu apartmanda zamanın kendi yolunda geçmeye devam ettiği gerçeği beni şaşırttı. Tam bir bilimkurguydu. Evrenin karanlığı.

Cenazeden üç gün sonra hâlâ şaşkınlık içindeydim. Öyle büyük bir üzüntü içime işlemişti ki güçlükle ağlayabiliyordum, hafif bir sersemlik içinde ayaklarımı yavaşça sürüyerek yatağımı ölü gibi sessiz, parıldayan mutfağa soktum. Linus gibi battaniyeye sarılıp uyudum. Buzdolabının uğultusu beni yanlızlığımı düşünmekten alıkoyuyordu. İşte uzun gece tam bir sükunet içinde gelmiş ve sabah olmuştu.

Fakat... Ben yalnızca yıldızların altında uyumak istedim.

Sabah ışığında uyanmak istedim.

Bundan başka yalnızca halsiz dolaştım.

Ama böyle yaşayamazdım. Gerçekler güzeldir.

Büyükannemin bana bırakmış olduğu parayı düşündüm, ancak yetecek kadardı. Ev bir kişi için çok büyük, çok pahalıydı. Başka bir daire aramalıydım. Hiç yolu yoktu. Bütün listeleri elden geçirdim fakat aynı satıra dizilmiş o kadar evi görünce başım döndü. Taşınmak çok zaman alan dertli bir iş. Enerji gerektiriyor.

Benim hiç gücüm yoktu, eklemlerim gece gündüz mutfakta uyumaktan ağrıyordu. Taşınmanın ne kadar çaba gerektirdiğini fark ettiğimde -kendimi toplamalı ve ev bakmalıydım, eşyalarımı taşımalıydım, telefon bağlatmalıydım- bunun yerine keder içinde uyudum. İşte bunun ardından bir öğleden sonraydı, bir mucize, Tanrı'nın bir lütfü gerçekleşti. Çok iyi anımsıyorum.

Ding dong. Birden kapı zili çaldı.

Biraz bulutlu bir ilkbahar akşamıydı. Bütün dikkatimle eski dergileri bir sicimle bağlarken bir gözümle de isteksizce apartman listelerine bakıp nasıl taşınacağımı

düşünüyordum. Şaşırmış, yataktan yeni kalkmış gibi bir halde koştum ve düşünmeden mandalı indirip kapıyı açtım. Tanrı'ya şükür hırsız değildi. Yuichi Tanabe karşımda duruyordu.

"Geçen günkü yardımınız için teşekkür ederim," dedim. Cenazede çok yardımcı olan, benden bir yaş küçük, iyi bir gençti. Sanırım benimle aynı üniversiteye gittiğini söylemişti. Ben o sıralar ara vermiştim.

"Bir şey değil," dedi. "Kalacak bir yer konusunda karar verdiniz mi?"

"Nerede o günler." Gülümsedim.

"Anlıyorum."

"İçeri girip bir çay içmek ister miydiniz?"

"Hayır. Bir yere gidiyorum, acelem var." Gülümsedi. Yalnızca size bir şey sormak için uğradım. Annemle ben konuşuyorduk, bir süre için bizim evde kalmalısınız diye düşündük."

"Hı?" dedim.

"Her halükarda, neden bu gece yedi civarında bize gelmiyorsunuz? işte adresimiz."

Kağıt parçasını alıp, boş bir ifadeyle "Peki," dedim.

"Tamam öyleyse, güzel. Annem ve ben gelmenizi dört gözle bekliyoruz." Kapımın girişinde ayakta dururken öyle mutlu bir gülümseyişi vardı ki gözbebeklerini yakından görmek için bakıverdim. Gözlerimi ondan alamadım. Sanırım bir ruhun adımı çağırdığını duydum.

"Tamam," dedim. Orada olacağım.

Göründüğü kadar kötüydü, esir alınmış gibiydim. Tavırları tamamıyla 'kayıtsız' olsa da ben ona güvenebileceğimi hissettim. Gözümün önündeki karanlık, kasvetli yerde (büyülerdeki gibi) benden ona doğru uzanan güvenilir bir yol gördüm. Yuichi beyaz bir ışık saçıyor gibiydi. Onun bende bıraktığı etki buydu.

"Pekâlâ, sonra görüşürüz," dedi gülümseyerek ve gitti.

Büyükannemin cenazesinden önce onu çok az tanıyordum. Cenaze günü, Yuichi Tanabe birdenbire geldiğinde, doğrusu onun büyükannemin sevgilisi olup olmadığını merak etmiştim. Tütsüyü yakarken elleri titremiş, gözleri ağlamaktan şişmişti. Mihrapta büyükannemin resmini gördüğünde yine gözyaşları sicim gibi akmıştı. Bunu görünce düşündüğüm ilk şey benim büyükanneme olan sevgimin bu kim olduğunu bilmediğim çocuğunkiyle kıyaslanamayacağıydı. O kadar üzgün görünmüştü.

Ardından yüzünü mendille silip, ‘Sana yardım edeyim,’ demişti. Ondan sonra bana çok yardımcı olmuştu.

Yuichi Tanabe... Büyükannemin onun adından söz ettiğini anımsamam bu kadar uzun sürdüğüne göre kafam gerçekten karışmış olmalıydı.

Büyükannemin en sevdiği çiçekçide yarım gün çalışan çocuk oydu. Büyükannemin pek çok kereler: ‘Yanlarında çalışan çocuk ne kadar iyi... Şu adı Tanabe olan... Bugün, yine...’ gibi sözler söylediğini anımsadım. Büyükannem taze kesilmiş çiçekleri severdi. Bizim mutfaktaki çiçeklerin solmasına meydan verilmediğinden haftanın iki günü çiçekçiye giderdi. Bunları düşünürken, Yuichi’nin kollarında büyük bir saksı çiçeği ile büyükannemin arkasından yürüdüğü aklıma geldi.

Yüz hatları güzel, uzun bacaklı genç bir adamdı. Hakkında başka bir şey bilmiyordum, bir ihtimal çiçekçide çalışırken görmüş olabilirdim. Onu biraz tanıdıktan sonra bile bende bıraktığı o insanlarla mesafeli olduğu izlenimi devam etti. Tavrı ve ifadesi ne kadar iyi olursa olsun yalnızlığı seven birine benziyordu. Onu gerçekten çok az tanıyordum.

Puslu bir bahar akşamı yağmur yağıyordu. Ben elimde adresle yürürken mahalleyi hafif, ılık bir yağmur kaplamıştı.

Benim ve Tanabe’lerin apartmanı Chou Park ile birbirinden ayrılıyordu. Parktan geçerken gecenin yeşil

kokusuyla dolup taştım. Gökkuşağı renginde parıldayan ıslak yolda çamurlar sıçratarak yürüdüm.

Dürüst olmak gerekirse, oraya gitmemin tek nedeni beni çağırmış olmalarıydı. Ötesini düşünmemiştim. Yüksek
apartman binasına baktım, daireleri onuncu katta, çok yüksek, geceleyin manzara harika olmalı, diye içimden geçirdim.

Asansörden inerken koridorda kendi ayak sesimle irkildim. Zili çaldım, birden Yuichi kapıyı açtı. "İçeri gel!"

"Teşekkürler." İçeri girdim. Oda gerçekten tuhaftı.

Mutfağa doğru baktığımda gözlerim ilk önce oturma odasındaki kocaman kanepeye takıldı. Tencere ve tava raflarıyla dolu büyük mutfağın karşısında masa yok, halı yok yalnızca 'kanepe' var. Bej rengi kumaşla kaplı, televizyon reklamından çıkmış bir şey gibiydi. Bütün bir aile üzerinde TV seyredebilirdi. Japonya'da beslenemeyecek kadar büyük olan bir köpek onun karşısında -bir uçtan diğer uca- uzanabilirdi. Gerçekten de muhteşem bir kanepeydi.

Terasa uzanan büyük pencerenin önünde çanaklarda, çiçek kaplarında, her çeşit saksıda yetişen bitkilerden oluşmuş bir orman vardı. Etrafa bakınca bütün evin çiçeklerle dolu olduğunu gördüm; her yerde bahar çiçekleriyle dolu vazolar vardı.

Yuichi çay yaparken, "Annem birazdan işten geleceğini söyledi. Etrafı bir dolaş istersen. Ben dolaştırayım mı? Ya da bir oda seç senin nasıl biri olduğunu anlayayım," dedi.

"Nasıl biri?.." Derin, rahat kanepeye oturdum.

"Demek istediğim, bir ev ve içinde yaşayan insanlarla ilgili bilmek istediklerin, onların zevkleri. Pek çok kişi tuvaletlerden çok şey öğrenilebileceğini söyler," dedi ilgisizce gülümseyerek. Oldukça rahat bir konuşma biçimi vardı.

"Mutfak," dedim.

"Peki, işte orada. İstediğin şeye bak."

O çayı yaparken ben de mutfağı inceledim. Her şeye baktım: Parkenin üzerindeki kaliteli paspas ve Yuichi'nin

terliği, dikkatle tanzim edilmiş, iyi kullanılmış mutfak eşyaları, Silverstone kızartma tavası ve Alman yapımı bir sebze soyacağı. En tembel büyükanneye bile soymayı, o sebze kabuklarını soymayı sevdirecek bir soyacak.

Sessizce sıranın kendine gelmesini bekleyen her çeşit tabak küçük floresan lamba ile aydınlatılmıştı; bardaklar parıldıyordu. Bütün düzensizliğe karşın her şeyin en iyi kalite olduğu açıkça belliydi. Özel kullanımlar için porselen kâseler, gratin tabaklar, kocaman düz tabaklar, iki büyük bira bardağı ... gibi şeyler vardı. Bir anlamda hepsi tatmin ediciydi. Küçük buzdolabını bile açtım -Yuichi izin vermişti- her şey düzgünce yerleştirilmişti, öylesine 'bırakılmış' hiçbir şey yoktu.

Tasdik eder gibi başımı sallayıp, "Hımm, hımm," diye mırıldanarak etrafa bakındım. Güzel mutfaktı. İlk görüşte aşık olmuştum.

Geri dönüp kanepeye oturdum, sıcak çaylar geldi.

Genelde, ilk kez gittiğim bir evde, çok az tanıdığım insanlarla yüz yüze iken müthiş bir yalnızlık hissederim. Karanlık bir kasvet, yağmura yakalanmış gecenin panoraması üzerine yayılırken büyük teras penceresinin camında kendi yansımamı gördüm. Bu dünyada kan bağım olan hiç kimse yoktu. Her yere gidebilir, her şeyi yapabilirdim. Bu düşünce sersemletiyordu.

Aniden, dünyanın böylesine büyük, kainatın böylesine karanlık olduğunu görmek... Bunun sınırsız cazibesi, sınırsız yalnızlık... ilk kez, bu günlerde, ona bu ellerle, bu gözlerle bakıyordum. Şimdiye kadar dünyaya yarı kör bakıyormuşum, diye düşündüm.

"Neden beni buraya davet ettin?" diye sordum.

"Zor günler yaşıyor olabileceğini düşündük," dedi Yuichi hafifçe beni süzerek. "Büyükannen bana karşı her

zaman çok nazikti, ayrıca şu eve bak, bu kadar odamız var. Taşınman gerekmez mi?

“Evet. Gerçi ev sahibi bana fazladan zaman tanıyacak kadar nazik davrandı ama...”

“Öyleyse neden bize taşınmıyorsun?” dedi, dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Doğru telden çalıyordu, ne soğuk ne de bunaltırcasına kibar. Bu beni ona yaklaştırdı, ağlayacak gibi oldum. O arada, kapıdaki anahtar sesi ile birlikte inanılmaz güzel bir kadın nefes nefese koşarak içeri girdi.

O kadar şaşırmıştım ki ağzım açık kaldı. Genç görünmese de gerçekten güzeldi. Kıyafetinden ve gündüz yapamayacağınız türde sahne makyajından anladığım kadarıyla onunki gece işiydi.

Yuichi beni tanıştırdı: “Bu Mikage Sakurai.”

“Nasılsınız?” dedi hafif boğuk bir sesle, hâlâ soluk soluğa, gülümseyerek. “Ben Yuichi’nin annesiyim.”

Bu onun annesiydi? Hayretler içinde, gözlerimi ondan alamıyordum. Omuzlarına kadar inen ipek gibi saçlar, çekik gözlerindeki derin ışıltı, düzgün dudaklar, kalkık, düz bir burun. Yaşam gücü ile titreyen olağanüstü bir ışık saçıyordu. İnsana benzemiyordu. Onun gibi birini görmemiştim.

Kabalık derecesinde gözlerimi dikmiş bakıyordum. “Nasılsınız?” dedim sonunda ben de gülümseyerek.

“Seni burada gördüğümüze çok memnun olduk,” dedi içtenlikle. Yuichi’ye dönerek, “Üzgünüm Yuichi, bu gece kalamayacağım. Tuvalete gidiyorum diyerek kendimi dışarı attım. Fakat sabahleyin bol vaktim olacak. Umarım Mikage
geceyi burada geçirmeyi kabul eder.” Acele içinde, kırmızı elbisesi uçuşarak kapıya koştu.

“Ben seni arabayla bırakayım,” dedi Yuichi.

“Sizi sıkıntıya soktuğum için kusura bakmayın,” dedim.

“Hiç değil. Kulübün bu gece böylesine kalabalık olacağını kim tahmin ederdi? Özür dilemesi gereken benim. Pekâlâ!

Sabaha görüşürüz!”

Topuklu ayakkabılarıyla koşarak çıktı, Yuichi bana seslendi, “Burada bekle! Televizyon filan seyret!” ve onun ardından koşarak beni şaşkınlık içinde, yalnız başıma bıraktı.

Eminim, eğer gerçekten yakından baksaydınız, yaşının getirdiği doğal izleri görürdünüz. Karga gagasına benzeyen kırışıklıklar, pek de mükemmel olmayan dişler, gerçek bir insana benzeyen bazı taraflarıydı. Yine de çok güzeldi. Bende onunla tekrar bir araya gelme arzusunu uyandırdı. Yüreğimde onun hayaline benzer sıcak bir alev usulca parıldıyordu. ‘Cazibe’ dedikleri bu olmalıydı. Helen Keller(**(1880-1968) Çocukluğundan itibaren sağır ve kör olan Amerikalı yazar ve okutman.)**

in ‘su’yu anladığı an gibi bu sözcük de gözümün önündeki canlı örneğiyle gerçeklik kazanmıştı. Abartmıyorum; karşılaşmamız o kadar etkileyiciydi.

Yuichi araba anahtarını şıngırdatarak geri döndü. “Eğer yalnızca on dakikalığına buraya gelecektiyse telefon da açsa olurdu,” dedi, girişte ayakkabılarını çıkartarak.

Kanepede oturduğum yerden tarafsızca yanıt verdim, “Hımm.”

“Mikage,” dedi, “Annemden birazcık etkilendin mi?”

“Evet,” dedim dürüstçe. “Hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim.”

“Evet. Ama...” gülerek tam karşıma yere oturdu. “Estetik ameliyat oldu.”

“Ya?” dedim soğukkanlı görünerek. “Ben de neden sana hiç benzemediğini merak etmiştim.”

“Hepsi bu kadar değil. Başka ne var tahmin et: O bir erkek.” Neşesini güçlükle zaptedebiliyordu.

Bu kadarı çok fazlaydı. Sessizce kocaman açılmış gözlerimi ona dikip baktım. Her an ‘şaka yaptım’ demesini bekledim. O ince parmakları, o tavırları, yürüyüşü... Ben o güzel yüzü anımsayıp nefesimi tutarken Yuichi bununla eğleniyordu.

"Evet, ama..." Ağzım açık kaldı. "Sen hep 'annem böyle, annem şöyle,' diyordun."

"Evet, ama. *Sen* bu görünüşte birine 'baba' diyebilir miydin?" diye sakince sordu. Hakkı var, diye düşündüm. Çok güzel bir yanıttı.

"Peki ya Eriko adı?"

"Aslında adı Yuji."

Gözlerimin önünde bir sis bulutu varmış gibiydi. Sonunda kendimi öyküyü dinlemeye hazır hissettiğimde, "Öyleyse seni kim doğurdu?" dedim.

"Eriko uzun zaman önce erkekti. Çok genç yaşta evlenmiş. Evlendiği kişi annemmiş."

"Yaa... Nasıl biri olduğunu merak ediyorum." Hayal edemiyordum.

"Onu anımsamıyorum. Ben küçükken ölmüş. Ama bir resmi var. Görmek ister misin?"

"Evet." Başımı salladım. Ayağa kalkmadan çantasını yerin
üzerinde sürükledi, sonra cüzdanından eski bir resim çıkardı ve bana verdi.

Yüzüne bakarak kendisi hakkında bir şeyler öğrenemeyeceğiniz biriydi. Kısa saçlar, küçük gözler ve burun. Yaşı belli olmayan, oldukça tuhaf bir kadın izlenimi bırakıyordu. Ben bir şey demeyince, Yuichi, "Tuhaf görünüyor, değil mi?" dedi.

Rahatsızca gülümsedim.

"Annemin ailesi çocukken Eriko'yu evlerine almış. Nedenini bilmiyorum. Birlikte büyümüşler. Erkekken bile yakışıklıymış, görünüşe göre kadınlar arasında pek popülermiş. Neden evlendi böyle tuhaf bir..." dedi, gülümseyip resme bakarak. "Anneme çok bağlanmış olmalı. Öyle ki kendini evlat edinen aileye olan minnet borcunu bir kenara itip onunla evden kaçmış."

Başımı salladım.

"Gerçek annem öldükten sonra, Eriko işi bıraktı, toparlanmamı sağladı ve kendine 'Ben şimdi ne yapmak

istiyorum?’ diye sordu. Kararı ‘kadın olmak’ idi. Bir daha kimseye aşık olamayacağını biliyordu. Kadın olmadan önce çok utangaçmış. Bir işi yarım yapmayı hiç sevmediğinden, yüzünden bilmem neresine kadar her şeyini yaptırdı ve kalan parayla o gece kulübünü aldı. Tek başına bir kadınmış gibi beni büyüttü.” Gülümsedi.

“Ne tuhaf bir yaşamöyküsü.”

“O daha ölmedi,” dedi Yuichi.

Ona güvenmeli miydim yoksa daha yumurtlayacağı şeyler var mıydı... Bu insanları tanıdıkça ne umacağımı şaşırıyordum.

Ama mutfaklarına güvenmiştim. Birbirlerine benzemeseler de güldüklerinde ikisinin de yüzü Budalarınki gibi parıldıyordu.

Bu hoşuma gidiyor, diye düşündüm.

“Sabah erkenden gideceğim, o yüzden istediğin bir şey olursa keyfine bak.”

Yuichi uykulu uykulu, kollan benim için battaniye, yastık, pijamayla dolu, duşun nasıl çalıştığını gösterdi, havluların yerini işaret etti.

Böyle (fantastik!) bir yaşamöyküsünü dinledikten sonra düşünmekten aciz, Yuichi ile video seyrettik. Çiçekçi dükkânı ve büyükannem gibi konulardan konuştuk, zaman çabucak geçti. Gecenin biri olmuştu. Kanepe harikaydı. Çok büyük, çok yumuşak, çok derin, otursam bir daha hiç kalkamayacakmışım gibi hissettim.

Bir süre sonra “Annen,” dedim. “Bahse girerim mobilya mağazasında bu koltuğa oturduğu ilk anda almaya karar vermiş ve o anda orada satın almıştır.”

“Doğru bildin,” dedi. “Biliyor musun? Kafasına koyduğu şeyi anında yapar. Onun işleri hallediş biçimine şaşkınlık içinde geride durup bakarım.”

“Gerçekten mi?”

“Şimdilik kanepe senin. Senin yatağın, işe yaramasına çok seviniriz.”

“Öyle mi,” diye giriştim usulca, “gerçekten burada uyuyabilir miyim?

“Tabii,” dedi, en ufak bir tereddüt göstermeksizin.

“Minnettarım.”

Kendimi evimde hissedebilmem için verilen genel bilgilerden sonra, iyi geceler dileyip odasına gitti.

Benim de uykum vardı.

Başka birinin evinde duş almak... Bana neler oluyor, diye düşündüm ve yorgunluğum sıcak suyun altında akıp gitti.

Ödünç aldığım pijamaları giydim, çıplak ayak, sessiz oturma odasına girdim. Geri dönüp mutfağa bir kez daha bakmalıydım. Gerçekten güzel bir mutfaktı.

Sonra o gece için yatağım olan kanepenin üzerine çöküp ışığı söndürdüm. Onuncu kattaki muhteşem manzaraya yukarıdan bakan, pencerenin Önündeki loş ışıkta kaybolmuş çiçekler, uyurken hafifçe nefes alıyorlardı. Yağmur durmuştu ve nemle dolu, parlak hava şahane bir biçimde gecenin ışığını kırıyordu.

Battaniyelere sarılmış, ne komik, bu gece de mutfağın yanında uyuyorum, diye düşündüm. Kendi kendime gülümsedim. Fakat bu sefer yalnız değildim. Belki bunun için bekliyordum. Belki de bütün ümit ettiğim geçmişte ne olduğunu ve gelecekte ne olacağını düşünmeyeceğim bir yataktı. Aynı yatakta biriyle yatamayacak kadar üzgündüm; bu üzüntümü daha da arttırırdı. Ama işte mutfak, çiçekler, yan odada yatan biri, tam bir sükunet. Bu en iyisiydi. Bu ev ... en iyisiydi.

Huzur içinde, uyudum.

* * *

Akan suyun sesiyle uyandım.

Sabah göz kamaştırarak gelmişti. Uykulu uykulu kalktım, mutfağa gittim. ‘Eriko-san,’ sırtı bana dönük duruyordu. Giysisi dün gecekine nazaran daha mütevazi fakat yüzü çok daha yaşam dolu, neşeli bir ‘Günaydın!’ ile bana döndüğünde kendime geldim. “Günaydın,” diye

karşılık verdim. Dolabı açtı, içine göz attı ve sıkıntılı bir halde bana baktı.

"Biliyor musun," dedi, "ben sabahları çok uykuluyken bile hep açımdır. Ama bu evde yiyecek hiç bir şey yok. Hadi gidip bir şeyler alalım. Ne seversin?

Doğruldum. "Bir şeyler pişirmemi ister misin?"

"Gerçekten mi?" dedi, sonra şüpheyle "yarı uykuluyken bıçak kullanabilir misin?"

"Hiç sorun değil."

Bütün ev ışıkla dolmuştu, güneş odası gibiydi. Gökyüzünün tatlı, sonsuz maviliğine baktım, muhteşemdi.

Çok sevdiğim mutfakta olmanın keyfi ile zihnim boşalmıştı, aniden onun erkek olduğunu anımsadım. Bakmak için ona döndüm. Dejâ vu yıldırım gibi çarptı beni.

Ev tahta kokuyordu. Sabah güneşinin sağanağında, onun tozlu oturma odasında yere bir minder çekip TV seyretmek için kıvrıldığını seyrederken, içimde büyük bir özlem hissettim.

* * *

Eriko yemeğe -salataya ve yumurtalı sulu pilava- iştahla saldırdı.

Öğle vaktiydi. Baharı andıran bir havada, apartman bahçesinde oynayan çocukların bağrışmalarını duyabiliyorduk. Pencerenin yanında hafif güneş ışığıyla sarılmış çiçekler parlak, yeşil renkte parıldıyordu; gökyüzünde, uzaklarda, ince bulutlar yavaşça sürüklendi ve kayboldu. Sıcak, miskin bir öğleden sonraydı.

Yeni tanıştığım birinin evinde kahvaltı edeceğimi dün sabah hayal bile edemezdim; çok garip hissettim. Pek çok şey doğrudan yere konulmuştu (masa yoktu), işte kahvaltı yapıyorduk. Güneş ışığı bardaklarımızdan geçti, soğuk yeşil çayımız hoş bir biçimde yere yansıdı.

Aniden Eriko yüzüme etraflıca baktı. "Yuichi senin eski köpeğimiz Woofie'yi anımsattığını söyledi. Biliyor

musun, gerçekten de öyle."

"Adı Woofie miydi?"

"Evet, ya da Wolfie."

"Hımm," dedim düşünerek, "Woofie."

"Aynı güzel gözler, aynı güzel saçlar... Dün seni ilk kez gördüğümde gülmemek için kendimi zor tuttum. Ona gerçekten çok benziyorsun."

"Öyle mi?" Köpeğe benzediğime inandığımdan değil fakat eğer Woofie bir Saint Bemard olsaydı çok kötü olurdu, diye düşündüm.

"Woofie öldüğünde Yuichi'ye bir lokma bile yedirememiştim, bir pirinç tanesi bile, hiçbir şey. Demek ki Yuichi kendini sana yakın hissediyor. Ama bunun romantik olduğunu garanti edemem! Kadın kahkaha ile sarsıldı. "Tamam," dedim.

"Yuichi büyükannenin çok nazik olduğunu söylüyor." "Büyükannem onu gerçekten severdi."

"Bu çocuk. Biliyor musun, bütün vaktimi onu yetiştirmeye adayamadım ve sanırım bazı şeyler arada kaynadı." Gülümsedim. "Kaynadı?"

"Doğru," dedi, bir anne edasıyla gülümseyerek. "Yuichi'nin duygusal konularda kafası karışıyor, insanlarla şaşılacak derecede mesafeli. Her şeyi doğru yapmadığımı biliyorum. Fakat her şeyden önce iyi bir çocuk olmasını istedim ve bütün dikkatimi onun bu yolda yetişmesine verdim. İyi bir
çocuk olduğunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum."

"Sen de iyi bir çocuksun." Yüzü sevinçle parladı.

Gücünü cazibesindeki ihtişamdan alıyordu ve bu onu şu anda olduğu yere getirmişti. Ne karısının ne de oğlunun bunu azaltamayacağını hissettim. Bu özellik onu buz gibi soğuk bir yalnızlığa mahkum etmiş olmalıydı.

Salatalıkları kıtır kıtır yerken, "Biliyor musun, pek çok insan hissetmediği şeyleri söyler. Fakat ben ciddiyim: Senin burada istediğin kadar kalmanı istiyorum, iyi bir

çocuksun ve seni burada görmek beni gerçekten mutlu ediyor. Acılı olmak ve gidecek yeri olmamak ne demek biliyorum. Lütfen bizimle kal ve hiçbir şey için endişelenme. Tamam mı?"

Sözlerini gözlerimin içine bakarak vurguladı.

"...Doğal olarak, kirayı ve diğer şeyleri ödeyeceğim," dedim. Ümitsizce kımıldandım. Yüreğim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ama evet, kalacak başka yer buluncaya kadar beni misafir ederseniz mutlu olurum."

"Tabii, tabii hiç düşünme. Fakat kira yerine, bize yalnızca arada bir sulu pilav yap. Seninki Yuichi'ninkinden çok daha iyi," dedi gülerek.

Yaşlı biriyle yaşamak son derece sinir bozucu bir şey, o kişi ne kadar sağlıklıysa insan o kadar endişeleniyor. Aslında ben büyükannemle yaşarken bu hiç aklıma gelmemişti, hoşuma gitmişti. Fakat geçmişe bakınca kalbimin derinliklerinde her zaman 'Büyükannem ölecek,' diye korktuğumu anımsamadan edemiyorum.

Eve geldiğimde büyükannem TV'nin olduğu Japon tarzı odasından çıkıp 'Eve hoş geldin,' derdi. Geç geldiğim zamanlar ona hep şeker getirirdim. Çok rahat bir büyükanneydi, bir yerde yatıya kalacağımı filan söylediğimde hiç zorluk çıkarmazdı. Yatmadan önce, bazen kahve bazen yeşil çay içip kek yiyerek, TV seyrederek birlikte biraz zaman geçirirdik.

Küçüklüğümden beri değişmeyen büyükannemin odasında aptalca dedikodular yapıp, TV yıldızlarından ya da o gün olanlardan, her şeyden konuşurduk. Sanırım o aralar bana Yuichi'den bile söz etmişti.

Kendimi rüya gibi bir aşkın içinde bulsam da mutluluktan sarhoş olsam da kalbimde her zaman biliyordum ki ailem yalnızca bir diğer kişiden daha oluşuyordu.

Bir çocuk ile yaşlı bir insan, her ne kadar mutluluk içinde yaşasalar da doldurulamayacak bir boşluk, odanın bir köşesinde soluyan ölüm sessizliği, bir ürperti gibi gelir.

Kimsenin söz etmemesine karşın ben bunu çok erken hissetmiştim.

Sanırım Yuichi de hissetmişti.

Hepimizin yürüdüğü bu tümüyle karanlık ve ıssız yolda aydınlatacağımız tek yolun kendimizinki olduğunu ne zaman anlamıştım? Sevgiyle büyütülmüş olmama karşın her zaman yalnızdım.

Bir gün mutlaka herkes zamanın karanlığına dağılıp yok olacak. Ben hep benliğime yerleşmiş bu anlayış ile yaşadım: Belki de bu yüzden Yuichi'nin tepkileri bana normal geliyordu.

Ve bu nedenle onlarla yaşamak için acele ettim. Kendime mayıs ayına kadar tembellik yapmak için izin verdim. Cennetteydim. Hâlâ yarım günlük işime gidiyordum fakat ondan sonra evi temizliyor, TV seyrediyor, kekler pişiriyordum: Bir ev kadını gibiydim.

Yavaş yavaş kalbim yeniden atmaya başladı. Etkilenmiştim.

Yuichi'nin okulu ve işi, Eriko'nun geceleri çalışması yüzünden üçümüz neredeyse hiç aynı anda evde olamıyorduk. Başlangıçta yoruluyordum. Oturma odasında uyumaya alışık değildim ve her şeyi bir düzene sokmak için hiç durmadan Tanabe'lerinki ile eski ev arasında gidip geliyordum. Fakat çok geçmeden alıştım.

Tanabe'lerin kanepesini mutfakları kadar sevmiştim. Üzerinde uyumayı iple çekiyordum. Çiçeklerin sessizce soluk alışını dinleyip perdeden gecenin manzarasını hissederek bebekler gibi uyudum. İstediğim başka hiçbir şey yoktu. Mutluydum.

Uçuruma itilmedikçe kımıldamam, ben her zaman böyle olmuşumdur. Bu sefer de öyleydi. Kendimi en zor durumda bulmuşken bana böyle sıcak bir yatak ihsan edildiği için Tanrılara -var olsunlar ya da olmasınlar- bütün kalbimle teşekkür ettim.

Bir gün son kalan eşyalarımı almak için eski eve gittim. Kapıyı açtığımda ürperdim. Bir yabancının evine

gelmiş gibiydim.

Soğuk ve karanlıktı, tek bir ses yoktu. Orada bana tanıdık olması gereken her şey sanki benden uzaklaşıyordu. İzinsiz gelmişim hissine kapılıp, parmaklarımın ucunda, yavaşça içeri girdim.

Büyükannem ölünce zaman da öldü bu evde. Olayın gerçekliği ortadaydı. Değiştirmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Bir tur atıp, oradan ayrılmadan önce yapılacak tek şey vardı: Şarkı mırıldanarak buzdolabını temizlemeye başladım.

O sırada telefon çaldı.

Kim olduğunu tahmin ederek ahizeyi kaldırdım. Sotaro' ydu. Benim eski... erkek arkadaşım. Büyükannemin hastalığı kötüye gittiği sıralarda ayrılmıştık.

"Alo? Mikage?" Sesini duyunca içimden hasretle ağlamak geldi.

"Uzun zaman oldu görüşmeyeli," diye bağırdım neşeyle. Utangaçlık gösterisini bırakmıştık.

"Ya, evet, sen derslere gelmeyince ne olduğunu merak ettim, etrafa sordum, büyükannenin öldüğünü söylediler.
Şok oldum... Gerçekten zor bir durum."

"Evet. Bu nedenle bir hayli meşguldüm."

"Şu anda dışarı çıkabilir misin?"

"Tabii."

Nereye gideceğimize karar verince pencereden yukarı baktım. Gökyüzü soluk griydi. Bulut kümeleri garip bir güçle etrafta sürükleniyordu. Bu dünyada üzüntüye yer yoktu. Hiç yer yoktu.

Sotaro parkları severdi.

Yeşil yerler, açık alanlar, açık hava... Bunların hepsini severdi ve okulda da sık sık bir bahçenin ortasında ya da oyun bahçesinin yanındaki bir bankta otururdu. Sotaro'yu ararsanız onu yeşilliğin ortasında bulurdunuz, bu durum üniversite eğitiminin de bir parçası olmuştu. Bitkilerle ilgili bazı çalışmalar yapmayı planlıyordu.

Nedense hep bitkilerle işi olan erkeklerle karşılaşıp duruyorum.

Benim daha mutlu günlerimde (Sotaro her zaman neşeliydi) tam bir öğrenci çifttik. Onun takıntısından dolayı kışın ortasında bile dışarıda buluşmayı planlardık fakat o kadar sık geç kalıyordum ki sonunda ortak bir buluşma yeri bulduk. Parkın ucundaki komiklik derecesinde büyük kafede karar kıldık.

İşte bugün de Sotaro, o büyük kafenin parka en yakın sandalyesinde oturmuş dışarı bakıyordu. Dışarıda tümüyle bulutlarla kaplı gökyüzünün altında ağaçlar hışırdayarak sallanıyordu. Gelip geçen garson kızların arasından kıvrılarak yanına gittim. Beni görünce gülümsedi.

Karşısına oturdum ve "Yağmur yağacak mı diye merak ediyorum," dedim.

"Iıh, hava açıyor, sence de öyle, değil mi? Komik, bu kadar zamandır birbirimizi görmedik ve şimdi havadan söz ediyoruz." Yüzündeki gülümseme beni rahatlattı.

Kendini gerçekten rahat hissettiğin biriyle öğleden sonra çay içmek ne harika, diye düşündüm. Uyurken deli gibi döndüğünü, kahvesine ne kadar süt ve şeker kattığını biliyordum. Onun aynanın önünde, bir türlü yola gelmeyen karışık saçlarını fön makinesiyle düzeltmeye çalışırkenki ciddi yüzünü biliyordum. Eğer hâlâ beraber olsaydık, buzdolabını temizlerken ojesi bozulan sağ elim için üzülecektim, diye düşündüm.

Gevezeliğin ortasında, sanki aniden anımsamış gibi konuyu değiştirdi. "Şu Tanabe adındaki çocukla kalıyormuşsun, diye duydum."

Bu beni şaşırtmıştı. Fincan yana eğildi ve çayımı tabağa döktüm.

"Bütün okulun dilinde. Duymadığını söyleme?" dedi, üzgün görünmesine karşın hâlâ gülümseyerek.

"Yalnızca senin bildiğini bilmiyordum. Ne oldu?"

“Tanabe’nin kız arkadaşı ya da eski kız arkadaşı mı demeliydim? Her neyse, onu tokatladı. Kafeteryada.”

“Ne? Benim yüzümden mi?”

“Öyle görünüyor. Fakat siz ikiniz bayağı samimi olmalısınız. Her neyse benim duyduğum bu.”

“Gerçekten mi? İlk kez duyuyorum,” dedim.

“Ama onunla kalıyorsun, değil mi?”

“Annesi de orada kalıyor! (Pekâlâ ‘anne’ tam olarak doğru değil ama...)”

“Ne?! Bana yalan söyleme!” dedi yüksek sesle. Eskiden onun içten gelen açık sözlülüğünü sevmiştim ama şimdi bana iğrenç gelmişti, küçük düşürülmüştüm.

“Şu Tanabe,” dedi “çok garip biriymiş diye duydum.”

“Bilmiyorum,” dedim. “Onu çok az görüyorum ... ve pek fazla konuşmuyoruz. Bir köpeği alır gibi beni evlerine aldılar. Özellikle benden hoşlandığı için filan değil. O yüzden onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve o aptal olaydan da haberim yoktu.”

“Yalnızca çoğu kez senin kimden hoşlandığını ya da sevdiğini ya da neyse işte anlayamıyorum,” dedi Sotaro. “Yine de senin adına iyi gibi görünüyor. Daha ne kadar orada kalacaksın?”

“Bilmiyorum.”

“Eh, karar vermen gerekmez miydi?” dedi gülerek.

“Düşünüyorum,” diye yanıtladım.

Eve giderken parkın içinden geçerek yürüdük. Ağaçların arasından Tanabe'lerin binasının güzel bir görüntüsü vardı.

“işte kaldığım yer,” dedim işaret ederek.

“Ne güzel, parkın hemen yanı. Eğer burada otursaydım her sabah beşte kalkar yürüyüşe çıkardım.” Sotaro gülümsedi. Çok uzun boyluydu, o yüzden ben hep yukarı bakıyordum. Ona profilden bir bakıp, eğer onunla olsaydım, beni ... beni saçımdan tutup ev konusunda bir

karar vermeye zorlar ve bağıra çağıra okula geri götürürdü, diye düşündüm.

Onun tatlı sertliğini sevmiştim, peşinde koşmuştum fakat buna karşın başa çıkamamıştım ve beni kendimden nefret eder hale getirmişti. Eski günlerde.

Kalabalık bir ailenin en büyük erkek çocuğuydu, farkında olmadığı neşeli çehresini onlardan almıştı ve ben buna tav olmuştum. Fakat benim şu anda gereksinim duyduğum şey Tanabe'lerin tuhaf neşesi, sükunetiydi ve bunu ona açıklamaya hiç niyetim yoktu. Çünkü çok gerekli değildi ve biliyordum ki mümkün de olmayacaktı. Sotaro'yla bir araya geldiğimizde hep böyle olurdu. Yalnızca kendim olmak beni son derece üzüyordu.

"Peki, hoşça kal."

Kalbimin derinliklerinden, gözlerim şu soruyu sordu: Henüz çok geç değilken, benim için hâlâ bir şeyler hissediyor musun?

"Kaldır çeneni ufaklık." Gülümsedi fakat yanıt gözlerinden apaçık okunuyordu.

"Tamam," dedim ve el sallayarak ayrıldık. Duygu son derece uzak bir yere yol alıp kayboldu.

O akşam, video seyrederken kapı açıldı. Yuichi elinde büyük bir kutuyla geldi.

"Geldin mi?" dedim.

"Bilgisayar aldım," diye bağırdı sevinçle.

Anlamaya başlamıştım: Bu insanlar hastalık derecesinde yeni şeyler almaktan hoşlanıyordu. Demek istediğim büyük eşyalar. Genelde elektronik şeyler.

"Harika."

"Yazılması gereken bir şeyin var mı?"

"Evet, aklıma gelmişken..." Ben belki şarkı sözü filan yazdırırım, diye düşünürken o, "Doğru ya. Adres değişikliği için kartlar postalaman gerekmiyor mu?"

"Neyden söz ediyorsun?"

"Eh, bu koca şehirde adressiz ve telefonsuz daha ne kadar yaşamayı düşünüyorsun?"

“Taşınacağımı ve hepsini yeniden yapmak zorunda olacağımı düşünürsek çok zahmetli bir iş gibi görünüyor.” “S...et!” diye bağırdı ve sonra yumuşayarak, “Tamam lütfen yalnızca yap.”

Fakat Sotaro’nun sözleri hâlâ aklımdaydı. “Evet ama benim burada kalmam sence biraz garip değil mi? Sana problem olmuyor mu?

“Neyden söz ediyorsun?” dedi şaşkın, aptal bir ifadeyle. Eğer erkek arkadaşım olsaydı onu tokatlamayı isterdim. Onların evine sığınmış olsamda, bir an ondan nefret ettim. Ne kalın kafalıydı?

Yeni taşındım.

Aşağıdaki adres ve telefondan bana ulaşabilirsiniz:

Mikage Sakurai Tel. XXX-XXXX XX Apartmanı, No. 1002 XX Bölgesi, XX 3-21-1

Tokyo

Yuichi yukarıdakini bana örnek olarak vermişti, sonra kopyalan bitince (Bu insanların saklıda bir fotokopi makineleri olduğunu tahmin etmeliydim), zarfların üzerine adres yazmaya başladım. Yuichi bana yardım etti; bu gece boş vakti var gibiydi. Farkına vardığım diğer bir şey de onun boş zamanlardan nefret ettiğiydi.

Kalemlerimizin cızırtısı akşamın şeffaf sessizliğine düşmeye başlayan yağmurun sesine karıştı.

Dışarıda, ılık bir rüzgâr, bir bahar fırtınası, uğuldayarak esiyordu. Teras penceresinden görünen gecenin manzarasını sarsıyor gibiydi. Özlemle arkadaşlarımın adlarının olduğu listeye devam ettim. Yanlışlıkla Sotaro’yu atladım. Rüzgâr kuvvetliydi. Ağaçların ve telefon tellerinin hışırtısını duyabiliyorduk. Gözlerimi kapadım, dirseklerim açılır kapanır masaya dayalıydı ve düşüncelerim aşağıda, şimdi sessiz olan caddedeki dükkân sırasına kaydı. Bu masanın evde ne işi vardı. Bilemiyordum. Yuichi’nin hakkında ‘Kafasına bir şey koydu mu hemen yapar,’ dediği Eriko almış olmalıydı.

“Uyuma,” dedi Yuichi.

“Uyumuyorum. Bu adres değişikliği kartlarını gerçekten severek yazıyorum.”

“Evet, ben de. Taşınmayı, yolculuklarda kartpostal yazmayı çok severim.

“Evet ama...” Konuyu ikinci kez ortaya attım. “Bu kartpostallar dalgalanmalar yaratacak. Okul kafeteryasında tokatlanmayasın?”

“Bugün duyduğun bu mu?” Acı acı gülümsedi. Her zamankinden farklı bu gülümseyiş beni söze başlattı.

“Peki öyleyse, bu konuda dürüst olsak daha iyi değil mi? Benim için zaten çok şey yaptın.”

“Kes saçmalamayı,” dedi, “burada kartpostal oyunu oynadığımızı mı sanıyorsun?”

“Kartpostal oyunu da ne?”

“Bilmiyorum...”

Güldük. Ondan sonra konuşma her nasılsa konunun dışına çıktı. Yavaş da olsa ben bile sonunda onun aşırı anormalliğini fark etmiştim. Gözlerinin içine iyice bakınca fark etmiştim.

Çok, çok üzgündü.

Sotaro demişti ki Yuichi ile bir yıldır birlikte olmasına karşın kız arkadaşı onu hiç anlamamış ve bu onu kızdırmış. Yuichi’nin bir kıza bir dolmakalemden daha fazla değer vermekten aciz olduğunu söylemiş.

Yuichi’ye aşık olmadığımdan bunu çok iyi anlıyordum. Bir kalemin kalitesinin ve öneminin Yuichi’ye ve o kıza ifade ettiği şeyler tamamıyla birbirinden farklıydı. Belki de bu dünyada dolmakalemlerini tüm varlıklarıyla seven insanlar var ve bu çok üzücü. Eğer ona aşık değilseniz onu anlayabilirsiniz.

“Kaçınılmazdı,” dedi Yuichi kafasını kaldırmadan. Benim suskunluğuma sıkılmış gibiydi. “Senin hiç suçun yoktu.”

“Teşekkürler.” Bir nedenden dolayı *ben ona* teşekkür ediyordum.

“Bir şey değil,” dedi gülerek.

Ona ulaştım, diye düşündüm. Onunla aynı evde bir ay yan yana oturduktan sonra ona ilk kez ulaştım. Bu durumda, işin sonunda ona aşık da olabilirdim. Daha önce aşık olduğumda yakalayıp hakkından gelmeye çalışmıştım ama onunla durum farklı olabilirdi. Konuşmamız bulutlu gökyüzünün arasından yıldızların bir an görünmesi gibiydi, belki zamanla bu tür konuşmalar aşka dönüşebilirdi.

Yazarken -taşınmam gerektiğini- düşünüyordum.

Apaçık belliydi ki Yuichi ile kız arkadaşı arasındaki sorun benim burada yaşıyor olmamdı. Ne kadar güçlüydüm, yakında tek başıma yaşamaya hazır olacak mıydım, bu konuda tahmin yürütemiyordum. Yine de kendi kendime yakında elbette, çok yakında, diyordum. Adres değişikliği kartlarını yazarken kendime bunu söylemem tezat olarak düşünülse bile.

Taşınmak zorundaydım.

O sırada menteşe gıcırtısıyla kapı açıldı, Eriko büyük bir kağıt torbayla içeri girdi. Şaşkınlık içinde ona baktım.

“Ne var? Kulüpte neler oluyor?” dedi Yuichi, ona bakmak için dönerek.

“Şimdi gidiyorum. Dinleyin, tahmin edin ne aldım: Meyve sıkacağı,” dedi Eriko sevinçle, kağıt torbadan büyük bir kutu çıkararak. Bu insanlar inanılmaz, diye düşündüm. “Yalnızca bunu bırakmak için eve geldim. Hadi kullanın.”

“Aramış olsaydın gelip alırdım.” Yuichi makasla ipleri kesmeye başlamıştı bile.

“Zararı yok, ağır değildi.”

Paket çabucak açılmıştı ve içinden her çeşit meyve suyu yapacak gibi görünen muhteşem bir meyve sıkacağı çıkmıştı.

‘Taze sıkılmış meyve suyunun cildi güzelleştirdiğini duydum,” dedi Eriko keyifle.

“Senin yaşın için biraz geç,” diye karşılık verdi Yuichi, gözlerini kullanım kitapçığından kaldırmadan.

Konuşmadaki rahatlık ve soğukkanlılık beynimi sersemletti. Tatlı Cadı’yı seyretmek gibiydi. Bu olağanüstü anormalliğin ortasında o kadar neşeli bir normallik gösteriyorlardı ki.

“Oo!” diye bağırdı Eriko. “Mikage adres değişikliği kartlarını mı yazıyor? Bu harika. Ona eve taşınma hediyem var.”

Sonra başka bir paket ortaya çıkardı, bu seferki kağıtla sarmalanmıştı. Açtığımda muz motifiyle süslü hoş bir bardak olduğunu gördüm.

“Mutlaka çokça meyve suyu için tamam mı?” dedi Eriko.

“Belki de muz suyu içmeliyiz,” dedi Yuichi ifadesiz bir yüzle.

“Vau,” dedim, ağlamaklı, “çok mutluyum.”

Evden taşındığımda bardağı yanımda götüreceğim ve taşındıktan sonra bile tekrar gelip yine size sulu pilav yapacağım. Düşünüyor fakat söyleyemiyordum. Ne özel, özel bir bardak

Ertesi gün, eski daireden temelli çıkmam gerektiğinde nihayet tümüyle evi boşaltmıştım. Kendimi çok güçsüz hissediyordum. Rüzgârsız, bulutsuz, açık, güneşli bir öğleden sonraydı ve sıcak, altın rengindeki güneş ışığı bir zamanlar evim dediğim odaları doldurdu.

Bu kadar zaman harcadığım için özür dilemek amacıyla ev sahibini ziyarete gittim. Onun ne kadar yaşlanmış olduğunu üzüntüyle hissettim. Büyükannemin pek çok kez oturmuş olduğu gibi, şimdi ben aynı küçük sandalyede çay içiyor havadan ve mahallenin durumundan konuşuyordum. Tuhaftı, doğru gelmiyordu.

Karşı koyulmaz bir değişim geçmişi arkamda bırakmıştı. Şaşkınlık içinde geri çekilmiştim. Bütün yaptığım mecalsizce tepki göstermekti. Fakat bu değişimi

yapan ben değildim, tersine benim için her şey ıstırap olmuştu.

Kısa süre öncesine kadar şu anda boş olan daireyi dolduran ışık hayatımızın izlerini taşımıştı.

Mutfak camı. Arkadaşların gülen yüzleri, Sotaro'nun profilinin gerisinde üniversite kampüsünün taze yeşilliği, gece geç vakit aradığımda büyükannemin telefondaki sesi, soğuk sabahlarda sıcak yatağım, büyükannemin terliklerinin koridordaki sesleri, perdenin rengi… *tatami* paspası… duvardaki saat.

Hepsi. Artık orada olmayan her şey.

Evden ayrıldığımda akşam olmuştu.

Soluk, alacakaranlık çöküyordu. Biraz serince bir rüzgâr esiyordu. Otobüs beklerken ince paltomun etekleri fırtınada uçuşuyordu.

Otobüs durağından caddenin karşısındaki büyük binanın kapalı, tatlı mavi bir ışık yayan pencerelerini seyrettim. Bu pencerelerin arkasında hareket eden insanlar, asansörlerin iniş çıkışları, hepsi sessizce parıldayarak yarı karanlığın içinde eriyor gibi göründü.

Son kalan eşyalarımı iki elimle taşıyordum. Nihayet iki ev arasında bölünmeyeceğimi düşündüğümde ağlamaklı, garip bir titreme hissetmeye başladım.

Otobüs köşede göründü. Gözümün önündeki durağa rüzgârda sürüklenmişçesine geldi, kuyruktaki insanlar birer birer bindiler.

Ağzına kadar dolmuştu. Elim otobüsün kalabalık kayışında ayakta beklerken, kararan gökyüzünün uzaktaki binaların ötesinde kayboluşunu seyrediyordum.

Otobüs kalktığında gözlerim gökyüzünde zarifçe ilerleyen hilal biçimindeki durgun aya daldı.

Otobüsün her duruşunda gösterdiğim kızgın, sinirli tepki bana ne kadar yorgun olduğumu anlatıyordu. Bir daha, bir daha, her kızgın durakta dışarı bakıp gökyüzünde çok uzakta bir zeplinin sürüklenişini seyrediyordum. Rüzgârla sürüklenmiş, yavaşça hareket ediyordu.

Uzun uzun baktım; kendimi mutlu hissettim. Zeplin küçük ışıklarını yanıp söndürerek soluk bir ay ışığı gibi geçiyordu.

Sonra tam önümde küçük torununun yanında oturan yaşlı bir kadın alçak sesle “Bak Yuki, bir zeplin. Bak! Bak! Ne
güzel, değil mi?”

‘Torun’ yüzlü küçük kız tıkanık trafik ve kalabalıktan olsa gerek pek huysuzdu. Kızgın, yerinde kıpırdanarak, “Bana ne. Hem o bir zeplin değil!”

“Belki de haklısın”, dedi büyükanne hiç kızmadan mutlu bir biçimde gülümseyerek.

Yuki ağlamaklı somurtmasına devam etti. “Hâlâ gelmedik mi? Uykum geldi.”

Velet! Ben de yorgunken böyle yapardım. Büyükannenle böyle konuştuğun için pişman olacaksın, diye düşündüm.

“Merak etme, birazdan orada olacağız. Bak, arkana bak. Anneciğin uyuyor. Onu uyandırmak istemezsin, değil mi Yuki?”

“Aa! Uyuyor, değil mi?” Otobüsün arkasında uyuyan annesine bakmak için arkaya dönen Yuki sonunda gülümsedi.

Ne güzel, diye düşündüm. Büyükannenin tatlı sözlerini ve çocuğun gülünce güzelleşen yüzünü görünce kıskandım. Ben büyükannemi bir daha hiç görmeyecektim.

Bir daha asla. Bu sözcüklerde yüklü olan duygusallık ya da bıraktığı sınırlanmış olma duygusu umurumda bile olmaz benim. Fakat o anda unutulmayacak bir yoğunluk ve güç ile etkiledi. Bu sözcükleri duygularımı katmadan tekrar düşünmek istedim. Otobüsün hareketiyle sıkışmış bir haldeyken, ne olursa olsun gökyüzünde, çok uzaklardaki şu zeplini gözümün önünde tutmaya kararlıydım. Fakat sonra taşımaya gücümün yetmediği gözyaşlarımın yanaklarımdan gömleğime aktığını hissettim.

Şaşırmıştım. Aklımı mı kaçırıyorum diye korktum. Körkütük sarhoş olmak gibiydi: Bedenim benden ayrıydı. Farkında bile olmadan gözyaşlarını sel gibi akıyordu. Utançtan kıpkırmızı olduğumu hissettim ve otobüsten aşağı indim. Uzaklaşmasını seyrettim ve sonra hiç düşünmeden loş dar bir sokağa daldım.

Çantalarımın arasında sıkışmış, kambur, hıçkırarak ağladım. Hayatımda hiç böyle ağlamamıştım. Sıcak gözyaşlarını dökülürken büyükannemin ölümünde doğru düzgün hiç ağlamadığımı anımsadım. Bir değil, pek çok üzücü şey için ağladığımı hissettim.

Yukarı bakınca bacadan çıkan beyaz dumanın karanlıkta yükseldiğini gördüm. Dinledim. İçeriden iş başındaki mutlu sesler, kaynayan çorbanın, bıçak, tencere ve tava şıngırtılarının gürültüsü geliyordu. Bu bir mutfaktı.

Çok derin bir üzüntü içindeyken kendimi nasıl olup da harika hissetmeye başladığıma gülüp, şaştım. Ayağa kalktım, eteğimi düzelttim ve Tanabe'lere gitmek üzere yeniden yola koyuldum.

Tanrılara yalvardım: Lütfen, izin verin yaşayayım.

Yuichi'ye, "Uykum var," dedim ve doğrudan yatağa gittim. Müthiş yorucu bir gün olmuştu. Fakat yine de iyice ağlayıp rahatladıktan sonra bir bebek gibi uyudum.

Beynimin bir köşesinde Yuichi'nin çay için mutfağa gidip, 'Ne? hemen uyudun mu?' dediğini duymuş gibi bir duyguya kapıldım.

* * *

Bir rüya görmüştüm.

O gün boşaltmış olduğum evin mutfağındaki lavaboyu ovuyordum. Komik ama bana en çok hasretlik hissettiren şey yerin sarı, yeşil rengi olmuştu... Orada yaşarken o renkten nefret etmiştim ama şimdi ayrılırken bütün kalbimle seviyordum.

Rafların ve tekerlekli mutfak arabasının boş olduğunu fark ettim. Fakat aslında her şey asırlar

öncesinden toplanıp götürülmüştü. Sonra Yuichi'nin orada, yerleri eski bir bezle sildiğini gördüm. Rahatladım.

"Ara ver, bir çay içelim," dedim. Sesim boş evde gürültüyle yankılandı. Ev bana büyük, çok büyük gibi geldi.

"Tabii," Yuichi yukarı baktı. Başkasının taşındığı evin yerini böyle kan ter içinde ovmak tam ona göre, diye düşündüm.

Yuichi yerdeki mindere oturmuş ona su bardağında (çay bardaklarının hepsi gitmişti) getirdiğim çayı içerken, "Demek bu senin mutfağındı," dedi. "Harika bir şey olmalı."

"Öyleydi," dedim. Seremoni usulü, iki elimle tuttuğum bardaktan çay içiyordum.

Burası cam bir kutunun içi kadar sessizdi. Yukarı bakınca duvardaki saatten arta kalan tek şeyin çerçevesi olduğunu gördüm.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Sanırım gece yansı civarındadır," dedi Yuichi "Nereden biliyorsun?"

"Dışarısı çok karanlık ve sessiz."

"Gece kaçkını olduğumu söyleyebilirsin."

"Kaldığımız yerden konuşmaya devam edersek," dedi Yuichi, "Bizim evden de taşınmayı düşünüyor musun? Yapma.

Şaşkın bir halde ona baktım. Konuştuğumuz bu değildi ki...

"Eriko gibi dürtülerime göre yaşadığımı düşünüyorsun sanki ama seni davet etmek, üzerinde çok dikkatle düşündüğüm bir şey. Büyükannen seninle her zaman ilgiliydi ve muhtemelen senin nasıl hissettiğini bu dünyada en iyi anlayacak kişi de benim. Biliyorum ki tekrar iyi olduğunda, gerçekten iyileştiğinde ne istersen onu yapacaksın. Fakat şu anda ayrılman yanlış olur. Bunu benden başka kimse sana söyleyemez. Annemin çok çalışarak biriktirdiği paralar bu günler içindi. Yalnızca meyve sıkacağı almak için değil!" Güldü. "Lütfen rahat ol!"

Ta gözümün içine baktı ve tıpkı bir katilin teslim olması için iknaya çalışan birinin içtenliğiyle konuştu.

Başımı salladım.

"Eh! Ben de gidip yeri silme işini bitireyim," dedi.

Ben çay kaplarını yıkarken Yuichi'nin kendi kendine şarkı söylediğini duydum; sesi, akan suyun sesine karışıyordu.

Rahatsız etmemek için
Ay ışığı gölgelerini
Demirlemek üzere getirdim
Burnun ucuna teknemi.

"Ah," dedim. "Bu şarkıyı biliyorum. Neydi adı? Seviyorum bu şarkıyı. Kim söylüyordu?"

"Imm... Momoko Sakuchi. İnsanın diline dolanıyor, değil mi?" Yuichi gülümsedi.

"Evet, evet!"

Ben lavaboyu ovup Yuichi de yeri silerken, birlikte şarkı söyledik. Gecenin bir yansı sessiz mutfakta sesimizi dinlemek çok eğlenceliydi.

"Özellikle bu bölümünü seviyorum," dedim ikinci kıtayı söyleyerek.

Geceleyin ikimiz için
Uzakta bir fener kulesi
Dönen ışık ağaç dalları arasından
Güneş ışığına benzer.

Keyfimiz yerinde bu bölümü tekrar, birlikte, avazımız çıktığı kadar söyledik: "*GECELEYİN İKİMİZ İÇİN, UZAKTA BİR FENER KULESİ. DÖNEN IŞIK AĞAÇ DALLARI ARASINDAN GÜNEŞ IŞIĞINA BENZER.* "

Birden "Bekle, dur. Yan odada uyuyan büyükannemi uyandıracağız," dediğimi duydum. İşte

yaptım, diye düşündüm.

Yuichi de bunu hissetmiş gibiydi. Aniden temizlemeyi bıraktı, üzgün gözlerle bana bakmak için döndü. Utanmış bir halde, gülümsemeye çalıştım.

Eriko'nun bu kadar şefkatle büyütmüş olduğu oğlu aniden bir prens olarak görünmüştü. "Burayı temizledikten sonra parktaki *ramen* (Soya soslu, erişteli Japon yemeği.) erişte satan yere gitmeyi istiyorum," dedi.

Aniden uyandım.

Yatağa çok erken gitmeye alışık olmadığım doğru ama neden bu değildi. Tuhaf rüya diye düşünerek, su içmek için mutfağa gittim. İçim ürpermişti. Eriko henüz gelmemişti. Saat gecenin ikisiydi.

Rüyanın etkisi hâlâ tazeydi. Suyun sesinin paslanmaz çelik üzerindeki sesini dinleyip acaba lavaboyu temizlesem mi, diye düşündüm...

Ölü gibi sessiz gecede yıldızların göklerde hareket edişini duyabileceğimi hissettim. Çıplak ayaklarım terliklerimin içinde titredi.

"Selam." Arkamdan gelen Yuichi beni korkudan zıplattı .

"Ne?"dedim, dönerek.

"Yeni kalktım, açlıktan ölüyorum, belki ramen erişte yaparım, diye düşünüyordum..." Rüyamdakinin tersine Yuichi'nin yüzü uyumaktan şişmiş, mırıldanıyordu.

Yüzümün ağlamaktan şişmiş olduğunu hissedebiliyordum. "Ben sana yaparım," dedim. "Benim kanepeme otur."

"Ah," dedi "senin kanepen." Üzerine sendeleyerek oturdu.

Gecenin karanlığında cansız duran bu küçük odada, mutfak ışığının altında buzdolabını açtım. Sebzeleri doğradım.

İşte en çok sevdiğim bu yerde, aniden aklıma geldi: *Ramen!* Ne tesadüf! Arkamı dönmeden neşeyle, "Rüyamda da canının ramen istediğini söylemiştin," dedim.

Herhangi bir karşılık vermedi. Uyuya mı kaldı, diye yokladım. Yuichi ağzı açık bana bakıyordu.

"Ben ... buna inanamıyorum," dedim.

"Sizin eski mutfağın zemini sarı yeşil gibi bir renk miydi?" diye sordu Yuichi. "Bu bir bilmece değil." Tuhaftı. Başımı 'evet' anlamında salladım ve "Yerleri benim yerime sildiğin için teşekkürler," dedim. Kadınlar bu tür şeyleri anlamakta her zaman daha hızlıdırlar.

"Şimdi uyandım," dedi, ama daha önce anlayamadığı için yan özür diler gibiydi, gülümsedi. "Şimdi gerçekten bana çay yapmanı istiyorum ve çay bardağında olmasın."

"Olmuş bil."

"Hımm," dedi, "pekâlâ, biraz meyve suyuna ne dersin?"

"Tabii."

Yuichi buzdolabına gitti ve iki tane greyfurt aldı sonra meyve sıkacağını kutusundan çıkardı. Gecenin yarısı sessiz mutfakta, makinenin korkunç gürültüsünün eşliğinde erişteleri kaynayan suya döktüm.

Olanlar tümüyle şaşırtıcı olmakla beraber gerçekten çok olağandışı görünmüyordu. Hem bir mucize hem de dünyadaki en doğal şeydi.

Duyguyu yüreğimde hapsettim; içimdeki tartışma dürtüsü kayboldu. Dünyanın zamanı vardı. Başka gecelerin, başka sabahların sonsuz tekrarında içinde bulunduğum bu an bile bir rüya olabilirdi.

"Kadın olmak kolay değil," dedi Eriko damdan düşercesine.

Okumakta olduğum dergiden başımı kaldırıp, "Hı?" dedim. Güzel Eriko işe gitmeden önce terasın önündeki çiçekleri suluyordu.

"Sana çok güvendiğim için aniden sana bir şey söylemem gerektiğini hissettim. Yuichi'yi yetiştirirken öğrendim. Tanrı biliyor, zor günlerim çok oldu. Kendi ayaklarının üzerinde durmak isteyen insanlara, bir şeyin bakımını ve beslenmesini üstlenmelerini öneririm. Bu bir

çocuk ya da salon çiçeği olabilir, anlıyor musun? Böylece kendi sınırlarını anlamış olursun. Başlangıcı budur. Dua okurmuş gibi bana hayat felsefesini anlattı.

“Hayat çok zor olabilir,” dedim etkilenmiş bir halde. Evet. Ama insan hiç gerçek üzüntü yaşamamışsa, hayatın içinde bulunduğu yerin kıymetini bilmeden, gerçek mutluluğun ne olduğunu anlamadan yaşlanır.

Omuzlarına sürünen saçları hışırdadı. Meydana gelen kötü olayların seni çok üzdüğü, önündeki dik yokuşa bakmaya cesaret edemediğin çok günler olur. Aşk bile insanı bundan kurtaramaz. Hâlâ batıdan gelen alacakaranlık içerisinde, işte orada, ince, zarif elleriyle çiçekleri sularken öyle tatlı bir ışığın odasındaydı ki döktüğü şeffaf suda gökkuşağı yaratmış gibiydi.

“Sanırım anlıyorum.”

“Senin açık kalpliliğini seviyorum Mikage. Seni yetiştiren büyükannen harika bir insan olmalı.”

Gülümsedim. “Öyleydi.”

“Şanslısın,” dedi Eriko. Arkası bana dönük güldü.

Dergimi okumaya devam ederken bir gün taşınmak zorundayım, diye düşündüm. Bu düşünce beni sersemletti. Fakat yapmak zorunda kalacaktım.

Bir gün başka bir yerde yaşayıp buradaki günlerimi özlemle anacak mıyım diye merak ettim. Ya da bir gün bu mutfağa geri dönecek miyim?

Fakat şimdi burada bu güçlü anne ve güzel gözlü bu genç ile birlikteydim. Önemli olan buydu.

Yaşım ilerledikçe, daha ilerledikçe, pek çok şey yaşayacağım ve tekrar tekrar sert kayalara çarpacağım. Tekrar tekrar acı çekeceğim ve tekrar tekrar yeniden ayaklarımın üzerinde duracağım. Yenilmeyeceğim. Benliğimin yok olmasına izin vermeyeceğim.

* * *

Hayal mutfaklar.,

Sayısız mutfağım olacak yüreğimde ya da gerçekte. Ya da yolculuklarımda. Tek başıma ya da kalabalıkta, bir diğer kişiyle yaşayacağım pek çok yerde. Daha pek çok şey olacağını biliyorum.

DOLUNAY

II

Eriko geçen sonbaharın sonunda öldü.

Deli adamın biri ona musallat oldu ve öldürdü. Onu caddede görüp beğenmişti ve takip edince çalıştığı yerin bir eşcinsel barı olduğunu öğrendi. Bu güzel kadının bir erkek olduğunu anlayınca şok olup ona uzun mektuplar yazmaya, barın çevresinde dolaşmaya başladı. O ısrarcı oldukça Eriko ve kulüpteki insanlar daha ilgisiz davrandılar. Bir gece, aptal yerine konduğunu haykırıp ona bıçakla saldırdı. Eriko yaralı haliyle, barın halterini -kulübün dekorunun bir parçasıydı- iki eliyle yakaladı ve onu öldüresiye dövdü.

"İşte," dedi, "kendini müdafa, bu ikimizi eşit duruma getiriyor." Bunlar onun son sözleriydi.

Bundan geçen kışa kadar haberim yoktu. Yuichi bana telefon açıp haber vermeden bir süre önceydi.

Yuichi telefonu açar açmaz "Dövüşürken öldü," dedi. Saat gecenin biriydi. Karanlıkta telefonun sesiyle yataktan fırladım ve ahizeyi kaptım. Ne konuştuğu hakkında hiç bir fikrim yoktu. Uykulu gözlerimde bir savaş sahnesi canlandı. '

"Yuichi? Ne? Neyden söz ediyorsun?"

Uzun bir sessizlikten sonra "Annem... ya da ımm, babam demeliyim, öldürüldü."

Anlamadım; hiçbir şey anlaşılmıyordu. Konuşamayacak

kadar şaşkındım. Bu konuda konuşmaya gönülsüzmüş gibi, bana biraz biraz Eriko'nun ölümünden söz etmeye başladı.

Duraksayarak konuşuyordu fakat her sözle öykü daha inanılmaz bir hal alıyordu. Gözlerimi boşluğa diktim. Bir an için ahize millerce uzaklıkta gibi göründü.

"Ne zaman … oldu? Yeni mi?" diye sordum ama kendi sesimin nereden geldiği ya da ne söylediğim hakkında hiç fikrim yoktu.

"Hayır. Bir süre önce kulüpteki arkadaşları ona küçük bir tören düzenlediler. Üzgünüm. Her nasılsa kendimi toparlayıp seni arayamadım.

içim oyulup çıkarılmış gibi hissettim. O artık burada değil. Artık hiçbir yerde değil.

"Affet beni, lütfen affet." Yuichi tekrarlayıp duruyordu.

Telefon yeterli değildi. Onu göremiyordum. Ağlamak mı istiyordu, isterik bir biçimde gülmek mi istiyordu, uzun uzun konuşmak mı istiyordu, yalnız mı kalmak istiyordu? Bilemiyordum.

"Yuichi, şimdi geliyorum. Tamam mı? Seninle konuşmak istiyorum ve konuşurken yüzünü görmek istiyorum."

"Tabii. Seni eve arabayla bırakırım o yüzden gecenin bir yarısı eve dönmek konusunda endişelenmek zorunda kalmazsın." Tabii ki ruhsal durumu hakkında bana en ufak bir ipucu vermeden kabul etmişti.

"Birazdan görüşürüz," dedim ve kapattım.

Eriko ile en son ne zaman görüşmüştük? Gülerek mi ayrılmıştık? Başım dönüyordu. Sonbaharın başında, üniversiteyi ilk ve son kez bırakıp bir ahçılık okulunda asistan olarak iş bulduğumdaydı. Onu en son taşındığım gün mü görmüştüm. Eriko biraz ağlamıştı: Yine civarda olacaksın, hafta sonları gelip bizi göreceksin, değil mi?" Hayır, hayır o değildi. Onu geçen ayın sonuna doğru gördüm. Evet, yirmi dört saat açık minimarkette.

Gece yarısıydı, uyuyamamıştım. Puding almak için dükkâna gitmiştim, Eriko işten yeni çıkmış, girişte ayakta duruyor, kulüpten ‘kızlarla’ kağıt kaplarda kahve içip suda balık köftesi yiyordu.

Elimi tutup, “Aman Tanrım Mikage, bizim evden ayrıldığından bu yana çok zayıflamışsın!” Güldü. Mavi bir elbise giymişti.

Ben pudingle dışarı çıkarken onu elinde kapla, gözleri yarı kapalı, şehrin karanlıkta parıldayışını seyrederken gördüm. Ona takılarak, “Eriko bu gece biraz erkeksi görünüyorsun! dedim. Bana kocaman bir gülücük verdi ve “Zavallı ben! Kızım pek ukaladır. Merak ediyorum acaba ergenlik çağına geldi mi?” dedi. “O çağı geçtim teşekkür ederim,” diye yanıtladım, bütün kızlar güldüler. Yakında gelip ziyaret etmemi istedi ve ben de geleceğimi söyledim. Gülerek ayrıldık. Bu son olmuştu.

Bir gecelik çantayı hazırlamam ne kadar vaktimi almıştı? Kafası kesilmiş bir tavuk gibi etrafta koşuyordum. Çekmeceleri açıp kapıyor banyoyu kontrol ediyor, vazoyu kırıyor, temizliyordum. Tam bir şaşkınlık içinde bütün daireyi birkaç kez dolaştım. Bütün bu çılgın faaliyetten sonra ellerimin hâlâ boş olmasının ne kadar tipik olduğuna biraz güldüm. Sakinleşmelisin, diye düşündüm ve gözlerimi kapadım.

Sonunda diş fırçamı ve havlumu çantama tıkıp gazın kapalı, telesekreterin açık olduğunu iki kez kontrol ettikten sonra paldır küldür apartman dairesinden çıktım.

Nerede olduğumu fark edecek kadar sakinleştiğimde
kendimi soğuk caddede Tanabe'lerin apartmanına doğru yürürken buldum. Yıldızlı gecenin altında anahtarlarım şıngırdayarak yürürken gözyaşlarını birbiri ardına aktı. Cadde, adımlarım, sessiz binalar, her şey eğri büğrü göründü. Nefesim acı verircesine kesildi; boğuluyormuş gibi hissettim. Gözlerim şiddetli esen rüzgârdan acıyordu, gittikçe daha çok üşümeye başlamıştım.

Gözümün normalde gördüğü şeyleri -telefon direklerini, cadde lambalarını, park etmiş arabaları, siyah gökyüzünü-şimdi güçlükle seçebiliyordum. Eğri büğrülüklerinde garip bir güzellik vardı. Her şey hızla bana doğru hareket ediyor gibiydi. Hızla vücudumdan çıkıp giden enerjiyi tutamayacak kadar güçsüz hissettim kendimi, bir tıslama sesiyle karanlığa dağılıyor gibiydi.

Annem babam öldüğünde daha çocuktum. Büyükannem öldüğünde erkek arkadaşım vardı, büyükannem ölünce yapayalnız kaldım. Ama kendimi hiç şimdiki kadar yalnız hissetmemiştim.

Ta yürekten vazgeçmek istedim; yaşamdan vazgeçmeyi istedim. Yarının olacağı inkâr edilemezdi yarından sonraki günün, diğer haftanın da öyle. Hiç bu kadar zor olacağını tahmin edemezdim fakat ümitsiz bir depresyonun ortasında yaşamaya devam edecektim ve bu beni ruhumun derinliklerine kadar hasta ediyordu. İçimdeki öfkeli fırtınaya karşın karanlık yolda sakince yürüdüm.

Bu işin çabucak bitmesini istiyordum fakat şimdilik gidip Yuichi'yi görecektim. Söylemesi gereken her şeyi ayrıntılarıyla dinlemek... Fakat bunun ne yararı olacaktı? Ele ne geçecekti? Bir şey ümit etmek söz konusu değildi. Daha çok ü-züntü verecekti. Tümüyle ümitten yoksun kapı zilini çaldım. Kafamın içi karışık, farkına varmadan ta onuncu kata kadar merdivenleri koşarak çıkmıştım ve soluk soluğaydım.

Onun kapıya yaklaşan tanıdık ayak seslerini dinledim. Ben orada yaşarken sık sık dışarı çıkıp anahtarımı evde unuturdum, kimbilir kaç kez gece yarısı kapının zilini çalmışımdır. Yuichi yataktan kalkıp kapıya gelirdi ve zincirin sesi şimdi olduğu gibi koridorda yankılanırdı.

"Merhaba." Eskisinden biraz daha zayıf bir Yuichi beni karşıladı.

Kocaman bir gülümsemeyi engelleyemeyerek, "Uzun zaman oldu," dedim. Kendime karşın mutluydum.

Kalbimin gizli bir köşesinde onu tekrar gördüğüme utanmadan seviniyordum.

Ağzı açık öylece ayakta duruyordu. "Girebilir miyim?" diye sordum. Hafifçe gülümsedi ve kendine geliyormuş gibi, "Tabii elbette. Ben... Ben... Imm... Ben senin bana çok kızgın olacağını sanıyordum. Affedersin lütfen içeri gir."

"Nasıl kızgın olabilirim? Beni daha iyi tanıman gerekirdi."

Yuichi, "Doğru," dedi bana eski gülümseyişini göstermeye çalışarak. Ben de ona gülümsedim ve ayakkabılarımı girişte çıkarttım.

Başlangıçta kısa bir süre öncesine kadar yaşamış olduğum bu apartman dairesinde garip bir biçimde huzursuzdum. Fakat kanepeye gömülünce kısa sürede yeniden havasına alıştım. Yuichi bana kahve getirdi.

"Buraya gelmeyeli asırlar olmuş gibi."

"Değil mi? Çok meşguldün mutlaka. İşin nasıl? Eğlenceli mi?" diye sordu kibarca.

"Evet, şu anda yaptığım her şey eğlenceli biliyor musun? Patatesleri soymak bile. Ben hâlâ o aşamadayım," diye gülümseyerek yanıtladım. Sonra Yuichi fincanını bırakarak konuşmaya başladı.

"Bu gece ilk kez aklım yeniden çalışmaya başladı ve sana söylemem gerektiğini fark ettim. Böylece seni aradım." Dikkatle gözlerinin içine bakarak öne doğru eğildim. "Cenazeye kadar ne olup bittiğini anlayamamıştım. Kafam bomboştu, her şeyi kapkara görüyordum. Eriko'dan başka hiç kimseyle yaşamamıştım. O benim annemdi, babamdı. Benim için o yalnızca Eriko'ydu, bu konuda düşünmem hiç gerekmedi; her gün yapılacak o kadar çok şey vardı ki bu konuda hiç endişelenmeden devam ettim. İşler böyleydi. Ve sonra Vau! Cenazede ... normal yoldan ölmemek tam ona göre bir şeydi. Katilin karısı ve çocukları bile geldiler. Kulüpten kızlar çıldırdı ve eğer ben de yetişkin bir oğul gibi davranmasaydım tam bir

keşmekeş olacaktı. Bütün bu süre boyunca aklımdaydın. Gerçek bu. Her zaman. Fakat bir türlü seni arayamadım. Sana anlatırsam her şey tümüyle gerçek olacak diye korktum. Demek istediğim annemin babamın bu biçimde ölmesiyle yapayalnız kalmıştım. İkimizin samimi olduğunu bildiğim halde sana söyleyemedim. Şaşkındım, aklım başımda değildi.” Yuichi gözünü elindeki fincana dikmişti.

Dikkatle yüzüne baktım, bütün bu olup bitene yenik düşmüştü, ağzımdan çıkan şu oldu: “Her nedense ölüm hep etrafımızda. Benim annem, büyükbabam, büyükannem ... senin gerçek annen, Eriko bile. Tanrım, bu koca evrende bizim gibi bir çift daha olamaz. Arkadaş olmamız şaşırtıcı. Bütün bu ölümler ... bütün bu ölümler.”

“Gerçekten.” Yuichi gülümsedi. “Belki bir iş kurmalıyız. Müşterilerimiz ölmesini istedikleri insanların evine taşınmamız için bize para verebilirler. Kendimize yok edici işçiler adını veririz.”

Mahzun, neşeli yüzüne soluk bir kırmızılık yayıldı. Gece karanlığının derinliklerine doğru yol aldık. Pencereden aşağı yanan ışıklara bakmak için döndüm. Şehir minik ışıklarla süslenmişti ve araba kuyruğu karanlığın arasından akan fosforlu bir nehre benziyordu.

“Yani öksüz kaldım,” dedi Yuichi.

“Ben iki kat daha fazla. Bundan dolayı övündüğümden değil,” dedim gülerek ve aniden yaşlar Yuichi’nin yanağından akmaya başladı.

“Gerçekten de beni güldürmene ihtiyacım vardı,” dedi kollarıyla gözlerini silerek, o kadar ki artık daha fazla dayanamıyordum.”

Uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım. “Beni aradığın için teşekkürler,” dedim yavaşça.

Eriko’nun en sevdiği kırmızı süveterini benim almamda karar kıldık. O süveteri üzerimde denediğim geceyi anımsadım. Eriko, “Tanrım, ne kadar acı! Pahalı olduğu yetmiyormuş gibi senin üzerinde de daha iyi duruyor,” demişti.

Sonra Yuichi Eriko'nun elbise dolabına gitti ve onun olağanüstü uzun vasiyetini çıkardı. Bana verdikten sonra iyi geceler diledi ve odasına çıktı. Okudum:

Yuichi,

Kendi çocuğuma mektup yazarken kendimi çok garip hissediyorum. Fakat bu günlerde nedense tehlikede olduğumu düşünüyorum, sana bu mektubu milyonda bir ihtimal bana bir şey olursa diye yazıyorum. Hayır yalnızca şaka yapıyorum. Önümüzdeki bir gün bunu birlikte okuyup güleceğiz.

Yuichi birazdan söyleyeceğim şey üzerinde düşün. Eğer ben ölürsem yapayalnız kalacaksın. Ama Mikage var, öyle değil mi? O kız konusunda ciddiyim. Hiç akraban yok. Annenle evlendiğimde annesi babası tümüyle ilişkilerini kesti. Ve sonra ben kadın olduğumda lanetlediler. Bu yüzden senden ASLA, ne yaparsan yap ASLA onlarla görüşmemeni istiyorum. Beni anlıyor musun?

Evet Yuichi her çeşit insan var bu dünyada. Hayatlarını pislik içinde geçirmeyi tercih eden insanlar var; bunu anlamam çok zor. Yalnızca cazibesi yüzünden, bilerek iğrenç şeyler yapanlar var, ta ki kendileri tuzağa düşene kadar. Bunu anlayamıyorum ve ne kadar acı çekerlerse çeksinler onlara acıyamıyorum. Ama ben isteyerek vücudumdan para kazanmayı tercih ettim. Güzelim! Göz kamaştırıyorum! Eğer umurumda olmayan insanlar benim cazibeme kapılıyorsa bunu güzelliğin bedeli olarak kabul ederim. O yüzden eğer öldürülürsem bu bir kaza sonucu olacaktır. Tuhaf fikirlere kapılma. Tanıdığın bana güven.

Yalnızca bu seferlik erkek diliyle yazmak istedim ve gerçekten denedim. Ama komiktir, utanıyorum, kalem yazmıyor. Bunca yıl bir kadın olarak yaşamama karşın içimde bir tarafın erkek olduğunu ve benim bunca yıldır rol yaptığımı sanırdım. Fakat görüyorum ki ben vücut ve ruh olarak kadınım. Sözde ve gerçekte anneyim. Buna gülmem gerek. Hayatımı sevdim. Erkek olduğum yıllarımı, annenle evlendiğim yıllarımı ve öldükten sonra kadın olup

yaşamak ve ah! Mikage'yi evimize almak! Hepsinden daha eğlenceliydi, değil mi? Onu tekrar görmeyi çok istiyorum. O da benim çok değerli bir evladım.

Benim duygusallığım, değil mi?

Lütfen ona selam söyle. Ayrıca ona erkeklerin önünde bacaklarının tüylerini sarartmayı kesmesini de söyle. Çirkin oluyor. Sen de öyle düşünmüyor musun?

Mallarımı ayrıntılarıyla anlatan kağıtlar zarfın içinde. Bütün bu yasal şeyleri anlayamayacağını biliyorum. Avukatı ara, tamam mı? Her halükarda, kulüp hariç her şeyi sana bıraktım. Tek çocuk olmak harika, değil mi?

XXX

Eriko

Okumayı bitirdiğimde mektubu dikkatlice yeniden katladım. Eriko'nun en sevdiği parfüm içime işledi. Bu da birkaç kez daha açıldıktan sonra kaybolacak, diye düşündüm. Bu en zoruydu.

Acı veren derin bir özlem duyarak ben orada yaşarken yatağım olan kanepeye uzandım. Gece her zamanki gibiydi, işte aynı odadaydım, teras penceresinin Önündeki çiçeklerin gölgeleri şehre bakıyordu.

Geç vakitlere kadar yatmayıp beklesem de o geri gelmeyecekti.

Şafak sökmeden biraz önce: Mırıldanma sesi ve gittikçe yaklaşan yüksek ökçeli ayakkabılar, kapıdaki anahtar. Kulüp kapandıktan sonra eve biraz çakırkeyif gelirdi ve çok gürültü yaptığından uykulu gözlerle uyanırdım. Duşun sesini, onun terliklerinin sesini, kaynayan suyun sesini duyunca huzur içinde uyumaya devam ederdim. Hep böyleydi. Onu nasıl da özledim. O kadar çok ki çıldırabilirdim.

Merak ettim acaba ağlamamla Yuichi'yi uyandırmış mıydım, yoksa üzücü, sıkıntılı bir rüya ile cebelleşiyor muydu?

O gece önümüzde bir kapı açıldı, mezara giden bir kapı.

Ertesi gün ikimiz de akşama kadar uyuduk. O gün çalışmıyordum, Yuichi odasından çıktığında ben ekmek kemirip tembelce gazeteye bakıyordum. Yüzünü yıkadıktan sonra yanıma oturdu ve kendine bir bardak süt doldurdu. “Sanırım okula gideceğim şimdi...”

“Aman siz öğrencilerin ne rahat bir hayatı var, değil mi?” Ona vermek için ekmeğimi ikiye böldüm. “Teşekkürler,” dedi alıp gürültülü bir biçimde yiyerek. İkimiz TV’nin önünde otururken garip bir duyguya kapıldım, biz gerçekten de öksüzdük.

“Mikage,” dedi ayağa kalkarak, “bu gece evine dönecek misin?”

“Hmm...” Bu konuyu düşündüm. “Yemekten sonra mı eve gitsem diye düşünüyorum...”

“Ah!” dedi Yuichi, “Bana esaslı bir yemek yap.” Bu bana harika bir fikir verdi. Ciddileştim.

“Peki öyleyse işe başlayalım. Bütün akşam yemeklerini sollayacak bir yemek yapacağız.”

Şevkle harika bir ziyafetin planını kurdum, ihtiyacımız olan her şeyi yazdım ve kağıdı ona uzattım.

“Arabayı al. Bu listedeki her şeyi al getir. En sevdiğin yemekleri yapacağım, o yüzden umarım çabuk olursun çünkü ne kadar çabuk dönersen, o kadar çabuk yemeğe başlarsın.”

Çıkarken, “Yeni gelinler gibi bana emir yağdırıyorsun,” diye söylendi.

Kapının kapandığını duydum ve yalnız kalınca ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. Oda müthiş sessizdi. Saniyelere bölünmüş zaman kavramını yitirmiştim. Durmuş olan dünyada tek canlı ve hareket eden benmişim gibi hissettim.

Ölen birinin ardından evler hep böyle olur.

Kanepeye çöktüm ve büyük pencerenin dışındaki kasvetli kış grisine boş boş baktım. Şiddetli soğuk hava bu küçük semtin her köşesini -parkı, kaldırımları- bir sis gibi kaplamıştı. Buna dayanamıyordum. Yüreğimi sıkıştırdı

ve nefes alamayacakmış gibi hissettim.

Gerçekten büyük olan insanlar çevresindekilerin kalbini ısıtan bir ışık saçarlar. Bu ışık söndüğünde kasvetli bir keder gölgesi iner. Belki Eriko'nunki küçük çapta bir büyüklüktü ama saçtığı ışık çok özleniyordu.

Sırtüstü yattım ve yukarıya, sevgili, tanıdık tavana baktım. Büyükannem öldükten sonra pek çok akşamüzeri Yuichi ve Eriko dışarıdayken yine aynı bu tavana bakmıştım. Kendi kendime büyükannem öldü, kan bağım olan son kişiyi de kaybettim, daha kötüsü olamaz diye düşündüğümü anımsıyorum. Ama işte olmuştu. Eriko benim için son derece önemliydi. Birlikte olduğumuz altı ay boyunca hep yanımda olmuştu; beni o şımarttı.

Kederin bitmek zorunda olmadığını, insanın buna karşın hayatına devam edebileceğini idrak edince güçlenmiştim. Çirkin belirsizliklerle yaşamak, bu muydu yetişkin olmanın anlamı? Sevmemiştim ama yaşama devam etmeyi kolaylaştırıyordu. Yalnızca bundan dolayı içim çok sıkkındı. Gökyüzünün batısında kasvetli bulutlan ve günbatımının kırmızılığının onların üstüne yayılışını seyrettim.

Birazdan soğuk gece inecek ve kalbimdeki boşluğu dolduracaktı. Uykum vardı ama kendi kendime eğer şimdi uyursan kötü rüyalar görürsün, dedim. Bu yüzden kalktım.

Uzun bir süreden sonra tekrar Tanabe'lerin evindeydim. Bir an Eriko'nun gülümseyen yüzü geldi gözümün önüne, yüreğim altüst oldu. Hareket etmek için dayanılmaz bir istek duydum. Bana mutfak uzun süredir kullanılmamış gibi geldi. Bir parça kirli ve siyahtı. Temizlik tozu ile lavaboyu ovdum, gaz ocağını sildim, tabakları yıkadım, bıçaklan biledim. Bütün yemek peçetelerini yıkadım ve beyazlattım, onların kurutma makinesinde dönüşünü seyrederken sakinleştiğimi fark ettim. Mutfakla ilgili her şeyi neden bu kadar çok seviyordum? Belki mutfak benim ruhuma işlemiş, uzak bir özlemi simgelediği için.

Oradayken yeni bir başlangıç yapıyor gibiydim, bir şeyler geri geliyordu.
***

O yaz kendi kendime yemek pişirmeyi öğrendim.

Beyin hücrelerimin çoğaldığı duygusu mutluluk vericiydi. Yemek pişirmek üzerine üç kitap aldım -temel bilgiler, teori ve pratik- ve onları teker teker okudum. Otobüste, yatakta, kanepede teorik olanı okurken kalori miktarını, sıcaklıkları ve çiğ malzemeleri ezberledim. Her boş dakikada yemek yaptım. O üç kitap kullana kullana eskidi, şimdi bile onlar hep elimin altındadır. Küçükken resimli kitapları sevdiğim gibi bunun da her sayfasındaki temsili resimlerini ezbere bilirim.

Yuichi ve Eriko birbirlerine “Mikage tam çıldırdı, değil mi?” diyorlardı. Bütün yaz çılgın bir istekle: Pişirmek, pişirmek, pişirmek ile ilgilendiğim doğruydu. Yarım günlük işimden bütün kazandığımı buna yatırdım. Yanlış bir şey çıktığında doğru olana kadar yapardım. Kızgın, sinirli ya da neşeli olayım hepsini pişirdim.

Şimdi düşünüyorum da benim yemek pişirmem sayesinde üçümüz sık sık birlikte yemek yemiştik; güzel bir yazdı.

Akşam rüzgârı tel kapıdan esip geriye kalan bir parça mavilik sıcak gökyüzüne yayılırken dışarı bakıp, haşlanmış domuz eti, soğuk Çin eriştesi, salata yedik. Onlar için pişirdim: Yaptığım her şeyi öven Eriko, kocaman porsiyonları sessizlik içinde yiyen Yuichi.

Karmaşık omletler, et suyunda güzelce şekillendirilmiş sebzeler, *tempura(*Japon Yemeği). Bütün bunları yapabilmek bir hayli zaman aldı. En büyük kusurum dikkatsizlik olduğundan yemeklerin iyi ya da kötü olmasının kişinin ayrıntılara gösterdiği özenle orantılı olduğunu anlayamamıştım. Mesela ısınmadan fırına bir şey koyduysam ya da her şeyi doğramadan su kaynadıysa, bu çeşit önemsiz şeyler (ya da ben öyle sanıyordum) muhakkak sonuçta ortaya çıkan şeye yansıyordu. Ki bu beni

şaşırtmıştı. Bu biçimde pişirmek akşam yemeklerimi sıradan evhanımlarınkinden daha kötü yapmıyorsa da kitaptaki temsili resimlere de kesinlikle benzemiyordu.

Öğrenmenin tek yolu vardı: Her şeyi yapmaya ve doğru yapmaya çalıştım. Dikkatle kâseleri sildim, baharatların kapaklarını yerine koydum, önceden sakince işin gidişatını planladım. Öfkeden çıldırdığımda yaptığım şeyi bırakıp birkaç derin nefes alırdım. Başlangıçta sabırsızlığım beni ü-mitsizliğin eşiğine getirirdi fakat sonunda hatalarımı soğukkanlılıkla düzeltmeyi öğrendim, bir biçimde aceleci kişiliğimi ıslah etmiş gibiydim.

Şimdiki işimi, beslenme hocası yardımcılığını, bulmak inanılmazdı. Yardımcısı olduğum hoca, yalnızca yemek pişirme dersleri vermiyor aynı zamanda pek çok önemli televizyon ve dergi çalışması yapıyor ve şu anda oldukça ünlü. Şaşılacak kadar çok sayıda aday iş için denendi. Neden benim gibi elinde bir yazlık çalışma olan bir çırak işe alındı? Derse gelen kadınları görünce anladım. Tavırları benimkinden tamamıyla farklıydı.

O kadınlar hayatlarını mutlu bir biçimde yaşamıştı. Muhtemelen ilgili ebeveynleri tarafından ne yaparlarsa yapsınlar mutluluk sınırlarını aşmamaları öğretilmişti. Fakat bu nedenle hiçbir zaman gerçek mutluluğu bilemeyeceklerdi. Hangisi daha iyi? Kim söyleyebilir? Herkes kendince en iyi biçimde yaşıyor. ‘Onların mutluluğu’ndan kastım bizim, hepimizin gerçekten yalnız olduğumuz bilincinden mümkün olduğunca uzak bir yaşam sürmeleri. Kötü bir şey değil bu. Önlüklerini giymiş, çiçek gibi gülen yüzleri ile yemek yapmayı öğrenip, kendi küçük dertleri ve şaşkınlıkları tarafından yutulmuş bir halde, aşık olup evlenirler. Bence bu harika. Böyle hayata hayır demezdim. Ben o yalnız akşamlarda arkadaşlarımı tekrar tekrar arayıp kimseyi evde bulamayınca derimi kızarıklıklar bastığında, her şeyden tümüyle yorgun düştüğümde hayatımdan nefret ederim: Doğumumdan, yetişmemden, her şeyden. Bütün hepsinden yalnızca üzüntü duyarım.

Fakat o bir yazlık mutluluk. O mutfakta.

Yanıklardan veya izlerden korkmuyordum; uykusuz gecelerden şikâyet etmiyordum. Her gün ertesi günkü mücadeleyi düşünüp şevkle titriyordum. Tarifini ezberleyip kendimden bir parça kattığım havuç kekleri yapardım. Süpermarkette parlak kırmızı bir domatese yaşama sevinciyle bakardım. Böyle bir mutluluğu tadınca geriye dönüş yoktu.

Ne olursa olsun, ben hayata öleceğimi bilerek devam etmek isterim. Öyle olmazsa yaşayamam. Su anda yaşadığım hayatı mümkün kılan budur.

Karanlıkta, sarp bir kayalıkta yavaş yavaş hareket ederken: Anayola varınca insan rahat bir nefes alır. Tam daha fazla dayanamayacakken insan ay ışığını görür. Kalbe doluyor gibi görünen güzellik: Bilirim bunu.

Temizliği ve akşam yemeğine hazırlığı bitirdiğimde akşam olmuştu.

Yuichi kapı zilini çaldı, kollarında büyük plastik bir torba taşırken zorlanıyor görünerek kapıyı itti ve kafasını içeri soktu. Ona doğru yürüdüm.

Yükünü gürültüyle indirip, "İnanılmaz," dedi.

"Nedir o?"

"Söylediğin her şeyi aldım ama hepsini bir seferde taşıyamıyorum. Çok fazla var."

"Ya," dedim anlamamış gibi ama Yuichi'nin sinirli oflayışı bundan kaçış olmadığını gösterdi. Onunla garaja indim.

Arabada iki kocaman torba daha vardı. Onları arabadan garaj girişine kadar taşımak bile insanın belini kırıyordu.

Ağır olanını taşırken, "Kendim için de birkaç şey aldım," dedi Yuichi.

"Birkaç şey?" Benim torbanın içine merakla baktım. Şampuan ve defterin yanı sıra pek çok hazır yemek vardı: Son zamanlardaki yemek alışkanlığının açık bir göstergesi.

“İki tur yapabilirdin.”

“Evet, ama seninle bir kerede yapabiliriz. Hey bak! Ay ne kadar güzel, değil mi?” Yuichi çenesiyle ayı işaret etti.

“Ya, değil mi?” dedim alaylı bir biçimde (laf değiştirdiği çok barizdi) fakat apartmana adımımı atınca bir göz atmak için döndüm. Neredeyse dolunaydı ve inanılmaz bir parlaklık saçıyordu.

Yukarı çıkarken asansörde Yuichi “Şüphesiz bir ilişki
vardır.”

“Neyle ney arasında?”

“Sence böyle güzel bir ay insanın ne pişirdiğini etkilemez mi? Ama “udon (Japon yemeği olan udon ün içine kırılan yumurta bu kültürde Ay’a benzetilmektedir.)un içindeki Ay” anlamında değil mesela.

Asansör hafif bir sarsıntıyla durdu. O bunu söylediğinde kalbim fırlayacak gibi oldu. Ruhumun ta derinliklerini bili-yormuşçasına konuşuyordu. Kapıya yürürken sordum, “Hangi anlamda öyleyse? Daha derin bir anlamda mı?”

“Evet, evet. Daha beşeri bir anlamda, anlıyor musun?”

“Katılıyorum. Kesinlikle doğru,” dedim hiç duraksamadan. Eğer bir yarışmada yüz kişiye sorsalardı yüz ses birden ‘Evet, evet doğru,’ diye yankılanacaktı.

“Biliyorsun ki ben seni bir sanatçı olarak görüyorum. Senin için pişirmek bir sanat. Sen mutfakta çalışmayı gerçekten seviyorsun. Şüphesiz seviyorsun. Ayrıca güzel bir şey bu.”

Yuichi tek kişilik konuşmasını sürdürüp kendi kendini o-nayladı durdu. Gülümseyerek “Tam bir çocuk gibisin,” dedim.

Bir dakika önce kalbim duracak gibiydi. Şimdi o duygu düşüncelerimde ses bulmuştu: Eğer Yuichi benimleyse başka şeye gerek yoktu. Gözlerindeki ışık

yalnızca bir an çakmıştı ama beni son derece karmaşık, şaşkın bırakmıştı.

Akşam yemeğini yapmak iki saatimi aldı.

Ben yemek pişirirken Yuichi patatesleri soyup TV seyretti. Eli çabuktu.

Benim için Eriko'nun ölümü hâlâ uzak bir olaydı. Onunla başım dik mücadele edemiyordum. Bir şok fırtınası ile yüz yüzeydim, onun ölümünün karanlık gerçeğine yalnızca azar azar yaklaşabiliyordum. Ve Yuichi… Yuichi şiddetli yağmurda harap olmuş bir söğüt gibiydi.

O yüzden şu anda yalnız ikimiz olmamıza karşın Eriko'nun ölümü hakkında konuşmaktan kaçmıyorduk ve bu kaçış, zaman ve yer içinde daha da büyük bir hale geldi. Fakat şimdilik, 'yalnızca ikimiz' geleceğin askıya alındığı güvenli bir yerdi. Ama yine de nasıl söylesem? Bu faturaların ödeme gününün acımasızca geleceğine ilişkin muazzam, korkutucu bir önsezi vardı içimde. Onun büyüklüğü yalnızca karanlıkta yapayalnız kalmış öksüzler olduğumuz duygusunu arttırdı.

Berrak gece çöktü ve benim hazırlamış olduğum abartılı akşam yemeğini yemeğe başladık. Salata, pasta, türlü, köfte. Yağda kızarmış tofu (soya fasulye ürünü), buharda pişmiş sebze, fasulyeli tavuk (her biri çeşitli soslarıyla), Kiev tavuğu, tatlı, ekşi domuz eti, buharda pişmiş Çin lokması…Uluslararası bir karşımdı ama hepsini şarapla yedik (saatler aldı), ta ki bir lokma daha alamayana kadar.

Yuichi, ona hiç uymayacak kadar çok sarhoştu. Tuhaf
olduğunu düşündüm -yemekte o kadar çok içtiğini görmemiştim- irkilerek yerde duran boş şişeyi fark ettim. Görünüşe göre ben yemek pişirirken onunlaymış, körkütük olması boşuna değilmiş. Şaşırmış bir halde ona "Yuichi bütün bu şişeyi yemekten önce mi içtin?" diye sordum.

Yuichi kanepede sırtının üzerinde, kereviz sapı kemirirken “Hıhı,” diye mırıldandı.

“İyi sakladın,” dedim ve Yuichi’nin yüzü aniden çok üzgün göründü. Sarhoşken bir şeylerle uğraşmak zordur. “Sorun nedir?” diye sordum.

Yuichi yüzü ciddi “Geçen aydan beri herkesin söylediği bu. Gerçekten üzüyor beni.”

“Herkes? Okuldaki mi demek istiyorsun? “Hıı, az çok.”

“Bir aydır mı böyle içiyorsun?”

“Hıı.”

Boşuna değil canın beni aramayı istemedi,” dedim gülerek.

“Telefon *parıldıyordu*.” O da güldü. “Gece sarhoş eve yürürken tamamen ışıklandırılmış bir telefon kulübesi görürdüm. Karanlık bir sokakta bile uzakta hep bir telefon kulübesi görebiliyordum. Mikage’yi aramalıyım diye düşünüp zig zag çizerek oraya yürürdüm ve senin telefon numaranı aklımda tekrarlayıp telefon kartımı çıkarır kulübeye adımımı atardım. Fakat sonra tam aramak üzereyken içinde olduğum durumu ve ne söyleyeceğimi düşünüp vazgeçerdim. Sonra eve gider, yatağa çöker seni aradığım ve senin ise ağlayıp bana kızdığın o korkunç rüyaları görürdüm.”

“Hepsi senin kuruntun. Ve bazen kuruntular gerçeklerden daha kötüdürler.”

“Haklısın. Aniden kendimi mutlu hissettim.” Sık sık duraksayarak, uykulu bir sesle devam etti. Muhtemelen ne söylediği hakkında hiç fikri yoktu. “Annem ölmüş olmasına karşın geldin bu daireye. Bana kızacağını ve bir daha hiç görmek istemeyeceğini düşünmüştüm. Eğer böyle olması gerekiyorsa ben buna hazırlıklıydım. Üçümüzün burada yaşadığının hatırası çok acı verebilir diye korktum. Bir daha seni hiç göremeyecekmişim gibi hissettim. Yuichi rahat bir nefes alıp, kendi kendine konuşuyormuş gibi devam etti. “İnsanların burada kanepede kalmalarından hep hoşlanmışımdır. Temiz, beyaz çarşaflar ve hepsi… Evde olmamıza karşın yolculukta olmak gibiydi…

Bu evde yalnız kaldığımdan beri doğru düzgün yemek yemiyorum. Sık sık kendi kendime, ‘Hmm, bir şeyler pişirsem mi?’ diye sordum. Ama yiyecek de telefon gibi ışık saçıyordu. O nedenle merak ettim, yemek yersem ışık' söner mi diye ama çok zahmetli bir iş gibi geldi, o yüzden yalnızca içtim. Eğer her şeyi Mikage’ye anlatırsam ziyarete gelir diye düşündüm, belki eve taşınmaz ama yalnızca ziyarete gelir. En azından söylemem gerekenleri dinler. Fakat bu kadarlık bir mutluluğu ümit etmekten bile korkuyordum, çok korkuyordum. Eğer kendime bunu ümit etmek için izin verirsem ve sen de bana kızarsan daha büyük bir üzüntüye kapılacaktım. Güvenim yoktu, cesaretim yoktu ki sana bütün bunları anlatayım, sen de bana neler olduğunu anlaya-sın.”

“Her zamanki sen.” Sesimin tonu kızgındı ama gözlerimde şefkat vardı. Birlikte olduğumuz sürede derin bir anlayış ve bir çeşit telepati kurmuştuk. Alkole karşın duygularımdaki karmaşıklığı ifade etmiştim.

“Keşke bugün hiç bitmese,” diye devam etti. “Keşke bu gece sonsuza dek sürse. Mikage, lütfen yine buraya taşın.”

“Olabilir,” dedim nazik olmaya çalışarak. Yalnızca sarhoş olduğu için böyle konuştuğuna emindim. “Fakat artık Eriko burada değil. Eğer burada kalırsam, bu sevgilin olarak mı olacak? Yoksa arkadaşın olarak mı?”

“Yani kanepeyi satıp çift kişilik yatak mı alalım diyorsun?” Yuichi gülümsedi. Sonra dürüstçe “Ben kendim bile

bilmiyorum.” Gariptir, beni en çok etkileyen içtenliği olmuştu. Konuşmasına devam etti, “Şu anda düşünemiyorum. Benim hayatımda ne ifade ediyorsun? Ben kendim nasıl değişiyorum. Hayatım daha öncesinden nasıl farklı olacak? Bunların hiçbiri hakkında en ufak fikrim yok. Bu konuda düşünmeye çalışıyorum fakat benim şu anda içinde bulunduğum durumda değersiz türden düşüncelerle hiç bir şeye karar veremiyorum. Yakın zamanda kendimi

bundan kurtarmak zorundayım. Şimdi seni de bu işe bulaştırdım. İkimiz belki de ölümle iç içeyiz ama ben seni bu dertten uzak tutmayı ümit ediyordum. Biz birlikte olduğumuz sürece böyle olabilirdi.”

“Yuichi böyle düşünme. Bakalım ne olacak,” dedim ağlamaklı.

“Doğru. Bunların hiç birini yarın anımsamayacağım. Hep böyle olur. Hiçbir günün öncekiyle bağlantısı olmaz.”

Böyle diyerek karın üstü uzandı, mırıldanarak, “Ben kötü bir yolda...”

Dairede gecenin ölüm sessizliği hakimdi ve sanki Yuichi’ nin sesini dinliyordu. Eriko olmayınca kaybolmuştu. Bu duygu gece ilerledikçe daha ağır basmaya başladı. Bana hiçbir şeyin paylaşılamayacağı duygusunu verdi.

Yuichi ve ben zifiri karanlığın içinde dar bir merdiveni tırmanıyoruz. Birlikte cehennem kazanına bakıyoruz. Kaynayan kırmızı ateş denizine gözümüzü dikiyoruz ve yüzümüze çarpan hava o kadar sıcak ki başımızı döndürüyor. Yan yana durduğumuz halde birbirimize dünyadaki herkesten daha yakın olduğumuz halde, ebediyen arkadaş olduğumuz halde elele tutuşmuyoruz. Ne kadar kimsesiz olsak da her birimiz kendi iki ayağımızın üstünde durmakta ısrar ediyoruz. Onun cehennem ateşiyle aydınlanan huzursuz profiline bakarken, her zaman ağabey kardeş gibi davranmamıza karşın esas anlamda kadın ve erkek değil miyiz ve birbirimizi o biçimde düşünmüyor muyuz, diye sordum kendime. Fakat şu anda bulunduğumuz yer çok korkunç. İki insanın birlikte hayat kurabileceği bir yer değil.

Deminden beri ciddi ciddi hayal kuruyor olmama karşın aniden gülmeye başladım. “Cehennem kazanının ağzına bakan iki sevgili görüyorum. Birlikte intiharımı düşünüyorlar? Bu aşkları cehennemde son bulacak demektir.” Kendimi gülmekten alamıyordum.

Kesinlikle bir falcı değildim.

Yuichi kanepenin üzerinde çabucak uykuya dalmıştı. Yüzündeki gülümsemeden benden önce uykuya daldığı için mutlu olduğu anlaşılıyordu, üzerine örtü örttüğümde gözünü bile kırpmadı.

Mümkün olduğunca sessiz, kocaman, kirli tabak yığınını yıkadım, ağladım. Bütün o tabakları yıkadığım için değil tabii ki; geceleyin yalnızlıktan takatsiz kalmış, terk edilmiş olduğum için ağlıyordum.

Öğlen iş yerinde olmam gerektiği için önceki gece dikkatlice kurmuş olduğum çalar saatin korkunç ziliyle ertesi sabah uyandım. Kapatmak için elimi uzattığımda onun telefon olduğunu fark ettim.

"Alo," diyerek açtım ve sonra başka birinin evinde olduğumu anımsayarak telaşla ekledim, "Tanabe Malikânesi." Karşı taraftaki kişi gürültüyle telefonu kapattı. Aha bir kız, diye düşündüm. Utanarak Yuichi'ye baktım ama hâlâ uyuyor gibiydi. Daha iyi, diye düşündüm. Giyinip apartmandan sıvıştım, işe doğru yol aldım. O gece orada kalıp kalmamak konusunda mücadele etmek için önümde bütün bir öğleden sonra vardı.

"İşime gitmek üzere yola koyuldum. İşyeri *Sensei"nin* ofisi ile mutfaklarla ve fotoğraf stüdyosuyla birlikte büyük bir binanın bütün bir katını kaplıyordu. *Sensei* ofisinde bir dergi makalesinin deneme yazılarını kontrol ediyordu. Mükemmel üslup anlayışı ve insanları ikna edici bir yeteneği vardı. Beni görünce gülümsedi, gözlüklerini çıkardı ve bana yapılması gerekenlerin özetini vermeye başladı.

Bugün saat üçte başlayacak olan sınıflar için çok sayıda hazırlık çalışması olduğundan bana yardım işini bitirdikten sonra eve gidebileceğimi söyledi. Görünüşe göre baş asistan akşam sınıflarını üstlenecekti böylece benim de erkenden işim bitmiş olacaktı. Neredeyse düş kırıklığına uğramışken mevcut çelişkim konusunda harika zamanlanmış bir teklifte bulundu.

“Mikage,” dedi, “yarın değil, öbür gün bazı araştırmalar yapmak için Izu Yarımadası’na gitmek zorundayız. Üç gece kalacağız. Biliyorum bu az bir zaman ama eğer mümkünse bizimle gelmenin bir sakıncası var mı, öğrenmek istiyorum.”

“Izu?” diye şaşkınlıkla sordum, “dergi için mi?” “Pekâlâ... Konu şu, diğer kızların zaman problemleri var. Birkaç hanın spesiyalitelerinden örnekler alıp denemeyi planlıyoruz ve aynı zamanda onlar bize hazırlanışı hakkında da bir şeyler anlatacaklar. Nasıl buluyorsun? Çok hoş yerlerde kalıyor olacağız. Geleneksel hanlar ve oteller. Kendi odan olacak. Ama mümkün olduğunca çabuk bir yanıt bekliyorum. Bu gece desek?”

Daha bitirmemişti ki “Giderim,” dedim. Böylece hem onu hem de düşünmeyi planladığım soruyu yanıtlamış oldum.

“Minnettarım,” dedi *Sensei* gülümseyerek.

Ahçılık sınıfına yürürken aniden üzerimden bir yük kalkmış olduğunu hissettim. Şu anda Tokyo’dan Yuichi’den uzaklaşmak, kısa bir süre için aramıza mesafe koymak bana çok iyi gibi geldi.

Kapıyı açtığımda işyerinde benden bir yıl kıdemli iki asistan arkadaşım, Nori ve Kuri hazırlık için iş başındaydılar.

Kuri beni görür görmez “Mikage,” dedi, “Izu konusunda bir şey duydun mu?”

Nori gülümsedi. “Kulağa çok hoş geliyor, değil mi? Fransız yemeği olacak, her çeşit deniz ürünü de.”

‘‘Evet. Ama aklıma gelmişken neden ben gidiyorum?”

“Ah, affedersin. İkimizin de golf dersleri için programı var. Ama gerçekten, eğer gidemezsen, ikimizden biri bir ders kaçıracak o kadar. Değil mi Kuri? Sorun değil.”

“Evet, doğru Mikage, o yüzden bize karşı dürüst ol.”

Gülümsedim -ikisi de son derece tatlıydı- ve başımı salladım. Onları temin ettim “Hayır, hayır. Bana göre

hava hoş.”

Aynı üniversiteden mezun olduktan sonra birlikte buraya çalışmaya gelmişlerdi. Dört yıllık ahçılık eğitiminden sonra doğal olarak gerçek birer profesyoneldiler.

Kuri’nin neşeli mizacı ona hoş bir şirinlik vermişti ve Nori ‘saygıdeğer genç bayan’ tarzında bir güzellikti. İkisinin de kıyafetleri her zaman çok zevkliydi, elinizde olmadan gözünüzü dikip baktığınız türden. Ilımlı, nazik ve sabırlıydılar. Kendi türlerinin -ahçılık dünyasında az rastlanmayan iyi ailelerin genç hanımları- gerçek örneğiydiler.

Ara sıra Nori’nin annesi telefon ederdi. O kadar nazikti ki utandırırdı beni. Beni şaşırtan şey genelde Nori’nin bütün günkü programını biliyor gibi olmasıydı. Ama sanırım bütün anneler böyledir.

Nori onunla telefonda gümüş bir çıngırak sesiyle konuşurken, hafifçe gülümser ve salman saçlarını düzeltirdi.

Kuri ve Nori benden farklı olsalar da onları pek çok seviyordum. Onlara yalnızca bir kepçe uzatmama karşılık gülümser ve teşekkür ederlerdi. Eğer üşütmüşsem hemen ilgilenirlerdi. Onların kıkırdaşırkenki hali, ışıkta parıldayan beyaz önlükleri beni mutlu ediyordu. Onlarla yanyana çalışmak beni dünyayla barışık kılan bir zevk veriyordu.

Malzemeleri kaplara bölmek, kocaman fıçılar dolusu suyu kaynatmak, ölçmek, saat üçe kadar rutin işleri yapmak benim hoşuma gidiyordu. Bu güneşli, büyük pencereli oda, fırının önünde sıralanmış şu büyük masalar, ızgaralar ve ocaklar bana okuldaki ev ekonomisi sınıflarını anımsatıyordu.

Çalışırken aynı zamanda dedikodu yapıp eğleniyorduk.

Olay saat ikiyi biraz geçerken meydana geldi. Birisi aniden kapıyı hızla çaldı.

“Bu *Sensei* olabilir.” Nori şaşkın bir halde baktı. Duraksayarak, “Girin,” dedi.

Kuri endişeyle fısıldadı. “Ojemi silmeyi unuttum! Başım belaya girecek!” Eğilip çantamda aseton aradım.

Kapı açıldı, bir kızın, “Mikage Sakurai diye biri var mı burada?” diyen sesini işittik. Adımı duyunca şaşırıp çabucak ayağa kalktım. Kapının eşiğinde daha önce hiç görmediğim bir kız vardı.

Yüzü biraz bebeksiydi. Muhtemelen benden daha gençtir, diye düşündüm. Ufak tefekti, gözleri ise yuvarlak ve haşindi. Bej mokasen ayakkabı ve ince sarı bir kazağın üzerine kahverengi bir palto giymiş kıpırdamadan duruyordu. Bacakları tombul olmasına karşın seksiydi. Bütün vücudunda o yuvarlaklık hakimdi. Dar olan alnı tümüyle açıkta bırakılmış, kahkulleri özenle geriye doğru kıvrılmıştı. Vücudunun yumuşak kıvrımlarının üzerindeki kırmızıya boyanmış dudaklarında öfke vardı.

Endişeliydim. Sevimsiz birine benzemiyordu fakat... Ne için geldiğini tahmin edemesem de nedeninin önemsiz olmadığı kesindi.

Nori ve Kuri, sakin, arkamdan onu izliyorlardı. Bir şeyler söylemek zorundaydım.

“Affedersiniz ama siz kimsiniz?”

“Benim adım Okuno. Sizinle konuşmak için geldim.” Sesi kısık fakat tizdi.

“Üzgünüm ama şu anda çalışıyorum. Beni bu gece evden aramanız mümkün mü?”

“Yuichi’nin evinden demek istiyorsunuz?” diye haykırdı. Sonunda anlamıştım. Bu sabah telefonu kapatan kişi oydu. “Hayır benim evimden,” dedim kararlılıkla.

Nori söze karıştı: “Dışarı çıkabilirsin Mikage. *Sensei* ye son anda yolculuk için alışverişe çıkman gerektiğini söyleriz.

“Gerek kalmayacak. Birazdan işimiz biter,” dedi kız.

Sakin olmaya çalışarak, “Yuichi’nin arkadaşı mısınız?” diye sordum.

“Evet, üniversiteden sınıf arkadaşıyım. Bugün buraya geldim çünkü sizden bir şey isteyeceğim. Bu konuda açık olacağım. Yuichi’nin hayatından uzak durun.”

“Bu Yuichi’ye kalmış bir şey,” dedim. “Kız arkadaşı bile olsanız bana göre bu onun yerine karar vereceğiniz bir şey değil.”

Öfkesinden kıpkırmızı oldu. “Yaptığının doğru olduğunu mu sanıyorsun? Onun kız arkadaşı olmadığını söylüyorsun ama ne zaman istersen oraya gidiyorsun, geceyi orada geçiriyorsun, ne hoşuna gidiyorsa yapıyorsun, değil mi? Bu birlikte yaşamaktan daha kötü.” Gözleri yaşlarla dolmuştu. “Ben onunla hiç yaşamadım, yalnızca sınıf arkadaşıyım; tabii sen onu benden daha iyi tanıyorsun. Ama ben kendimce onu seviyorum. Annesi öldüğünde onu teselli ettim. Bir süre önce bütün bunların beni nasıl rahatsız ettiğini söylediğimde yalnızca, “Ne olmuş Mikage’ye?” dedi. “O senin kız arkadaşın mı?” diye sordum. “Şimdi bundan söz etmeyelim,” dedi. Daha sonra bütün okul onun evinde bir kızın yaşadığım öğrendiğinden her şeyden vazgeçtim.

Ben, “Artık orada yaşamıyorum…” diye başlamışken sözümü kesti. “Bir ilişkinin sorumluluğunu üstlenmiyorsun. Eğlenmek hoşuna gidiyor o yüzden onu kendine bağlı tutuyorsun. Narin kollarını ve bacaklarım, saçını onun önünde teşhir ediyor, senin kadınlığını unutmasına asla izin vermiyorsun, sayende Yuichi yarım bir erkek. Bir şeyi sonsuza dek bir karara bağlamadan bırakmak tam sana göre, değil mi? Ama aşk eğlence değildir, aynı zamanda bir başkasının acısını da paylaşmaktır. Soğukkanlılıkla ve her şeyi anladığını söyleyerek bu yükten kaçman… Senden rica ediyorum, lütfen artık Yuichi ile görüşme. Sana yalvarıyorum. Çünkü sen etrafta oldukça Yuichi saplandığı yerde kalacak.”

Düşünceleri kendince haklıydı. Ama sözlerindeki kabalık beni son derece hassas bir noktadan vurduğundan çok incinmiştim. Devam etmek üzereydi. Ağzım tekrar açtığım gördüm ve “Dur!” diye bağırdım.

Şaşırıp ağzını kapattı. “Ne demek istediğini anlıyorum ama hepimiz kendi duygularımızla yüzleşmeliyiz. Senin
söylediklerinin hiçbiri benim duygularımı hesaba katmıyor. Sen beni hiç tanımazken bunları düşünmediğimden nasıl bu kadar emin olabilirsin,” dedim.

Gözyaşları yanaklarından akarken sorumu soruyla yanıtladı, “Nasıl bu kadar duygusuz konuşabiliyorsun?”

“Yuichi’yi hep sevdiğini söylüyorsun?” dedim. “Bu tavrınla buna inanamam. Annesinin öldüğünü yeni duydum ve o yüzden yatıya kaldım. Adil davranmıyorsun.”

Yüreğimi korkunç bir üzüntü kapladı. Tabii o Eriko’ nun beni evlerine nasıl aldığını, benim o anki ruhsal durumumu, Yuichi ile şu anki karmaşık, hassas ilişkimi duymayı istemiyordu. O yalnızca beni suçlamak için gelmişti. O yüzden ben bir rakip olmadığım halde bu sabahki telefondan sonra etrafta beni soruşturmuş, nerede çalıştığımı bulup, mutlaka çok uzak bir yerlerden trenle buraya gelmiş olmalıydı. Bütün bunlar ona teselli vermeyen can sıkıcı bir amaç içindi. Aklından geçenleri, onu buraya gelmesi için kışkırtan anlamsız kızgınlığı düşününce ona yürekten acıdım.

“Ben duygusuz değilim,” dedim. “Birini kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim. Fakat bu burada konuşulacak bir şey değil. Eğer söyleyeceğin başka bir şey varsa...” Ona beni evden aramasını söylemek üzereydim ama onun yerine “…ya da belki isterik bir biçimde ağlayıp seni mutfak bıçağıyla kovalamamı mı istersin?” deyiverdim. Biraz zalimce davrandığımı kabul ediyorum. Bana fena halde kaş çatıp, soğuk bir sesle, “Söyleyeceğim her şeyi söyledim. İzninizle” dedi. Bu onun veda sözleri oldu. Küçük,

bej mokasenlerinin tıkırtısıyla dönüp kapıya doğru yürüdü. Sonra çarparak kapatıp gitti.

Hiçbir şeyin kazanılmadığı bir görüşme geride acı bir
tat bırakarak sona ermişti.

“Mikage sen yanlış bir şey yapmadın.” Kuri ilgili görünerek yanıma geldi.

“Evet,” dedi Nori şefkatle gözlerimin içine bakarken. “Delirmiş. Sanırım kıskançlıktan biraz çıldırmış. Mikage neşelen.”

Mutfakta, öğleden sonraki o güneş ışığında, kendimi korkunç yorgun hissettim.

O akşam diş fırçamı ve havlumu almak için Tanabe'lerin apartmanına geri döndüm. Yuichi dışarıdaydı. Kendime hazır köri pişirip tek başıma yedim.

Bu evde yemek pişirip yemek doğal, neredeyse çok doğal geliyordu. Yuichi eve geldiğinde ben dalgın, kızla olan konuşmamızı tekrar tekrar düşünüyordum. “Merhaba,” dedi.

O neler olduğunu bilmese de ben de yanlış bir şey yapmamış olsam da gözlerine bakamadım. “Yuichi az önce öğrendim, yarın değil öbür gün iş için Izu’ya gitmek zorun dayım. Geçen gece dairemi karmakarışık bıraktım, şimdi e-ve gidip yolculuktan önce toparlamalıyım, sanırım bu gece orada kalacağım. Ah, biraz köri kalmıştı, yiyebilirsin.”

“Anlıyorum. Tamam. Ben seni arabayla bırakırım,” dedi gülerek.

Arabayla yola çıktık. Şehir önümüzden akıp geçti. Beş dakika sonra evime varacaktık.

“Yuichi?”

“Hmm?”

“Iıı... Hadi... Hadi gidip çay içelim.”

“Bavulunu hazırlamak için acelen olduğunu sanıyordum. Yine de bana göre hava hoş.”

“Canım inanılmaz şekilde çay istiyor.”

“Hadi öyleyse. Nereye gitmek istersin?”

“Güzellik salonunun üstündeki arpa çayı satan dükkânı biliyor musun?”

“Biraz uzak, değil mi? Rahat şehrin öbür ucunda.”

“Yalnızca en iyi yerin orası olduğunu düşünüyorum.”

“Pekâlâ, neden olmasın?” Bir anlam veremese de bu konuda çok nazik davranıyordu. Pek neşeli olmadığımı anlayabildiği için şu anda Arabistan’daki ayı görmek istesem ‘Hadi gidelim,’ derdi.

İkinci kattaki küçük çay dükkânı sessiz ve hoştu. Beyaz duvarlarla çevrili yer sıcak ve yakıcıydı. En dipteki masada karşılıklı oturduk. Başka müşteri yoktu. Hafiften bir film müziği çalıyordu.

“Yuichi düşündüm de ilk kez birlikte bir kafeye geliyoruz, değil mi? Çok tuhaf.”

“Doğru mu bu? Gözleri açıldı. Sabunumsu kokusu ile bana Tanabe'lerdeki geceleri anımsatan kokulu Early Grey çayı içiyordu. Gece yarısının ölü gibi sessizliğinde televizyonun sesini kısmış seyrederken Yuichi de çay yapmak için odasından çıkardı.

Zamanın ve duyguların değişken med cezirleri içinde insanın hayatının çoğu belleğine gömülür. Ve özel bir değeri olmayan ya da yeri doldurulamayacak şeyler bir kış gecesi, kafede aniden su yüzüne çıkabilir.

“Birlikte çok çay içtik,” dedi Yuichi. “Başlangıçta, daha önce bir kafede olmadığımızın doğru olmayacağını düşündüm ama şimdi düşünüyorum da öyle.”

“Komik, değil mi.” Gülümsedim.

Yuichi masanın üzerindeki lambaya gözünü dikip bakarak, “Hiç bir şeyin tadı yok şimdi benim için,” dedi. “Gerçekten yorgun olmalıyım.”

“Bu son derece doğal,” dedim biraz şaşırarak.

“Büyükannen öldüğünde sen de böyleydin. Çok iyi anımsıyorum. TV filan seyrederdik ve sen ‘Ne söylüyorlar’ gibi bir şey söylerdin ve ben sana bakardım, senin

yüzünde ise sanki kafan bomboşmuş gibi bir ifade olurdu. Şimdi tamamıyla anlıyorum."

"Yuichi," dedim, "şu anda bana nasıl hissettiğini anlatacak kadar rahatlamış olman bana bir teselli kaynağı oldu. Beni çok mutlu etti. O kadar mutlu ki bunu çatıların tepesinden haykırmak istiyorum."

"Ne biçim bir konuşma bu? İngilizceden çevrilmiş gibi." Masadaki lambanın ışığı yüzüne vururken Yuichi gülümsüyordu. Lacivert kazağının altındaki omuzları silkindi.

"Öyle, değil mi? Eğer..." 'Eğer yapabileceğim bir şey varsa yalnızca söyle' demeyi istedim ama kendimi tuttum. Sessizce dua ettim: Bu anın hatırası, burada, bu sıcak, aydınlık yerde, ikimizin karşı karşıya çay içerkenki sıcak etkisi onu kurtarmaya biraz olsun yardım etsin.

Apaçık sözler her zaman o belirsiz sıcaklığa gölge düşürür. Dışarıda gece olmuştu. Çivit renkli hava gittikçe soğuyordu.

Ne zaman arabaya binsek kendisi sürücü koltuğuna geçmeden önce kapımı açar, beni oturturdu.

Giderken bundan söz ettim. "Bir kadına araba kapısını açan pek fazla erkek yoktur. Bence bu gerçekten güzel bir şey."

"Eriko beni böyle yetiştirdi," dedi gülerek. "Ona kapı açmazsam kızıp, arabaya binmeyi reddederdi."

"Erkek olduğu halde!" dedim, gülerek.

"Doğru, doğru, bir erkek olduğu halde.

Az sonra sessizlik bir gümbürtüyle çöktü.

Şehirde gece olmuştu. Işıklarda beklerken insanların gelip geçişini seyrettik: Hepsi de farların önünde güzelce ışıldayan işadamları ve memur kızlar, genç ve yaşlı insanlar. Sessiz bir soğukla çevrilmiş, paltolara ve kazaklara sarınmış, herkesin sıcak bir yerlere doğru yol aldığı bir saatti.

Aniden aklıma geldi, Yuichi o çirkin kızın da kapısını açmış olmalıydı. Emniyet kemerim anlaşılmaz bir

biçimde dar geldi. Hayretle fark ettim ‘ah!’ Bu kıskançlık olmalı. İnsanların neden uf dediğini ilk kez öğrenen çocuklar gibi bu benim ilk kez başıma geliyordu. Şimdi Eriko ölmüş, ikimiz, yalnız, evrenin karanlığına asılı o ışık nehrinden aşağı doğru akıyor ve o kritik bağlantı yerine yaklaşıyorduk.

Anlıyordum. Gökyüzünün renginden, ayın şeklinden, altından geçtiğimiz gökyüzünün karanlığından anlıyordum. Binaların ışıkları, cadde ışıklan merhametsizdi.

Evimin önünde durdu. “Pekâlâ,” dedi, “dönüşte muhakkak bana bir şeyler getir.” Bunun ardından tek başına apartman dairesine gidecekti. Şüphesiz hemen sonra çiçeklerini suluyor olacaktı.

“Yılan balıklı tart, tabii ki.” Güldüm. Profili caddenin ışıklanyla belli belirsiz aydınlanmıştı. “Yılan balıklı tart mı? Şu halka biçimindeki pastaları mı kastediyorsun? Yemek satan bütün tezgâhlardan alabilirsin onları.

“Peki öyleyse... belki biraz çay?”

*“Hmm...Wasabi(*Acılı sos olarak da kullanılan bir Japon bitkisi.)kökü turşusuna ne dersin?”

"Gerçekten mi? O şeye hiç dayanamıyorum. Sen seviyor musun?”

“Yalnızca içinde balık yumurtası olanını.”

“Tamam, sana onu getireceğim.” Gülümsedim ve arabanın kapısını açtım.

Aniden dondurucu bir hava akımı içeri doğru esti.

“Soğuk,” diye bağırdım. “Yuichi, soğuk, soğuk, soğuk!” Sertçe sıktığım koluna yüzümü gömdüm. Sıcak kazağında sonbahar yapraklarının kokusu vardı.

Yuichi neredeyse dalgın bir halde “Tabii Izu’da hava biraz daha sıcaktır,” dedi. Yüzümü ona doğru bastırmaya devam ettim.

“Ne kadar kalacağım demiştin?” dedi kıpırdamadan. Sesi kulağımda çınladı.

“Dört gün, üç gece.” Yavaşça kendimi geri çektim.

“Kendini birazcık daha iyi hissederek dön, tekrar çay içmeye gideceğiz tamam mı?”

Gülümseyerek bana baktı. Başımı salladım, arabadan dışarı çıktım ve el salladım.

Onun arabayla gidişini seyrederken bugün olan *her şeyi* söylemeyişim hiç hoş değildi, diye düşündüm. Benimle o kız arasında hangimizin kazanıp hangimizin kaybettiğini kim söyleyebilirdi?

Kim bilebilirdi hangimizin daha iyi durumda olduğunu? Hesabı yapılamazdı. Üstelik, bir ölçü standardı yoktu, özellikle bu soğuk gecede tahmin bile edemiyordum.

Eriko’nun bir anısı, en hüzünlü olanı.

Teras penceresindeki pek çok çiçek arasından ilk satın almış olduğu saksıdaki ananastı. Bana bir defasında bundan söz etmişti.

“Kışın ortasıydı. O zamanlar hâlâ erkektim, Mikage. Gözlerim farklı ve burnum biraz daha yassı olsa da yakışıklı bir erkek. Henüz estetik ameliyat olmamıştım, anlıyor musun? Ben bile artık neye benzediğimi anımsamıyorum.”

Bir yaz günü şafağıydı, hava soğuktu. Yuichi geceyi dışarıda geçiriyordu ve Eriko bir müşterinin hediyesi olan etli çörekleri getirmişti. Her zaman yaptığım gibi, bir gün önce videoya kaydettiğim yemek programını seyrederken notlar alıyordum. Şafaktaki mavi gökyüzü doğuda yavaşça ağarmaya başlıyordu.

Su kaynatıcısını açıp yasemin çayını yaparken, “Etli çörekleri yiyelim mi? Bunları bana getirmesi büyük incelik,” dedi. Aniden öyküye başladı.

Biraz şaşırmıştım. Kulüpte olan tatsız bir olayı anlatacak sanmıştım. Uykulu bir biçimde dinliyordum. Sesi rüyadaki bir ses gibiydi.

“Biliyor musun, uzun zaman önceydi. Yuichi’nin annesi ölmek üzereydi. Ben erkektim, o da benim karım. Kanser olmuştu. O sıralar gün geçtikçe daha kötüleşiyordu.

Her neyse, birbirimizi çok sevdiğimizden, onunla beraber olmak için her gün hastaneye gidiyordum. Yuichi'yi bir komşuya bırakıyordum. O zamanlar bir işim vardı, bu yüzden işe gitmeden önce ve sonra, her boş vaktimde onunla oturuyordum. Yuichi pazar günleri benimle gelirdi ama neler olduğunu anlamak için henüz çok küçüktü. Aşırı diyebileceğin bir inanca sahiptim, ne kadar az olsa da hâlâ ümidim vardı. Her gün benim için dünyadaki en kötü gündü. O zamanlar bunu pek anlamamıştım ama karım daha kötü bir durumdaydı."

Eriko öykülerin en güzelini anlatıyormuş gibi gözlerini süzdü. Mavi ışığın altında olağanüstü güzel görünüyordu.

Karım bir gün, 'Bu odada canlı bir şeylerin olmasınıne çok isterdim...' dedi. Canlı şeyler güneşle bağlantılıydılar; bir çiçek, diye düşündüm, evet bir çiçek. Onun sözleri beni pek fazla bakım gerektirmeyen büyük bir saksı çiçeği almaya itti. Ona verebileceğim birşey olduğuna sevinerek çiçekçiye koştum. Tipik bir erkek gibi o zamanlar bir benjamini, menekşeden ayıramıyordum. Yalnızca bir kaktüs istemediğimi biliyordum, o yüzden bir ananas fidesi aldım. Anlayabileceğim türden bir bitkiydi, üzerinde büyüyen bir meyvesi filan vardı. Onu hastane odasına getirdiğimde sevinmiş göründü ve bana tekrar tekrar teşekkür etti.

Sona doğru gittikçe yaklaşıyordu. Komaya girmeden üç gün önceki akşam ben tam gitmek üzereyken, 'Lütfen ananası eve götür,' dedi. Ona baktığımda her zamankinden daha kötü görünmüyordu. Tabii ki ona kanser olduğunu söylememiştik fakat o biliyormuş, son arzusunu fısıldıyormuş gibiydi. Şaşırıp, 'Neden? Çiçeğin solduğunu görüyorum ama kalmasını tercih etmez misin?' Güney ikliminin bu sıcak bitkisine ölüm sinmeden önce eve götürmem için gözyaşları içinde bana yalvardı. Başka seçeneğim yoktu. Çiçeği kollarımın arasına aldım.

İki gözüm iki çeşme ağladığım için taksi tutamazdım. Hava korkunç soğuktu. Erkek olmaktan

hoşlanmadığım fikri ilk kez o zaman aklıma gelmiş olabilir. Tren istasyonuna kadar yürüyüp küçük bir barda bir içki içtikten sonra trene bindim. O gece dondurucu rüzgâr bütün binada uğuldadı. İçeride hiç kimse yokken oraya ev demek zordu. Ananası göğsümün üzerinde sıkıca tutarken titredim. Sivri yapraklar yanağıma battı. Bu gece dünyada yalnızca ananas ve ben birbirimizi anlıyoruz. Bu düşünce ta yüreğimden geldi. Soğuk rüzgâra karşı gözlerimi kapatıp o yalnızlığı paylaşan tek iki varlıkmışız gibi hissettim. Beni herkesten daha iyi anlayan karım şu anda -benden de ananastan da fazla- ölümle içli dışlıydı.

O öldükten hemen sonra ananas da öldü. Bitkilere nasıl bakacağımı bilmediğimden, fazla sulamıştım anlayacağın. Onu avlunun bir köşesine koydum ve dile dökemesem bile bir şeyi anlamıştım. Bunun ne olduğunu şimdi söyleyecek olursam çok basit: Dünyanın benim menfaatim için olmadığını anladım. Bundan anlaşılacağı üzere çevremdeki hoş olan ve olmayan şeylerin ölçüsü değişmeyecekti. Bu bana bağlı değildi. Yapılacak en iyi şeyin bu belirsiz mutluluğu kabullenmek olduğu ortadaydı. Böylece kadın oldum ve işte buradayım.”

Onun söylemeye çalıştığını anlamıştım, kayıtsızca mutlu olmak bu mu, diye düşündüğümü anımsıyorum. Ama şimdi onu benliğimde hissediyorum. Neden bu kadar az seçeneğim var? En aşağılık solucanlar gibi yaşıyoruz. Her zaman yenik, yenildikçe yemek yapıyor, yiyor, uyuyoruz. Sevdiğimiz herkes ölüyor. Yine de yaşamdan vazgeçmek söz konusu olmuyor.

Bu gece yine karanlığın nefesimi kestiğini hissettim. Ağır ve sıkıntılı geçen uykumda şeytanlarla bir bir savaştım.

Ertesi gün aydınlık ve güneşliydi, ve sabahleyin yolculuk için çamaşır yıkarken telefon çaldı.

On bir buçuk, diye düşündüm. Aramak için tuhaf bir saat. Şaşkın bir halde telefona yanıt verdim.

“Aaah!” diye yüksek bir sesle haykırdı. “Mikage, canım? Nasılsın?”

“Chika!” diye bağırdım. Bir telefon kulübesinden arıyor gibi gözükmesine karşın -geriden trafik gürültüsü geliyordu- sesi tanımakta zorluk çekmedim. Zihnimde hayali canlandı.

Chika Eriko’nun kulübündeki kızların başıydı. Tabii ki travestiydi ve çoğunlukla geceyi dairede geçirirdi. Eriko kulübü ona vasiyet etmişti.

Eriko ile kıyaslanınca, Chika görünüşte tam bir erkekti. Ama bu kadın (deyim yerindeyse) makyajlı, uzun boylu ve ince haliyle daha ziyade güzel görünürdü. Giydiği giysiler kendisine yakışırdı ve tavırları da oldukça nazikti. Bir keresinde küçük bir çocuk onunla alay etmiş, şöyle bir bakmak için eteğini kaldırmıştı. Ağlaması durmak bilmedi. Çok hassastı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama onun yanında her zaman kendimi erkek gibi hissederdim.

“Şu anda tren istasyonunun yakınlarındayım,” dedi. “Kaytarabilir misin? Seninle bir konuda konuşmam gerek.
Öğle yemeğini yedin mi?”

“Henüz yemedim.”

“iyi öyleyse, Saroshina’ya, *soba(bir Japon yemeği)* dükkânına gel hemen!” Böyle deyip her zamanki aceleciliğiyle kapattı. Başka seçeneğim olmadığını anlamıştım. Çamaşırı bırakıp dışarı çıktım.

Tam öğle vaktinin o parlak, gölgesiz ışığının altında civar caddelerde koşturdum. İstasyonun önündeki dükkân sırasının içinde o yeri buldum ve içeri girdim. İşte Chika orada *soba* eriştesi ile kızarmış *tempura* lokmacıkları yiyordu ve üzerine neredeyse milli kıyafet olan alt üst eşofman giymişti.

“Chika!” Ona doğru yürüdüm.

“Aaah!” diye haykırdı. “Çok uzun zaman oldu. Ne kadar güzelleşmişsin, sana güçlükle bakabiliyorum, bekle

güneş gözlüğümü takayım.” Onun sıcaklığı, duyabileceğim bütün utanma duygusunu yok etti. Yalnızca onun bütün dünyaya ‘Utanacak neyim var?’ diyen tasasız gülüşünü gördüm. Onun aydınlık yüzünün karşısında bana da Chika’dan bir parça bulaştı ve yüksek sesle sipariş verdim, “Tavuklu, ekstra kalın erişte lütfen.” Öğle kalabalığında koşuşturan garson kız bir bardak suyu önüme gürültüyle indirdi.

Eriştelerimi yerken konuya geçtim, “Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?”

Ne zaman Chika ‘bana bir şey söylemek zorunda’ olsa bir şey çıkmaz, bu sefer de aynı olacağını umuyordum. Ama yavaşça, “Yuichi hakkında,” diye fısıldadı.

Kalbimin küt küt attığı duyuluyordu.

“Dün gece uyuyamadığını söyleyerek kulübe geldi. Kendini çok kötü hissediyordu. ‘Hadi gidip eğlenelim biraz’ dedi. Beni yanlış anlama şekerim, ben bu çocuğu çok eskiden beri tanırım, ikimizin arasında garip hiçbir şey yoktur, anne ile çocuk gibiyiz. Anne ile çocuk, anlıyor musun?”

Gülümsedim. “Anlıyorum Chika.”

Sözüne devam etti. “Şaşırmıştım. Ben kendim çılgınımdır ve çoğu kez başkalarının duygularını anlamam fakat ... bu çocuk daha önce asla, katiyen birinin onun zayıf tarafını görmesine izin vermemişti, bunu biliyorsun. Ağlamak üzereydi, bu onun kişiliğine uymuyordu. Israra devam etti, ‘Hadi bir yerlere gidelim.’ Zavallım o kadar mutsuz görünüyordu ki perişan olacağından korktum. Gerçekten onunla olmayı istedim ama şu aralar kulübü normal haline çevirmeye uğraşıyoruz, o yüzden ayrılamadım. Ona gidemeyeceğimi söyleyince, ‘Öyleyse kendim bir yerlere giderim,’ dedi üzüntüyle. Ona bildiğim bir otelin adını verdim. “Anlıyorum,” dedim, “anlıyorum.”
“Şakayla ona, ‘Neden Mikage’yi yanına almıyorsun?’ dedim. Hiç bir kastım yoktu bunu söylerken. Gayet ciddi yanıtladı, ‘Ah, iş için Izu’ya gidiyor. Üstelik kendi sorunlarımla onun

kafasını karıştırmak istemiyorum, işleri bu ara iyi gidiyorken onu üzmek doğru olmazdı.' Sonradan anladım, bunlar aşık. Hiç şüphe yok, siz aşıksınız. Sana otelin adresini ve telefon numarasını vereceğim. Mikage peşinden gitmiyorsun?

"Chika," dedim, "Yarın iş için bir yolculuğa çıkmak zorundayım

Yuichi"nin duygularını sanki avucumda tutuyorcasına anladığımı hissettim. O da benim gibi ama yüz kat daha fazlasıyla uzak bir yerlere gitmek zorunluluğu hissediyordu. Hiçbir şey düşünmek zorunda olmayacağı bir yerde yalnız olmak istiyordu. Ben dahil her şeyden kaçmak için. Belki bir süre için dönmemeyi bile düşünüyordu. Bundan emindim.

"Ne işidir bu?" Chika bana doğru eğildi. "Böyle bir zamanda bir kadının yapacağı tek şey vardır. Ne var tatlım, hâlâ bakire misin? Ya da oo-ooh, anladım. Siz ikiniz daha birlikte olmadınız mı?"

"Chika!" diye bağırdım dehşetle. Yine de bir yandan herkes Chika gibi olsa daha iyi olmaz mıydı, diye düşündüm. Onun gözlerine, benim ve Yuichi'nin gerçektekinden çok daha mutlu bir görüntümüzün yansımış olduğunu gördüm.

Bu konuda düşüneceğim," dedim. "Eriko hakkındaki şeyleri yeni duydum ve hâlâ şaşkınım fakat bu Yuichi için çok daha zor olmalı. Ona karşı çok nazik olmalıyım.

Chika kafasını eriştelerden kaldırıp ciddi bir yüzle baktı. "Biliyorum," dedi. "Biliyorsun o gece ben çalışmıyordum ve sevgili Eriko'nun ölümüne tanık olmadım. O yüzden hâlâ durumu kabullenmiş değilim. Fakat adamı tanıyordum.

Kulübe her zaman gelirdi. Eğer Eriko yalnızca bana güvenmiş olsaydı eminim bu olay önlenebilirdi. Yuichi de aynı biçimde. Çok yazık. Bir gece birlikte haberleri seyrediyorduk ve o kibar çocuk birdenbire yüzünde korkutucu bir ifadeyle 'insan öldürenlerin hepsi ölmeli,'

dedi. Yuichi şu anda dünyada yapayalnız. Eriko ne olursa olsun sorunlarını her zaman kendi halletmişti. Yuichi bu huyunu annesinden almış, bağımsızlığın kötü tarafı da bu. Çok ileri gitti bu iş!”

Gözyaşları Chika’nin yüzünden damla damla aktı. “Uhhu, uhhu,” diye seslice ağlamaya başlayınca oradaki herkes bakmak için döndü. Chika üzüntüden harap olmuş, omuzları sarsılmaktaydı. Gözyaşları çorbasının içine aktı.

“Mikage hayatım, çok mutsuzum. Neden bu tür şeyler olmak zorunda? Tanrılara inanmıyorum. Sevgili Eriko’yu bir daha asla görmeyeceğiz ve ben buna dayanamıyorum.”

Kolum onun geniş omuzlarında, hâlâ ağlamakta olan Chika ile restorandan istasyona kadar yürüdüm.

Dantel bir mendille yaşlarını silerken, “Çok üzgünüm,” dedi. Turnikede bana üzerinde Yuichi’nin otelinin adres ve telefonunun olduğu bir not uzatıverdi. Yalnızca bir bar kızı olabilir ama parmak bastığı konulardaki bilgisi kusursuz, diye düşündüm.

Son derece etkilenmiş bir halde onun geniş sırtının gözden kayboluşunu izledim.

Çok çabuk sonuca vardığı ve hayatının karışık olduğu doğruydu, daha önceki satıcılık işi bile başarısız olmuştu. Bunların hepsinden haberim vardı ama onun gözyaşlarındaki güzellik öyle kolayca unutabileceğim bir şey değildi. Bana insan kalbinin çok değerli bir şey olduğunu fark ettirdi.

Mavi gökyüzünün altında temiz, keskin, soğuk kış havasını solurken bunlarla boğulmuştum. Ne yapmalıydım? Hiç fikrim yoktu. Gökyüzü masmaviydi. Çıplak ağaçların belirgin siluetinin arasından soğuk rüzgâr esiyordu. Tanrılara inanmıyorum.

* * *

Küçük grubumuzla -*Sensei,* birkaç personel üyesi ve bir kameraman- birlikte güzel bir yolculuk olacağa

benziyordu. Günlük programımız pek fazla bir şey gerektirmiyordu. Evet, diye düşündüm, bu bir hayal yolculuğu. Yukarıdan bir armağan. Geçen altı ayda olup biten olaylardan azat edildiğimi hissettim.

Geçen altı ay... Eriko'nun ölümüne kadar Yuichi ile olan ilişkim dertsiz ve eğlenceliydi ama bu görünüşün altında gitgide daha karmaşık oluyordu. Büyük mutluluk ve üzüntü anları son derece yoğundu; onları günlük hayatın rutinliğiyle uzlaştırmak olanaksızdı. Her birimiz büyük bir çabayla kendimize huzurlu bir yer bulmaya çalıştık. Fakat Eriko o yeri aydınlatan göz kamaştırıcı güneş olmuştu.

Geçen ay olanlar beni değiştirmişti. Aynada Eriko'nun yarattığı şımarık prensesin yalnızca izlerini görebiliyordum. Artık çok farklıydım.

Minibüsün camından açık, güneşli manzaraya gözlerimi dikmiş bakarken ne kadar uzaklaşmış olduğumu fark ettim. Ben de çok yorgundum. Ben de biraz huzur bulmak için Yuichi'den uzaklaşmak istiyordum. Üzücü ama öyleydi.

O akşam, üzerimde bornoz *Sensei'nin* odasına gittim. *“Sensei,"* dedim, “açlıktan ölüyorum. Gidip yiyecek bir şeyler almamın sakıncası var mı?”

Onunla odasını paylaşan daha eski personel elemanlarından biri kahkahayı basıp bana “Zavallı Mikage akşam yemeğinde bir şey yemedin, değil mi?” İkisi de yatmak üzere giyinmiş yataklarında oturuyorlardı.

Açlıktan ölüyordum. O otel, benim -yemek seçmemesi gereken birinin- nefret ettiğim, tümüyle kokulu sebzelerden oluşan, vejeteryan yemekleri ile ünlüydü, o yüzden pek bir şeye dokunmadım. *Sensei* gülümseyip sorun olmadığını söyledi.

Saat onu geçiyordu. Uzun koridordan odama geri döndüm, giyindim ve otelden ayrıldım. Dışarıda kalma korkusuyla arka, acil çıkış kapısını açık bıraktım.

Bu oteldeki yemekler iğrençti ama ertesi gün minibüse binip gitmeyi planlıyorduk. Ay ışığında yürürken hayatımın geri kalanını bir yerden bir yere yolculuk ederek geçirmeyi istedim. Eğer gidecek bir yerim olsaydı kendimi belki de maceracı hissedebilirdim ama bana sanki korkunç yalnız kalacakmışım gibi geldi. Yine de benim için hayat böyle olabilirdi. Yolculuk ederken her gece hava temiz ve serin, zihniniz sakindir. Her halükarda, eğer bir yerde birileri beni beklemiyorsa, evet, bu sakin hayat istediğim şey olabilirdi. Ama özgür olmadığımı fark ettim; Yuichi'nin ruhunun tesirindeydim.

Bir süre otellerle dolu bir caddede yürüdüm.

Dağların karanlık gölgeleri, kasabanın üzerindeki geceden daha siyah ve kocaman gözüküyordu. Her yerde sarhoş turistler vardı (yastıklı kimonolarının içinde üşümüş görünerek), yüksek sesle gülüyorlardı. Garip bir şekilde neşelendiğimi hissettim. Heyecanlanmıştım. Tuhaf bir yerde, yıldızların altında.

Geçtiğim her sokak lambasında gölgemin uzayıp, kısalmasını seyredip, üzerine basarak yürüdüm. Beni ürküten gürültülü barlardan uzak durup, neredeyse istasyona gelene kadar yürüdüm. Bir hediye dükkânının karanlık vitrinine göz attım ve hâlâ açık olan küçük bir restorandan gelen ışığı fark ettim. Buzlu camdan içeride tezgâhta oturan yalnızca bir müşteri olduğunu gördüm. Bir rahatlama duygusuyla kapıyı açtım ve içeri girdim.

Ağır ve doyurucu bir şeyler yemek istiyordum, o yüzden pilav üstü et suyunda kızarmış domuz sipariş verdim. *"Katsudon,* lütfen," dedim.

Tezgâhtaki adam, "Domuzu kızartmam gerek," dedi. "Biraz zaman alır. Tamam mı?" Başımı salladım. Restoran yeniydi, temiz, beyaz tahta kokuyordu. Her şey dikkatlice düzenlenmişti, güzel yemekleri olur. Beklerken bir adım uzaklıktaki pembe telefonu keşfettim.

Uzanıp ahizeyi kaldırdım. Chika'nin verdiği notu çıkarıp Yuichi'nin kaldığı otelin numarasını aramak çok

doğal geldi.

Masadaki bayan telefonu Yuichi'nin odasına bağlarken aniden düşündüm. Eriko'nun ölümünü duyduğumdan beri Yuichi ile ilişkide duyduğum ümitsizlik 'telefon' fikri ile bağlantılıydı. O zamandan beri, Yuichi yanandayken bile onu başka bir dünyada telefonun diğer ucundaymış gibi hissetmiştim. Ve bu başka dünya benim olduğum yerden daha karanlıktı. Denizin dibi gibiydi.

Yuichi yanıt verdi. "Alo?"

"Yuichi?" Onun sesini duymak rahatlatmıştı.

"Mikage, sen misin? Burada olduğumu nereden bildin? Ah, tabii Chika." Sözleri çok uzaktan, geceleyin kablolarda yolculuk ediyormuş gibi geldi. Gözlerimi kapadım ve
yalnızca o çok özlediğim sesi dinledim. Kıyıdaki yalnız dalgalar gibiydi.

"Eee," dedim. Senin kaldığın yerde neler var?"

"Şey, Denny's var. Ha ha, şakaydı. Düşüneyim, dağın tepesinde bir türbe var; sanırım ünlü bir şey. Dağın eteğinde de -rahip yemeği dedikleri- benim bu akşam yediğim, tofudan başka bir şey vermeyen bu otel var.

"Ne çeşit bir yemek bu? Kulağa ilginç geliyor."

"Ah tabii profesyonelce bir ilgi, değil mi? Şey, tofu, tofu, daha çok tofu. Yani, güzel ama yine de yalnızca tofu işte. Baharatlı krema ile pişirilmiş tofu, kızarmış tofu, ağaç kavunu, susam tohumları, tofulu her şey. Duru çorba bile -sürpriz- içinde yüzen yumurtalı tofu ile yapılıyor. Sert bir şeyler ısırmak için ölüyordum ve nasıl olsa sonunda pilav verecekler, diye düşündüm ama hayır! Bize çayın içinde sulu pilav verdiler. Kendimi yaşlı bir adam gibi hissettim." "Komik, ben de. Şu anda açlıktan ölüyorum."

"Ne, otelinde yemek vermiyorlar mı?"

"Evet ama yalnızca nefret ettiklerimi."

"Kör talih ha? Büyük şanssızlık."

"Olsun boş ver. Yarın harika yemekler yiyeceğiz."

“Seni şanslı. Dur yarın, kahvaltıda ne yiyeceğimi tahmin edeyim... Bahse girerim sıcak suda tofu.

“Doğru, muhtemelen küçük toprak bir çanakta kömür ateşinde. Evet, öyle.”

“Şimdi düşündüm de Chika tofuyu çok sever. Boşuna buranın güzel bir yer olduğunu söylemedi. Ve öyle de, yani şelale manzaralı büyük pencereleri filan var. Ama benim gibi gelişme çağında olan bir delikanlı güzel, şişmanlatıcı ve mümkün olduğu kadar yağlı yiyecekler ister. Tuhaf, değil mi? İkimiz de aynı gökyüzünün altında ve boş midelerleyiz.” Yuichi güldü.

Biliyorum bu inanılmaz derecede aptalca ama bir türlü kendimi toplayıp ‘Hey, ben domuz eti ve pilav yemek üzereyim!’ diyemedim. En kötü ihanetmiş gibi geldi bana. Yuichi’nin ikimizin de aç olduğu hayalini yıkamadım.

O anda heyecan verici, derin bir sezgi hissettim. Ellerimin arasında tutuyormuşum gibi biliyordum: İkimizi saran ölümün karanlığında, hafif bir dönemece yaklaşıyor ve geçiyorduk. Eğer atlatırsak farklı yönlere gidecektik. Bu durumda sonsuza kadar yalnızca arkadaş olarak kalacaktık.

Biliyordum. Tamamıyla kesin olarak biliyordum.

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Sonuç olarak sormanın bir sakıncası yoktu.

“Ne zaman dönüyorsun?”

Bir sessizlikten sonra, “Çok yakında,” dedi Yuichi.

Kötü bir yalancı: Parası yettiği sürece orada kalacağından emindim. Bu bana Eriko’nun öldüğünü söylemeyi erteleyen ve sıkıntısını kendisine saklayan Yuichi’nin aynısıydı. Bu onun doğasıydı.

“Pekâlâ, sonra görüşürüz öyleyse,” dedim.

“Tamam. Sonra,” Büyük olasılıkla kendi bile neden kaçmak zorunda olduğunu bilmiyordu.

“Bileklerini kesme, tamam mı?” dedim şakayla.

Güldü ve güle güle, dedi.

Telefonu kapatır kapatmaz içimi bir yorgunluk duygusu kapladı. Elim hâlâ ahizenin üzerinde restoranın cam kapısına dikkatle gözlerimi dikip dışarıda uğuldayan rüzgâri dinledim. İnsanlar yürüyüp geçerken soğuktan şikâyet ediyorlardı. Gün geceye dönmüştü ve gece bütün dünyada aynı biçimde geçiyordu. O anda kimsenin dokunamayacağı derin bir yalnızlığın dibinde kendimi gerçekten tek başıma hissettim.

İnsanlar durumlara ya da dış kuvvetlere yenilmiyorlar; yenilgi içeriden hücum ediyor, diye düşündüm. Son gücümü de kaybetmiştim. Bitmesini istemediğim ama acı çekmek ve savaşmak için gücümün yetmediği bir şey gözlerimin önünde sona eriyordu. İçimde yalnızca kasvetli bir ümitsizlik vardı.

Belki bir gün bundan daha aydınlık, güneş ışığı ve çiçeklerle dolu bir yerde bu konu üzerinde sakince düşünebilecektim. Fakat o zaman çok geç olmuş olacaktı.

Katsudonum hazırdı. Canlanıp yemek çubuklarımı ayırdım. Can boğazdan gelir diye düşünerek yemeğimi seyrettim. Fevkalade lezzetli görüntüsü tadıyla kıyaslanınca bir hiç kalıyordu. Fazlasıyla güzeldi.

Tezgâhtaki adama hiç düşünmeden, “Bu inanılmaz!” dedim.

“Hoşlanacağınızı düşünmüştüm.” İftiharla gülümsedi.

Çok aç olduğum için böyle olduğunu söyleyebilirsiniz ama unutmayın ki bu benim mesleğim. Neredeyse kazayla rastladığım bu *katsudonun* olağanüstü bir beceriyle yapıldığını söylemeliyim. İyi kalite et, mükemmel et suyu, güzelce kullanılmış yumurta ve soğan, et suyunda dayanması için sertliği tam kıvamında olan pirinç, kusursuzdu. Sonradan *Sensei* nin bu yerden söz ettiğini anımsadım: “Yazık onun için zamanımız yok,” demişti. Ne şans! Ve sonra düşündüm, ah bir de Yuichi burada olsaydı. Düşünmeden tezgâhtaki adama, “Bu paket

yapılabilir mi acaba? Bir tane daha yapabilir misiniz, lütfen?”

İşte böylece kendimi caddede tek başıma, gece yarısına yakın, karnım güzelce doymuş, sıcak bir paket *katsudon* elimde, nasıl devam edeceğim konusunda tamamıyla şaşkın buldum.

Ne düşünüyordum? Şimdi ne yapacağım? Ben bunu düşünürken yaklaşıp sesli bir fren yapan taksi sorunu çözdü. Gideceğim yeri söyledim.”Isehara’ya lütfen.”

“Isehara?” diye çığlık atan şoför dönüp bana baktı. “Benim için çok çok iyi ama uzak. Pahalıya mal olur, biliyorsunuz.” “Evet ama oldukça acil.” Dauphin(Fransa’da kralın en büyük oğluna verilen ad.)’in karşısındaki Jean d’Arc(Yüzyıl Savaşı’nın Fransız kadın milli kahramanıdır.)gibi durumu sakince onayladım. Ben kendimi bile normal olduğu konusunda ikna ediyordum. “Oraya vardığımızda size ücreti vereceğim. Fakat ben bir işimi hallederken yirmi dakika kadar beklemenizi rica ediyorum, daha sonra beni buraya geri getirin.”

“Bir aşk meselesi mi?”

Acıklı acıklı gülümsedim. “O çizgide bir şey.”

“Tamam öyleyse yola koyulalım.”

Taksi gece Isehara’ya gitmek üzere yola çıktı, *katsudon* ve ben de peşi sıra.

Neredeyse bomboş olan yoldan hızla geçerken bir kez daha günün yorgunluğuna yenilmiş uyukluyordum. Aniden uyandım. Kollarım ve bacaklarım hâlâ uyumaktayken yalnızca bilincimin uyanık olduğuna ilişkin kesin bir inancım vardı. Karanlık taksinin içinde camdan dışarı bakmak için dik oturduğumda vücudumun geri kalan kısmı da canlandı. Şoför “Neredeyse vardık. İyi geldik,” dedi.

Kabul edip, yukarı, gökyüzüne baktım.

Gökyüzünü geçerek yolunun üzerindeki yıldızlan silen ay yukarıdan ışık saçıyordu. Dolunaydı. Bir bulutun arkasına girip, tümüyle saklanıp, yeniden ortaya çıkmasını

seyrettim. Sıcak arabada, camı nefesimle buğulandırdım. Kesilmiş resimlere benzeyen ağaçların, tarlaların, dağların siluetlerini geçtik. Arasıra kamyonun biri gürültüyle bizi geçiyor sonra her şey büsbütün sessizliğe dönüyordu. Asfalt ay ışığında parıldadı.

Az sonra Isehara'daydık.

Dükkân ve ev sıralan derin, karanlık gecenin içinde batmıştı. Evlerin çatılarının arasına karışmış sayısız küçük Shinto türbelerinin kapıları vardı. Egzos sesi ile dar, meyilli yolda ilerledik. Teleferik hattı karanlıkta yavaşça sallandı.

Şoför, "Biliyorsunuz buralarda pek çok keşiş yaşardı, et yiyemediklerinden dolayı tofunun pek çok türünü icat ettiler. Şimdilerde oteller bununla bayağı meşhur. Bir ara öğle yemeğine gelip denemelisiniz."

"Duydum." Gözlerimi kısmış Chika'nın bana vermiş olduğu kağıda bakıyor, eşit aralıklarla dizilmiş sokak lambalannın ışığında okumaya çalışıyordum. "Ah," dedim. Lütfen sonraki köşede durun. Hemen döneceğim."

Taksiyi aniden durdurarak, "Tabii," dedi.

* * *

İnsanın kemiklerini donduran bir soğuk vardı ve az sonra ellerim, ayaklarım donmuştu. Eldivenlerimi çıkarıp giydim. *Katsudon* sırt çantamın içinde, ay ışığında tepeyi tırmandım.

içimde kötü bir duygu vardı ve doğru da çıktı. Yuichi'nin kaldığı otel gecenin yarısı kolayca girebileceğiniz eski türden değildi. Ön kapının girişindeki otomatik cam kapı ile dışarıdaki merdivenlerin dibindeki acil çıkış kapısı sıkıca kilitlenmişti.

Oteli telefonla aramak için yolun aşağısına geri döndüm ama kimse yanıt vermedi. Mantıklıydı. Ne de olsa gece yansıydı.

Karanlık binanın önünde şaşkın bir halde durdum: Ne halt ediyorum ben bu kadar uzakta?

Sonra vazgeçmek için isteksiz, acil çıkış kapısının yanındaki daracık yolda yavaşça yürüyerek arka tarafa ilerledim. Tam Yuichi'nin söylediği gibi bahçeden şelaleyi görebiliyordunuz ve her oda hiç şüphesiz satsın diye bahçeye bakıyordu. Fakat bütün pencereler karanlıktı. Durumu düşünüp iç çektim. Uçurum boyunca parmaklık uzanıyordu. Ve yüksekteki cılız akarsu aşağıda, yosunlu kayalara düşen suyun biteviye sesini besliyordu. Soğuk gibi görünen soğuk su damlacıkları karanlıkta parıldadı. Şelalenin her yeri ağaçlara neredeyse yapay bir farklılık getiren hayret verici, parlak yeşil ışıklarla aydınlatılmıştı. Bu sahne bana Disneyland'daki Jungle Cruise'u anımsattı. Ne kadar sahte görünen bir yeşil, diye düşünerek dönüp bir kez daha karanlık pencerelere baktım.

İşte o anda bir biçimde anlamıştım.

Hemen köşedeki oda, yeşil ışığı yansıtan pencere Yuichi' ninkiydi.

Her an gidip o pencereden içeriyi gözetleyecek gibi hissettim. Duvarın karşısındaki bahçe taşları yığınına tırmanmaya başladım.

Yukarı bakınca birinci katla ikinci kat arasında uzanan süslü bir çıkıntının kenarını gördüm. Ona ayağımın ucuyla uzanabileceğim aklıma geldi. Gelişigüzel istiflenmiş taş yığınının sağlamlığını dikkatlice tartıp, ikinci sonra üçüncü bir adım atıp daha bile yaklaştım. Bir çift pancurla karşılaşınca elimi öylesine uzattım. Güç bela tutacak bir şey buldum. Kararlı bir halde, atlayıp tek elimle panjurun birine sıkıca yapışmayı başardım. Büyük çaba sarf ederek diğer elimi çıkıntının üstüne atabildim ve bütün gücümle kiremite yapıştım. Ben orada bina duvarına dikey bir biçimde sarılmış asılı dururken yaptığım birkaç atletik hareket birdenbire beni duyulur bir 'ssshhh' sesi ile bırakmışa benziyordu.

Hâlâ çıkıntının kenarında, kiremite sıkıca yapışmış, azami derecede gerilmiş, felaket bir halde

buldum kendimi. Kollarım soğuktan uyuşmuştu ve sırt çantam bir omzumdan kurtulup aşağıya, koluma iniyordu.

Şu haline bak, diye düşündüm. Bir anlık kaprisin sayesinde işte bir çatıdan aşağı sarkmış, soluk alıp veriyorsun. Bu sefer gerçekten kendini kaybettin.

Tırmandığım taşlar karanlık ve uzakta hayal gibi görünüyordu. Şelalenin gürültüsü müthiş yankılanıyordu. Hiç seçeneğim yoktu: Çıkıntıdan aşağı sallanırken bütün gücümü verip kendimi yukarı çektim. Büyük bir kararlılıkla duvarı tekmeleyip vücudumun üst kısmını yukarıya çektim.

Bir yırtık sesi ve sağ kolumda hızla yayılan, yakan bir acı duydum. El ve ayaklarımın üstünde kendimi çatıya yuvarlamayı başardım. Bacaklarım büyük olasılıkla yağmur suyu olan su birikintisine girince ‘foş’ diye ses çıktı.

Hâlâ yerde ama artık güvenli bir yere ulaşmışken koluma baktım. Kanayan yaradan dolayı kıpkırmızı olmuştu. Ona bakmak başımı döndürdü.

Çantamı indirdim. Orada sırtüstü yatarken otelin çatısından yukan baktım ve parıldayan ayı ve bulutları seyrederken gerçekten de hepimiz aynı durumdayız, diye düşündüm. (Benzer durumlarda, tümüyle umutsuz anlarda bunu sık sık düşündüğüm aklıma geldi. Davranış filozofu olarak tanınmayı isterdim.)

Hepimiz pek çok seçeneğin arasından kendi yolumuzu seçebileceğimize inanırız. Ama seçimimizi bilinçsizce yaptığımızı söylemek belki de daha doğru olur. Sanırım ben yaptım ama artık biliyordum. Çünkü bunu sözlere dökebiliyordum. Fakat bunu kaderci anlamda söylemiyorum; durmaksızın seçimler yapıyoruz. Her gün aldığımız nefese, gözlerimizdeki ifadeye tekrar tekrar yaptığımız günlük hareketlere sanki içgüdülerimizle karar veriyoruz. Ve böylece bazılarımız kaçınılmaz bir biçimde, kendilerini kışın ortasında *katsudon* paketiyle, tuhaf bir yerin çatısında, çamur gölünde yuvarlanırken bulur, sanki

dünyanın en doğal şeyiymiş gibi karanlık gökyüzüne bakarlar.

Ah ama ay çok güzeldi.

Ayağa kalkıp Yuichi'nin camına vurdum.

Uzunca bir süre yanıt bekledim. Odanın ışığı yanıp, Yuichi korkudan ölmüş gibi bir halde göründüğünde, soğuk ıslak pantolonuma işlemeye başlıyordu.

Vücudumun yalnızca üst kısmı çıkıntının üzerinden görülüyordu. Yuichi gözleri yusyuvarlak bana dikkatlice baktı. "Mikage?" Dudakları adımı heceledi. Tekrar cama vurup, evet diye başımı salladım. Şaşırarak camı açtı. Ona donmuş bir el uzattım, beni içeri çekti.

Birdenbire ışığa alışamayan gözlerimi kırpıştırdım. Oda öyle sıcaktı ki sanki başka bir dünyaydı. Yavaş yavaş dağılmış düşüncelerim ve vücudum yeniden bir bütün oldular.

"Katsudon servisi yapmaya geldim," dedim. *"Katsudon* o kadar güzeldi ki yalnızca benim yemem doğru olmaz gibi geldi."

Yemeği sırt çantamdan çıkardım.

Floresan ışığı yeni, yeşil renkli tatmi paspasın üzerine yansıdı. Televizyon açık, sesi kısıktı. Yuichi'nin az önce kalktığı yatağın üzerindeki örtüler hâlâ vücudunun biçimini koruyordu.

"Böyle bir şey daha önce de olmuştu," dedi Yuichi. "Rüyadaki konuşmamız. Bu da öyle, değil mi?"

Güldüm. "Şarkıyı söyleyelim mi? İkimiz birlikte? Yuichi'yi gördüğüm anda bütün gerçeklik duyumu yitirdim. Aniden birlikte yaşadığımız, bütün o süre aynı yerde yaşadığımız gerçeği bile uzak bir hayal gibi göründü. Yuichi şimdi bu dünyada değildi. Donuk gözleri beni korkuttu.

"Yuichi çay yapabilir miydin acaba? Ama sonra tekrar yola koyulmam gerek." Bu bir rüya bile olsa bunu eklemek istedim.

Sıcak su termosunu ve çaydanlığı alarak, “Tabii,” dedi. Çay yaptı, iki elimle fincanı tutarak içtim. Sonunda bir rahatlama. Hayata geri dönüyordum.

Sonradan odadaki ağır atmosferi fark ettim. Yuichi’nin kâbusunun içinde olduğumu ve eğer orada çok kalırsam benim de onun bir parçası olup karanlığın içerisinde ölmeye mahkum edileceğimi hissettim. Bu anlaşılmaz bir sezgi mi, yoksa kader miydi bilmiyordum. “Yuichi gerçekten geri dönmek istemiyorsun, değil mi? Kendini yaşamakta olduğun tuhaf hayattan ayırmaya, yeniden başlamaya çalışıyorsun. Bana yalan söylemenin yaran yok. Bunu biliyorum” Sözlerim tam bir ümitsizlik içinde söylenmesine karşın ben garip bir biçimde sakindim. “Ama şimdi *katsudonu* var. Hadi durma, ye.”

Ardından gelen sessizlikte, göğsümün öylesine sıkıştığını hissettim ki ağlamak istedim. Yuichi gözleri aşağı çevrili, suçlulukla *katsudonu* aldı. Fakat o mezar gibi atmosferde önceden bilemeyeceğim bir şeyden destek aldık.

Yuichi yaramı fark edip “Mikage eline ne oldu?” dedi.

Gülümseyip ona avucumu gösterdim. “Oh, hiç bir şey. Hadi soğumadan hiç olmazsa biraz ye.”

Ne olduğunu anlamamış görünmesine karşın “Evet bu harika görünüyor,” dedi. Kapağı açtı ve tezgâhtaki adamın dikkatlice paketlediği *katsudonu* yemeğe başladı. Neşem yerine geliyordu. Yapabileceğim her şeyi yapmıştım.

Biliyordum: Belleğin derinliklerinde uyumuş olan, yaşadığımız güzel günlerin parlayan kristali uyanıyordu ve bizi yaşatacaktı. O günlerin bol parfüm kokan nefesi serin bir rüzgâr esintisi gibi ruhuma geri döndü.

Diğer aile anıları.

Bir gece Yuichi ve ben Eriko’nun eve gelmesini beklerken bilgisayar oyunları oynuyoruz. Ondan sonra üçümüz uykulu gözlerle yumurta, sebze ve gözleme yemek için dışarı çıkıyoruz. Yuichi müthiş komik bir güldürü

kitabını işyerinde sıkılmayayım diye bana vermişti, Eriko okuyup gözünden yaşlar gelene kadar gülüyor. Güneşli bir pazar sabahı omletlerin kokusu. Ben yerde uyurken yavaşça üzerime örtülen battaniyeyi hissettmek. Eriko’nun yürürken eteğinin hışırdaması, ben güç bela uyanık, yarı açık gözlerle onun ince bacaklarım takip ediyorum. Yuichi sarhoş Eriko’yu arabayla eve getiriyor, kolları birbirlerine sarılı kapıya yürüyorlar. Yaz festivalinin olduğu gün Eriko’nun benim obi ’mi kuvvetle sıkması; o akşam coşkunluk içerisinde dans eden kırmızı bir ejderhanın rengi.

Gerçekten güzel anılar daima parlayarak yaşar durur. Bir zaman sonra teker teker canlanırlar. Birlikte yediğimiz yemekler, sayısız öğleden sonraları ve akşamlar.

Ne zamandı, Yuichi bana, “Neden seninle yaşadığım her şey bu kadar lezzetli,” diye sormuştu.

Güldüm. “Açlığını ve şehvetini aynı anda tatmin ediyor olabilir misin?”

“Asla, asla, asla!” dedi gülerek. “Aile olduğumuz için olmalı.”

Eriko’nun yokluğunda bile aramızda neşeli bir ruh hali yeniden kurulmuştu. Yuichi *katsudonunu* yiyor, ben çayımı içiyorum, karanlık artık ölümü misafir etmiyor. Ve böylece her şey yeniden yolundaydı.

Ayağa kalktım. “Pekâlâ şimdi geri dönüyorum.”

“Geri?” Yuichi şaşkınlıkla baktı. Nereye? Nereden geldin?”

“Haklısın,” diye takıldım, burnumu buruşturarak. “Eğer sana söylersem, bu gece gerçeğe dönüşecek.” Ama kendimi tutamadım. “Buraya Izu’dan taksiyle geldim. Seni kaybetmek istemediğimi anlıyorsun, değil mi? Çok yalnızdık ama kolay hallettik. Ölüm çok ağır olduğundan biz ise bu konuda bir şeyler bilemeyecek kadar genç olduğumuzdan üstesinden gelemedik. Bundan sonra sen ve ben acıdan, zorluktan ve çirkinlikten başka bir şey göremeyebiliriz ama sen kabul edersen ben ikimizin daha

zor yerlere, daha mutlu yerlere, her nereye olursa birlikte gitmemizi istiyorum. Kararı tamamıyla iyileştikten sonra vermeni istiyorum, o yüzden bu konuda düşünmekte acele etme. Bu arada gözümün önünden kaybolma.”

Yuichi yemek çubuklarım yere koydu ve tam gözlerimin içine baktı. “Bu hayatım boyunca yediğim en güzel *katsudon,"* dedi, “inanılmaz lezzetli.”

“Evet.” Gülümsedim.

“Baştan beri çok soğuk davrandım, değil mi? Yalnızca beni daha erkek gibiyken, kendimi güçlü hissederken görmeni istedim.”

“Benim için bir telefon defterini ikiye ayırır mısın?”

“İşte bu. Ya da bir araba seç ve fırlatıp at.”

“Ya da çıplak ellerinle bir kamyonu duvara vur.”

“Tam senin sert erkek düşüncen.” Yuichi’nin gülümseyen yüzü parladı. Biliyordum ki söylediğim şey ona dokunmuştu. “Tamam şimdi gidiyorum. Taksi beni bırakıp gidecek.” Böyle diyerek kapıya yöneldim.

“Mikage.”

Döndüm.

“Kendine iyi bak.”

Gülümseyerek el salladım, sonra kilidi açtım, dışarı çıktım ve taksiye koştum.

Otele döndüğümde odamdaki ısıtıcı hâlâ çalışıyordu, örtülerin altına girip bitkin bir halde uykuya daldım.

Takur tukur terlik sesleri ve otel çalışanlarının koridordaki sesiyle uyandım. Dünya tam bir değişikliğe uğramıştı. Geniş, modem pencerelerin dışında, kar taşıyan, yoğun, gri bulutların kovaladığı sert, öfkeli rüzgâr.

Önceki gece bir rüyaymış gibi geldi. Uykulu uykulu kalkıp ışıkları yaktım. Dağların üstüne saçılmış, dans eden kar taneleri pencereden açıkça görünüyordu. Ağaçlar sallanıp, kükredi. Aşırı ısınmış oda aydınlık ve beyazdı. Yeniden örtülerin altına süzülüp, yine dışarıdaki o soğuk

görünen, kuvvetli kar fırtınasına gözlerimi dikip baktım. Yanaklarım alev alev oldu.

Artık Eriko yoktu.

O manzarayı seyrederken bunu ilk kez gerçekten biliyordum. Bu olayın Yuichi ve benim için nasıl sonuçlandığı ya da ne kadar uzun ve güzel bir hayat süreceğim önemli değildi, Eriko'yu bir daha asla görmeyecektim.

Üşümüş görünen insanlar nehir kenarında yürüyor, kar hafifçe arabaların üstünde yığılmaya başlıyor, çıplak ağaçlar başlarını sağa sola sallıyor, kuru yapraklar rüzgârda sarsılıyor. Metal pencere çerçevesinin gümüşü soğuk bir biçimde parlıyor.

Birazdan *Sense*i"nin "Mikage! Uyanık mısın? Kar yağıyor bak! Kar yağıyor!" dediğini duydum.

Kalkıp, "Geliyorum!" diye seslendim. Başka bir güne başlamak için giyindim. Tekrar tekrar yine başlıyoruz.

Son gün, Fransız yemeğini denemek için Shimoda'da bir otele gittik. O gece bize fevkalade bir ziyafet verdiler.

Neden bütün grup yatağa çok erken giden insanlardan oluşmuştu sanki? Benim gibi bir gece kuşuna bu yakışmazdı. Hepsi odalarına çekilince, ben otelin dışındaki sahilde yürüyüşe çıktım.

Paltoma sarılı ve iki çift çorap giydiğim halde o kadar üşüyordum ki çığlık atmak istedim. Dışarı çıkarken yolda otomattan bir kutu sıcak kahve almıştım ve şimdi onu cebimde taşıyordum. Oldukça sıcaktı.

Sahil duvarına oturdum ve aşağıya sahilin üzerindeki beyaz sis kütlesine baktım. Deniz simsiyah, zaman zaman dantelli, titrek ışıkla süslüydü.

Soğuk rüzgâr etrafımda şiddetlenirken gece beynimde yankılanıyor gibiydi. Kararmış adımlarla aşağıya, suya doğru ilerledim. Donmuş kum ayaklarımın altında çıtırdadı. Kahvemi yudumlayarak okyanusun kenarında, sahilden bir hayli yukarı yürüdüm.

Engin deniz karanlıkta gizlenmişti. Dalgaların çarptığı, kocaman örtülü kayalıkların gölgemsi siluetlerini görebiliyordum. Onları seyrederken, tuhaf, tatlı bir üzüntü hissettim. Keskin, soğuk havada, kendi kendime pek çok zevk ve pek çok acı olacak, dedim. Yuichi ile ya da Yuichi'siz.

Uzaktaki kulenin feneri hareket etti. Bana döndü sonra dalgaların üzerinde bir ışık yolu oluşturarak uzaklaştı. Başımı sallayıp, burnum akarak odama döndüm. Çay suyunun kaynamasını beklerken sıcak bir duş aldım. Telefon çaldığında sıcak, temiz pijamalarımın içinde, yatağımda oturuyordum. Yanıt verdiğimde masadaki kişi, "Telefonunuz var. Lütfen bekleyin," dedi. Aşağıya, dışarıdaki bahçeye, karanlık çimenliğe, sonra beyaz kapılara baktım.

Onun ötesinde benim az önce geldiğim soğuk sahil ve kara, dalgalı deniz vardı. Dalgaları duyabiliyordum.

"Merhaba." Yuichi'nin sesi duyuluverdi. "İzini buldum sonunda. Kolay olmadı." Gülerek "Nereden arıyorsun?" diye sordum. İçim yavaş yavaş rahatlamaya başlıyordu. "Tokyo," dedi Yuichi. Bütün yanıtın bu olduğuna ilişkin bir duygu vardı içimde. "Biliyorsun bugün son günümüzdü. Yarın geri dönüyorum."

"Güzel şeyler yedin mi?"

"Evet. Sashimi, karides, yaban domuzu. Bugünkü Fransızdı. Sanırım biraz kilo aldım. Ne anımsadım, *wasabi* turşusu dolu bir paket, yılan balığı pastası ve çayı hızlı postayla benim eve gönderdim. Eğer istersen gidip alabilirsin."

"Sashimi ile karidesleri niye göndermedin?"

"Çünkü onları göndermenin yolu yok!" Güldüm.

Yuichi mutlu görünüyordu. "Çok kötü, yarın seni istasyondan alıyorum, onları yanında getirebilirdin. Ne zaman varıyorsun?"

Kaynayan suyun buharıyla dolan oda sıcaktı. Ne zaman orada olacağımı ve hangi peronda olacağımı

anlatmaya başladım.

Ay ışığı gölgesi

Nereye giderse gitsin Hitoshi'nin yanında her zaman içine pasosunu koyduğu muhafazaya iliştirilmiş küçük bir zil vardı. Ona birbirimize aşık olmadan önce verdiğim, kıymetsiz bir şey olsa da sonuna kadar yanında kalması nasip olmuştu.

Ayrı sınıflarda olmamıza karşın ikinci sınıf gezisi için aynı komiteye yardım ederken tanıştık. Seyahat programlarımız tamamıyla farklı olduğundan birlikte olduğumuz tek yer trendi. Vardıktan sonra, peronda birbirimize ayrıldığımıza üzüldüğümüzü söyleyip el sıkıştık. Birdenbire okul üniformamın cebinde kediden düşmüş olan küçük bir zil olduğunu, anımsadım. "İşte," dedim, "bir veda hediyesi" ve ona uzattım. "Nedir bu?" dedi gülerek ve -pek orijinal bir armağan olmasa da- avucumdan aldı ve değerli bir şeymiş gibi dikkatlice mendile sardı. Beni şaşırtmıştı: Onun yaşında bir delikanlının yapacağı şey değildi.

Bunun aşk olduğu sonradan anlaşıldı.

İster armağan benden geldiği için böyle yapmış olsun isterse armağana değer vermesi gerektiği şeklinde yetiştirilmiş olsun, bu beni şaşırtmış ve ona yaklaştırmıştı.

Kalplerimizin arasında bir elektrik vardı ve koruyucusu da zilin sesiydi. O sınıf gezisinde ayrı geçirdiğimiz bütün süre boyunca ikimizin de aklında zil vardı. O ne zaman zilin sesini duysa beni ve birlikte geçirdiğimiz anları anımsıyordu;
ben yolculuğu, zilin sesini koca gökyüzünün öbür tarafından duyabileceğimi düşleyerek geçirdim. Geri döndükten sonra birbirimize sırılsıklam aşık olduk.

Dört yıla yakın zil hep bizimleydi. Her öğleden sonra ve akşam, her yaptığımız şeyde -ilk öpüşmemizde, büyük kavgalarımızda, yağmurda, güneşte ve karda, birlikte geçirdiğimiz ilk gecede her gülümsemede ve her gözyaşında, müzik dinlerken ve TV seyrederken- Hitoshi cüzdan olarak kullandığı o muhafazayı her çıkardığında onun hafif, berrak, çınlayan sesini duyduk. Hitoshi yokken bile sesi duyabiliyordum sanki. Bir genç kızın duygusallığı

diyebilirsiniz. Ama ben duyduğumu düşünüyorum, o zamanlar bana öyle geldi.

Beni her zaman derinden rahatsız eden bir şey vardı. Bazen ona ne kadar dikkatle gözümü dikip baksam da Hitoshi'nin orada olmadığını hissederdim. Pek çok kere o uyurken, kulağımı kalbine koyma ihtiyacını duyardım. Gülümseyişi ne kadar canlı olsa da onu görmek için gözlerimi zorlamam gerekirdi. Yüzünün ifadesinde, çevresinde, her zaman bir tür şeffaflık vardı. Onunla olduğum bütün zaman boyunca o geçicilik ve belirsizlik duygusu vardı. Eğer bu olacaklar konusunda bir önsezi idiyse çok hazin bir önseziydi.

İnsanın sevgilisi uzun bir yaşam süresinden sonra ölmeli. Ben Hitoshi'yi yirmi yaşında kaybettim ve öyle acı çektim ki sanki hayatım durmuş gibi hissettim. Onun öldüğü gece ruhum bir başka yere gitti ve bir türlü geri getiremedim. Dünyayı eskisi gibi görmem olanaksızdı. Zihnim zayıf, değişken ve dengesizdi, çaresiz bir depresif çöküntü içinde günler geçirdim. İnsanın ömründe, bir kez bile, karşılaşmaması daha iyi olan şeylerden birine (kürtaj, fahişelik, büyük hastalık) mahkum olduğumu hissettim.

Ne de olsa henüz gençtik ve bunun bizim son aşkımız olduğunu kim bilirdi ki? Pek çok zorluğu ilk kez birlikte aşmıştık. Birine derinden bağlanmanın ne olduğunu anlayıp, çeşitli olayları kendi açımızdan değerlendirmeyi öğrendik. Bütün bunlardan, birer birer dört yılımızı oluşturduk.

Şimdi her şey bittiğine göre, haykırabilirim: *Tanrılara lanet olsun!* Ben Hitoshi'yi sevdim, Hitoshi'yi hayatın kendisinden daha fazla sevdim.

* * *

Hitoshi'nin ölümünün ardından iki ay boyunca her sabah kendimi nehrin üstündeki parmaklıktan eğilmiş çay içerken buluyordum, iyi uyuyamadığımdan her sabah şafakta koşmaya başlamıştım ve köprünün o noktası koşarak eve dönmeden önce dinlendiğim yerdi.

Geceleyin uyumak en çok korktuğum şeydi. Hayır, ondan kötüsü uyanmanın şokuydu. Onun gittiğini anımsadığımda çökecek derin üzüntüden oldukça korkuyordum. Düşlerim hep Hitoshi ile ilgiliydi. Acı dolu, bölük pörçük uykumda onu görmüş olayım ya da olmayayım, uyanırken bunun yalnızca bir düş olduğunu, gerçekte bir daha asla onunla olamayacağımı biliyordum. Bu yüzden uyanmamaya gayret ettim. Uykuya dönmek çare değildi: Sıkıntıdan midem bulanıp soğuk terler içinde bir o yana bir bu yana dönerdim. Perdemin arasından gökyüzünün gittikçe aydınlandığını, mavi beyaz olduğunu görüp, soğuk ve sessiz şafakta kendimi terk edilmiş hissederdim. Öyle ıssız ve soğuktu ki tekrar düşüme dönebilmeyi isterdim. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, onun aklımdan gitmeyen hayali yüzünden işkence çekerdim, işte ondan sonra gerçekten uykudan uyanırdım. Nihayet uykusuzluktan bitkin, o yalnızlık endişesiyle paniklemeye başlar -bir delilik nöbetindeki gibi-sabahın ilk ışığını bekleyip koşmaya karar verirdim.

Kendime pahalı bir eşoftman takımı, koşu ayakkabıları ve sıcak içecek koymak için küçük alüminyum bir kap bile aldım. İronik bir biçimde, yeni başlayanlar malzeme alırken hep abartırlar, diye düşündüm ama ileriyi düşünmek en iyisiydi.

Koşmaya bahar tatilinden kısa bir süre önce başladım. Köprüye kadar koşar, dönüp eve boyun havlumu ve terli giysilerimi yıkardım. Onlar kurutmadayken annemin kahvaltı hazırlamasına yardım ederdim. Sonra bir süre için tekrar yatağa giderdim. Hayatım böyle geçiyordu. Akşamları arkadaşlarla toplanır, video filan seyreder, kendime mümkün olduğunca az zaman ayırırdım. Ama mücadele fayda etmiyordu. Tek bir arzum vardı: Hitoshi'yi görmek. Ne olursa olsun ellerimi, bedenimi ve zihnimi hareket halinde tutmalıydım. Mecalsiz de olsam, bunu yapmanın nasılsa bir gün çıkar bir yola ulaştıracağını ümit ediyordum. Garantisi yoktu ama ne olursa olsun bu

gerçekleşene kadar dayanmaya çalışacaktım. Köpeğim öldüğünde, kedim öldüğünde az çok aynı yoldan geçmiştim. Ama bu sefer farklıydı. Görünürde bir ümit yokken, insan aklını nasıl yavaş yavaş kaybederse günler de öyle birbiri ardına geçti. Dua eder gibi kendi kendime tekrar eder dururdum: Tamam, tamam, gün gelecek bunu atlatacaksın.

Beyaz bir köprü ile bağlanmış olan nehir genişti ve şehrin bizim tarafını neredeyse tam ikiye bölüyordu. Takriben yirmi dakika alıyordu oraya varmak. Severdim orayı, nehrin öbür tarafında oturan Hitoshi ile buluştuğumuz yer orasıydı.

Şafak vakti şehir mavi bir sisle kaplıyken, ıssız köprüde, gözlerim boş boş, kim bilir nereye uzanan beyaz toprak seti takip etti. Akıntının sesi ile kuşatılmış bir halde yavaş yavaş sıcak çayımı içerek dinlendim. Hava berrak, ben soğuktan uyuşmuş, ayakta dururken kendimi ölüme çok yakın hissettim. Yalnızca o korkunç, ıssız yerin sert berrak havasında kendimi rahat hissedebiliyordum. Kendime yaptığım işkence oradayken sona eriyordu. Bu rahat anlarım da olmasa günler hiç geçmezdi. Ölesiye ihtiyacım vardı bu anlara.

O sabah korkunç bir kâbustan sıçrayarak uyandım. Saat beş buçuktu. Açık bir hava vaat eden günün şafağında giyindim ve her zamanki gibi dışarı çıktım. Hava hâlâ karanlıktı, dışarıda kimse yoktu. Keskin bir soğuk vardı, caddeler sisten beyaz, gökyüzü koyu lacivertti. Kırmızının zengin tonları doğuda beliriyordu.

Koşmak için kendimi zorladım. Nefesim düzensizdi; uykusuzken bu kadar koşmanın yalnızca bedenime işkence etmek olduğu fikri aklımdan geçti ama umursamadım: Sarhoş gibi bir kafayla eve gidince uyuyabilirim, diye düşündüm. Tümüyle sessiz caddelerde uyanık kalabilmek için çabaladım.

Ben nehre yaklaştıkça akıntının sesi arttı; gökyüzünün rengi her dakika değişiyordu. Köprüye varınca her zaman yaptığım gibi parmaklıklara yaslanmış, cadde

üzerinde mavi bir hava dalgasıyla kaplı gibi görünen, hafif bir sis içerisinde asılı duran sıra sıra binalara boş boş bakıyordum. Nehir kükreyip, beyaz bir köpük selinde yoluna devam ederken her şeyi beraberinde götürüyordu. Çıkardığı rüzgâr soğuk soğuk esip sanki yüzümdeki teri kuruttu. Yarım ay, mart ayının hâlâ canlı olan gökyüzünde usulca parladı. Nefesim beyaz kümeler halinde çıktı ağzımdan. Alüminyum kabın kapağını açıp biraz çay koydum, hâlâ nehre bakıyordum.

Tam o sırada birdenbire arkamdan “Ne çeşit bir çay o?” Biraz içebilir miyim?” diyen sesi duydum. Beni öyle ürküttü ki kabı nehre düşürdüm. Bir elimde hâlâ dumanı tüten, dolu bir çay fincanı vardı.

Tanrı bilir neyi düşlerken, döndüm, genç bir kadın yüzünde gülümsemeyle orada duruyordu. Benden daha büyük olduğunu biliyordum ama nedense yaşını tahmin edemiyordum. Belki yirmi beş civarında… Kısa saçları ve çok parlak, iri gözleri vardı. Beyaz, ince bir. palto giymişti ama biraz bile olsun üşüyormuş gibi görünmüyordu. Ben arkamda biri olduğundan habersizken aniden çıkıvermişti.

Sonra, sevimli görünerek, hafif genizden ama tatlı bir sesle “Tam Grimm Kardeşlerin öyküsündeki köpek gibi, değil mi? Yoksa Ezop muydu.” Güldü.

“O örnekte,” dedim kayıtsızca, ’’köpek suda kendi yansımasını görünce kemiğini düşürdü. Kimse arkasından yaklaşmadı.”

Gülümseyerek, “Sana yeni bir termos almayı isterim,” dedi.

Gülümsemesine aynen karşılık vererek, “Teşekkürler,” dedim, öyle kayıtsızca konuşuyordu ki ondan korkmadım, yakınlık kurmaya da çalışmıyordu. Deli ya da şafakta evine gitmekte olan bir sarhoş gibi görünmüyordu. Gözleri çok tanıdık ve sakin; yüzündeki ifade bu dünyanın kederini ve neşesini derinden tatmış olduğunu hissettiriyordu. Çevresinde elektrikli bir hava var gibiydi.

Boğazımı ıslatmak için bir yudum aldıktan sonra fincanı uzattım. “Al gerisini iç. Pu-Arh çayıdır bu.

Narin elleriyle fincanı alırken,

“Ah, çok severim,” dedi, “az önce vardım buraya. Bir hayli uzaktan geldim.” Aşağıya, nehre baktı. Gözlerinde bir yolcunun parlak ışıltısı vardı.

Onu özellikle buraya getiren şeyin ne olduğunu merak edip, “Gezi mi?” diye sordum.

“Evet. Çok yakında burada her yüzyılda bir olan bir şey görülecek. Hiç duydun mu bunu?”

“Görülecek bir şey mi?”

“Evet. Eğer şartlar uygun olursa.

‘Tam olarak ne?”

“Henüz söyleyemem. Ama söz veriyorum söyleyeceğim çünkü benimle çayını paylaştın. Bunu söylerken güldü ve ben son söylediğini pek iyi duyamadım. Yaklaşan sabah bütün dünyayı sarmış gibiydi. Yükselen güneşin mavi gökyüzüne yayılan ışıkları, hafifçe parıldayan hava katmanlarını beyaz bir ışıkla aydınlatıyordu.

Geri dönme zamanıydı, o yüzden, “Eh hoşça kalın,” dedim. Bu durumda o parlak ifadeyle tam gözümün içine baktı, “Benim adım Urara,” dedi, “seninki ne?”

“Satsuki,” diye yanıtladım.

Urara, “Tekrar görüşelim,” deyip elini salladı.

Ben de el sallayıp eve doğru koşmaya başladım. Garip biriydi. Ne konuştuğu hakkında hiç fikrim yoktu ama her nasılsa onun diğer insanlar gibi yaşamaktan hoşlanmayan biri olduğunu biliyordum. Her adımda daha rahatsız oldum ve dayanamayıp dönüp baktım. Urara hâlâ köprüdeydi. Onun nehri seyreden yüzünü yandan gördüm. Beni şok etti, bu benim az önce konuştuğum kişinin yüzü değildi. Hiç kimsede böyle sert bir ifade görmemiştim.

Beni orada dururken fark etti, tekrar neşeyle gülümseyip el salladı. Telaşlanıp onun selamına karşılık verdim ve koşmak için fırladım.

Allah aşkına nasıl biriydi bu? Bayağı bir süre bunu düşündüm. Gizemli Urara'nın bıraktığı etki o sabah güneş ışığında, benim uykulu zihnime barok deseninde, gitgide kazındı.

Hitoshi'nin oldukça garip bir erkek kardeşi vardı. Düşünme tarzı, olaylara tepkisi 'tuhaftı'. O, tam anlamıyla, sanki algılaması başka bir boyutta biçimlendirilmiş ve sonra kendi başının çaresine bakması için bu gezegene bırakılmış gibi yaşıyordu. Bu benim onun hakkındaki ilk izlenimimdi ve öyle de kaldı. Adı Hiiragi'ydi. O ay on sekizine basacaktı.

Hiiragi ile ben, O okuldan çıktıktan sonra bir mağazanın dördüncü katındaki kafede buluşmayı kararlaştırdık. İçeriye bahriyeli gömleği ve eteğinden oluşan gemici tarzı kız lisesi üniforması giymiş bir halde girdi.

Doğrusu utanmıştım ama o öyle doğal davrandı ki sakin rolü oynamayı becerdim. Karşıma oturup, nefes nefese, "Çok bekledin mi?" diye sordu. Ben başımı sallayınca neşeyle gülümsedi. Siparişini verdikten sonra garson kız baştan aşağı ona dikkatle bakıp şaşkın bir halde, "Peki efendim," dedi.

Hitoshi'ye pek benzemezdi ama bazen yüzünün ve parmaklarının hareketi bana o kadar çok ağabeyininkini anımsatırdı ki kalbim duracak gibi olurdu.

Bana Hitoshi'yi her anımsattığında yaptığım gibi, şaşırmış edasıyla "Ah!" dedim. Bu ikimizin arasındaki bir rutindi.

Elinde fincan bana bakarak, "Ne oldu?" dedi.

"Sen... Sen bana onu anımsattın az önce, dedim. Sonra aramızdaki rutin gereği, "Hitoshi'nin taklidini yapayım," dedi ve ağabeyinin taklidini yaptı. İkimiz de güldük. Kalbimizdeki acıları hafifletmenin tek yolu buydu.

Ben erkek arkadaşımı kaybetmiştim ama o, hem ağabeyini hem kız arkadaşını birden kaybetmişti.

Kız arkadaşı Yumiko onun yaşında ufak tefek bir kızdı ve teniste as oyuncuydu. Dördümüzün de yaşı

birbirine yakındı, iyi anlaşıyorduk ve sık sık beraber takılıyorduk. Hitoshi'nin evine gittiğimde Yumiko da Hiiragi ile orada olurdu. Sayamadığım kadar çok kereler dördümüz bütün gece, uyumayıp oyunlar oynadık.

Olayın olduğu gece Hitoshi, Hiiragi'yi ziyarete evine gelen Yumiko'yu arabayla tren istasyonuna bırakıyordu. Yolda kaza yaptılar. Onun suçu yoktu. Ama ikisi de o anda öldüler.

* * *

"Demek koşuyorsun," dedi Hiiragi.

"Evet."

"Öyleyse neden böyle şişmanlıyorsun?"

"Bütün öğleden sonra yattığım için olmalı," dedim gülerek. İşin aslı, fark edilir bir biçimde zayıflıyordum.

"Spor sana yaramıyor, bu doğru," dedi. "Ama bir fikrim var, benim evin yakınında çok güzel pilav üstü *tempura* yapan yeni bir yer açtılar. Çok şişmanlatıyor. Hadi oraya gidelim, hemen şimdi!"

Hitoshi ve Hiiragi birbirlerinden çok farklı olmalarına karşın ikisi de yapma ve gizli güdülerden uzak, doğuştan iyi huyluydular. Böyle yetiştirilmişlerdi, insana çıngırağı mendile sardıracak türden bir nezaket.

"Çok isterim," dedim.

Giymiş olduğu kız okulu üniforması Yumiko'nundu.

Yumiko öldükten sonra, Hiiragi üniforma istemeyen bir okula gitmesine karşın onu giyerek okula gitmeye başladı. Yumiko üniforma giymeyi severdi. Her iki tarafın da ailesi böyle yapmamasını, Yumiko'nun onu etekle görmekten hoşlanmayacağını söyleyerek gözyaşları içinde ona yalvardılar. Hiiragi yalnızca güldü ve onları duymazlıktan geldi. Ona duygusal nedenlerden dolayı mı böyle giyindiğini sorduğumda, yalnızca bu olmadığını söyledi. "Her şey neyse odur, öleni geri getiremezler. Bu yalnızca kendimi daha iyi hissettiriyor."

“Sonsuza kadar mı giyeceksin bunu?” diye sordum ona.

Yüzü biraz asıldı. “Bilmiyorum.”

“insanlar senin hakkında konuşmuyorlar mı? Okulda senin hakkında bir şeyler söylemiyorlar mı?”

“Hayır benim böyle olduğumu biliyorlar. Aslında oldukça sempati topluyorum. Ve kızlar benim için çıldırıyorlar. Etek giyerek onları anladığımı sanıyor olmalılar.”

Güldüm. “Eh, bu güzel, değil mi? Kafenin cam duvarının dışında gürültücü, alışveriş yapan insanlar gelip geçti. O akşam bütün mağaza neşeliydi ve vitrinde cıvıl cıvıl aydınlatılmış bahar kıyafetleri vardı.

Şimdi anladım. Onun denizci kıyafeti, benim koşmam. İkisi‘de tamamıyla aynı amaca hizmet ediyordu. Ben Hiiragi kadar garip değildim, o yüzden yalnızca koşmakla yetindim. Çok basmakalıp şeyler Hiiragi’ye yetmeyeceğinden, o denizci kıyafetini değişiklik olarak seçmişti. Sığındığımız çarelerden hiçbiri kurumuş bir ruha bir parça hayat vermeye çalışmaktan öteye gitmiyordu. Düşüncelerimizi dağıtmak, zaman öldürmek için bir araçtı.

Hem Hiiragi hem de ben son iki ayda bilinçsiz bir şekilde daha önce hiç takınmadığımız yüz ifadelerini, kaybettiğimiz 'şeyi düşünmemek için nasıl savaştığımızı gösteren ifadeleri takındık. Eğer bir an anımsasaydık, o bilinçle, kaybettiğimiz şeyin bilinciyle birdenbire ezilir ve kendimizi karanlığın içinde tek başımıza bulurduk.

Kalktım.” Eğer akşam yemeğini dışarıda yiyeceksem evi arayıp haber vermeliyim. Ya sen? Evde yemek yememen senin için uygun mu?”

“A, evet uygun. Babam iş gezisinde,” dedi Hiiragi.

“Öyleyse annen yalnız başına. Belki de eve gitmelisin.”

“Sorun değil. Ona bir şeyler gönderirim. Vakit hâlâ erken, o yüzden henüz yemek yapmaya başlamamıştır. Ben

parasını ödeyeceğim, o da oğlunun jesti olan bu sürpriz akşam yemeğini yiyecek."

"Hoş bir düşünce," dedim.

"Onu memnun eder, sence de öyle, değil mi?" Hiiragi safça gülümsedi. Genelde yaşından olgun davranan bu genç delikanlı o anda tam yaşında gösteriyordu.

Bir kış günü Hitoshi, "Bir erkek kardeşim var. Adı Hiiragi" demişti. Bu onu adını ilk duyuşumdu. Kar vaat eden, kurşun grisi gökyüzünün altında, okulun arkasındaki taş merdivenleri çıkıyorduk. Elleçi paltosunun cebinde, ağzından buharlar çıkarken, "Ama bir bakıma benden daha yetişkin."

Güldüm. "Yetişkin?"

"Nasıl söyleyeyim?.. Aklı başında. Ama yine de iş aileye geldiğinde tuhaf bir biçimde çocuksulaşıyor. Dün babam bir parça camla elini azıcık kesti, kardeşim çıldırdı; gerçekten, cidden çıldırdı. Kıyamet kopmuş sanırdın. Ancak şimdi düşünüyorum, tepkisi çok fazlaydı."

"Kaç yaşında?"

"Sanırım... Kaç, on beş?"

"Sana benziyor mu? Onunla tanışmak isterdim." "Pekâlâ, seni uyarıyorum, çok tuhaftır. O kadar ki kardeşim olduğunu asla kabul etmezsin. Onunla tanışırsan benden hoşlanmayı keseceğinden korkuyorum. Hitoshi klasik ağabey gülüşüyle, "Evet, kesinlikle tuhaf biridir," dedi.

"Pekâlâ, yıllarca bekleyip, sen benim aşkımdan emin olunca tanıştıracağın kadar garip mi kardeşin?"

"Hayır, şaka yapıyordum. İyi olur. Eminim iyi anlaşacaksınız. Sen kendin de biraz garipsindir, Hiiragi 'iyi insanları' sever.

"İyi insanlar?"

"Evet." Hâlâ dimdik bakarak güldü. Böyle zamanlarda hep utanırdım.

Basamaklar ıslaktı ve ben telaşlanmış acele ediyordum. Beyaz okul binasının camları kışın ortasındaki kararan gökyüzünü yansıtıyordu. Siyah ayakkabılarım ve

diz çoraplarımla adım adım yukarı çıktığımı anımsıyorum; hışırtısını, okul üniformamın eteğinin hışırtısını.

Dışarıda, geceye baharın kokusu sinmişti. Hiiragi"nin paltosunun altına gizlenmiş denizci üniforması benim için teselliydi. Mağaza camlarından çıkan ışık koşuşan kalabalıktaki yüzleri aydınlattı. Rüzgârdaki tatlı bahar kokusuna
karşın hava hâlâ soğuktu Cebimden eldivenlerimi çıkardım.
"Tempura satan yer evime yakın, yani azıcık bir yol," dedi Hiiragi. .
"Köprüyü geçeceğiz öyleyse, değil mi?" Urara ile olan karşılaşmayı anımsayıp sustum. O zamandan beri her sabah koşmaya gitmiştim ama onu bir daha görmemiştim. Hiiragi aniden yüksek sesle "Ah! Korkma,tabii ki seni arabayla geri getiririm," dediğinde ben boş boş bunu düşünüyordum. Benim suskunluğumu eve nasıl gideceğim diye endişeleniyorum biçiminde yorumlamıştı.
"Hayır, hayır o problem değil. Vakit hâlâ erken," dedim; kafam karışmış, demin sen ... sen bana onu anımsattın diye düşünmeme karşın bu sefer bir şey söylemedim. O anda Hitoshi'ye o kadar benziyordu ki Hiiragi'ye onu taklit etmesini söylemeye gerek yoktu. Düşünülmeden gösterilmiş bir nezaket, hem kişisel değil hem de asil ama asla iki insan arasında kurulu mesafeyi yok etmiyor. Bu her zaman bende, o anda anımsadığım, o şeffaflık duygusunu, o derin etkileyici duyguyu uyandırır. Dayanılmaz bir
kayıp duygusu.

Yola çıktığımızda, "Geçen gün," dedim, "bir sabah koşarken köprüde garip biriyle tanıştım. Az önce onu anımsadım."
"Garip biri mi? Erkek mi?' Hiiragi gülümsedi. Sabah erken koşmak tehlikeli olabilir.
"Hayır ilgisi yok. Bir kadındı. Kolay unutulacak biri değildi"
"Belki de onu tekrar görmelisin"
"Hmm"

Doğruydu; nedense müthiş bir biçimde Urara'yi görmek istiyordum. Yüzündeki o ifadeyle kalbim durmuştu. Bana karşı nazik ve güler yüzlüydü ama sonra tekrar yalnız kalır kalmaz … eğer tarif etmek gerekseydi, yüzündeki ifade kendini birdenbire duygular hissederken yakalayan ve buna izni olmadığı konusunda kendini uyaran insana dönüşmüş bir şeytanın yüzü gibiydi. Benim kendi acımın ve üzüntümün onunkinin yanına bile yaklaşmamış olduğunu hissettim. Belki de beni bekleyen çok daha kötü şeyler vardı.

Geniş bir kavşağa geldik. Hiiragi de ben de biraz huzursuzluk hissettik, burası kaza yeriydi. Şimdi bile arabalar süratle gidip geliyorlardı. Kırmızı ışıkta Hiiragi ile ben yan yana durduk.

"Hayaletler var mıdır burada, merak ediyorum." Hiiragi gülümsedi ama gözleri hiç gülmüyordu.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum," dedim gülümsemesine karşılık vermeye çalışarak.

Trafik işareti değişti ve arabaların oluşturduğu ışık seli yoluna devam etti. Karanlıkta asılı duran işaret parlak bir ışık saçtı. Hitoshi burada ölmüştü. Yavaş yavaş bir ağırlık çöktü üzerime. Sevilen birinin öldüğü yerde zaman sonsuza dek durur, insan kendi kendine, dua eder gibi, eğer aynı yerde durursam onun duyduğu acıyı hissedebilir miyim, diye sorar. Derler ki eski bir şatoyu ziyaret ederken o yerin tarihi, yıllar önce orada yürüyen insanların varlığı, vücutta hissedilebilir. Önceleri böyle şeyler duyduğumda neyden söz ediyor bunlar, derdim. Ama şimdi bunu anladığımı hissediyordum.

Bu kavşak bu binaların rengi ve karanlıktaki sıra sıra dükkânlar Hitoshi'nin son gördükleriydi. Ve bu çok uzun zaman önce de değildi.

Ne kadar korkmuştu? Bir anlık bile olsa beni düşündü mü? Ay şimdi olduğu gibi yükseliyor muydu?

“Yeşil yandı.” Aya öyle boş bir biçimde gözümü dikmiş bakıyordum ki Hiiragi omzumu dürtmek zorunda kaldı. Ayın çıkardığı küçük ışık çok hoş, çok soğuktu; bir inci tanesi gibiydi.

“Şaşılacak kadar güzel,” dedim. Yeni mobilya kokan bu küçük yeni dükkânın tezgâhına oturup yediğimiz pilav üstü *tempura* o kadar güzeldi ki iştahımı yerine getirdi.

“Değil mi?” dedi Hiiragi.

“Evet. Lezzetli. Öyle lezzetli ki yaşadığıma şükrettiriyor beni,” dedim. Lezzetinden öyle etkilendim ki tezgâhtaki adamın yüzünü kızartacak kadar abartıyla övdüm.

“Biliyorum. Bunu söyleyeceğini biliyordum. Harika bir damak zevkin var. Yemeği beğenmen beni gerçekten çok mutlu etti.” Hepsini bir nefeste, kocaman bir gülümsemeyle söyledikten sonra Hiiragi annesi için yemek ısmarlayıp gönderttti.

Önümde bir kap yemek, düşündüm: İnatçıyım ve belki de bu karanlığın daha da derinlerine sürükleneceğim ama seçeneğim yok. Böyle yaşamak zorundayım. Ama en kısa sürede, mümkün olduğunca çabuk, bu çocuğun eskisi gibi, şu anda olduğu gibi, daima, güleryüzlü ve denizci kıyafetsiz olmasını istiyordum.

Vakit öğlendi. Aniden telefon çaldı.

Soğuk almıştım, yatakta uyukluyordum. Koşuya bile çıkmamıştım. Telefonun sesi hafif ateşli başıma tekrar tekrar saplandı. Uykulu bir halde yataktan çıktım. Evde kimse yok gibiydi, başka çarem yoktu, salona girdim ve ahizeyi kaldırdım.

“Evet?”

“Alo. Satsuki orada mı?” Yabancı bir kadın sesiydi.

“Satsuki benim,” dedim şaşırarak.

Karşı hattaki kişi, “Benim,” dedi, “Urara.”

Korktum. Beni yine şok etmişti. Tanrı aşkına beni nasıl bulmuştu?

“Kusura bakma çok ani oldu ama şu anda müsait misin acaba? Gelip benimle buluşabilir misin?

“Hmm... Tabii. Ama neden? Telefon numaramı nasıl buldun?” dedim kekeleyerek. Geriden gelen trafik sesine bakılırsa telefon kulübesinden arıyor gibiydi. Hafif kahkaha sesleri duydum.

Urara sanki bir sihir anlatır gibi, “Kendi kendime yalnızca ‘bu telefon numarasını bulmak zorundayım’ diyorum ve kendiliğinden aklıma geliyor,” dedi. Bunu öylesine gerçekçi, mantıklı bir biçimde söyledi ki, ah anlıyorum, diye düşündüm.

“istasyonun karşısındaki mağazanın beşinci katında termos satılan yerde buluşalım.” Böyle deyip kapattı.

Normalde şu anda dışarı çıkmamın hiç yolu yoktu. O, telefonu kapattıktan sonra böylesine soğuk almışken yatakta kalmalıyım, diye düşündüm. Bacaklarım titriyordu ve ateşim de gittikçe kötüleşiyor gibiydi. Ama yine de onu tekrar görmek merakıyla hazırlanmaya başladım. Kalbimin en kuytu köşesindeki içgüdü kıpırdanıyordu ve ben kesinlikle onun ‘git!’ emrini duymuştum.

Geçmişe bakınca kaderin bir merdiven olduğunu benimse, bu merdivende tek bir basamağı bile kaçırmaya gücümün yetmediğini anlıyorum. Bir sahneyi atlamak daha kolay bir seçim olmasına karşın hiç bir zaman tepeye varamamak anlamına gelecekti. Beni motive eden şey belki de can çekişen yüreğimde hâlâ var olan, karanlıkta parıldayan o küçük ışıktı. Ama belki de o olmasaydı daha iyi uyuyabilirdim.

Kalın giysilere sarınıp bisikletime bindim. ılık güneş ışığıyla örtülü bir öğlendi, baharın gerçekten geldiğini sanırdınız. İnsanın yüzüne hafif bir rüzgâr, yumuşak ve tatlı tatlı esiyordu. Caddedeki ağaçlar küçük, yavru yapraklarını açmaya başlıyordu. İnce bir sis perdesi şehrin ötesindeki soluk, mavi gökyüzünde, bağımsız asılı duruyordu.

Çiçek açan bu güzellik beni etkilemedi, hareketsiz bıraktı. Bahar manzarası aşkla ya da parayla kalbime giremezdi. Çünkü sabun köpüğü gibi yalnızca yüzeye yansıtılmıştı. Sokaklarda insanlar gelip geçiyor, mutlu görünüyorlar, saçlarından ışık yansıyordu. Hafif güneş ışığına sarılı her şey nefes alıyor, gittikçe parlıyordu. Bu hoş manzara hayatla dolup taşıyordu ama benim ruhum kış mevsiminin ıssız sokaklarını ve şafak vaktindeki o nehrin özlemini çekiyordu. Yüreğim paramparça olsun da bitsin istedim.

Urara orada sırtı su şişelerine dönük ayakta duruyordu. Üzerinde pembe bir kazak karanlığın ortasında dimdik durmuş, bu sefer benim yaşlarımda gösteriyordu.

“Merhaba,” diye seslendim. Ben yaklaşınca gözleri açıldı. “Ne?” dedi, “üşüttün mü? Ah, affedersin. Dışarı çıkmanı istediğimde bunu bilmiyordum. Gülümsedim. “O kadar belli oluyor mu?”

“Evet. Yüzün kırmızı, o yüzden... Çabucak seçelim, değil mi? Hangisini seversen.” Vitrine bakmak için döndü. “Ee, ne düşünüyorsun? Galiba termos, değil mi? Ya da koşu için daha hafif bir tane isteyebilirsin. Bu senin önceki gün düşürdüğünün tıpkısı. Ya da, ah, eğer deseni için endişeleniyorsan Çin malı olanların satıldığı yere gidelim.”

Bunu söylerkenki hevesi beni öyle mutlu etti ki ben bile yüzümün kırmızı olduğunu hissedebiliyordum.

‘Tamam, şu küçük beyaz olanı.” Neşeyle gülümseyerek küçük bir termosu işaret ettim.

“Mmm. Değerli müşterimiz iyi seçim yapan biri,” dedi Urara ve onu bana aldı.

Yakındaki bir çatının bahçesinde arpa çayı içerken Urara, “Bunu da sana getirdim,” dedi. Paltosunun cebinden küçük bir paket çıkardı. Sonra bir tane daha, tekrar ve tekrar. Yalnızca bakakaldım.

“Çay dükkânı olan biri bunu bana veda armağanı olarak verdi. Her çeşit bitkisel çay, arpa çayları, Çin çayları

da var. İsimleri paketlerin üstünde yazılı. Termosunu doldurman için bir şeyler. Umarım seversin.”

Duraksayarak, memnun bir biçimde “...Çok teşekkür ederim,” dedim.

“Bir şey değil. seninkini nehre düşürmen benim suçum-du.

Öğleden sonra açık ve parlaktı. Caddeleri aydınlatan ışık öyle canlıydı ki insanı kederlendiriyordu. Bulutlar yavaşça ilerleyip altındaki şehri ışık ve gölge alanlarına ayırıyordu. Sakin bir öğleden sonraydı. Hava öyle sessizdi ki herhangi bir sorunumun olduğunu bile neredeyse unutturdu, bunun dışında burnum tıkalıydı. Ve içtiğim şeyden çok az bir tat alabiliyordum.

“Aklıma gelmişken,” dedim, “telefon numaramı gerçekten nasıl buldun?”

Gülümsedi. “Söyledim sana. Doğrusu oydu. Uzun zamandır tek başımayım, oradan oraya dolaşıp duruyorum ve bu yeteneği geliştirdim... Sezmek, sessizce vahşi bir hayvan gibi. Bunun tam olarak ne zaman başladığını anımsamıyorum ama... Böylece kendi kendime Satsuki’nin telefon numarası ne, diye düşündüm ... ve numarayı çevirirken yalnızca parmaklarımı serbestçe hareket ettirdim. Genellikle doğru bulurum.

“Genellikle?” Gülümsedim. “Evet, genellikle, yanıldığım zaman yalnızca özür diler, güler ve kapatırım telefonu. Yine de kendimden utanıyorum.” Urara neşeyle güldü.

Telefon numarasını diğer normal yollarla bulmasından çok bu biçimde bulduğuna inanmak istiyordum, insanın üzerinde bıraktığı etki buydu. Kalbimin derinlerinde onu uzun
zamandan beri tanıdığını hissettim. Buluşma beni öyle nostaljik yaptı ki sevinçten ağlamak istedim. “Bugün için sana teşekkür etmek istiyorum, dost kadar mutlu ettin,” dedim.

"Peki öyleyse dostundan sana bir söz: Öbür güne kadar bu soğukalgınlığını atlat."

"Neden? Ah. O şey öbür gün mü? Görülecek şey."Kesinlikle. Tamam mı? Başka kimseye söylememelisin.” Urara sesini biraz alçalttı. “Yarın değil öbür gün sabah en geç dört elli yedide, seninle geçen gün tanıştığımız yere gel. Her şey yolunda giderse bir şeyler görebiliriz.

“Nedir bu bir şeyler? Ne çeşit bir şey? Görünmez bir şey mi?” Şüphelenmeyi engelleyemedim.

“Evet ama havaya bağlı ve aynı zamanda sana da. Bu çok muğlak bir konu olduğundan hiç garantisi yok. Yine de benim sezgilerime göre seninle o nehir arasında derin bir bağ var. Bu yüzden onu görebileceğine eminim. Yarın değil, öbür gün dediğim saatte, o yerde, eğer şartlar yerine gelirse bir tür ... görüntü, yüzyılda bir meydana gelen bir şeyi belki görebilirsin. En fazla ‘belki’ diyebilirim.”

Bu açıklama da beni pek aydınlatmadı. Yine de uzun zamandır hissetmediğim bir şey oldu, fazlasıyla heyecanlandım.

“Güzel bir şey mi?”

“Evet... Yalnızca güzel değil, aynı zamanda paha biçilmez. Sana bağlı.”

Bu bana bağlı.

Tam şimdi ben bu kadar zayıf, kendimi savunacak gücüm yokken...

“Evet,” dedim. “Orada olacağım.”

* * *

Benimle nehir arasındaki bağ. Kalbim deli gibi çarparken, aklım gayri ihtiyari ‘Evet!’ diye haykırdı. Benim için nehir, benim oturduğum bölgeyle Hitoshi’ninki arasında bir sınırdı. Köprüyü hep Hitoshi orada durmuş benim gelmemi bekliyorkenki haliyle anımsıyordum. Ben her zaman geç kalırdım. O her zaman benden önce gelirdi oraya. Birbirimize hoşçakal dediğimizde ayrıldığımız yer orasıydı. O nehrin bir tarafına giderdi ben diğerine. Son kez de öyle olmuştu.

“Öyleyse,” demiştim, “buradan Takahashi’nin evine gideceksin?” O zamanlar mutluydum ve şimdi kaybettiğim

sağlıklı bir tombulluğum vardı. Bu bizim son konuşmamızdı.

"Evet, eve uğradıktan sonra. Çocuklarla uzun zamandır toplanmadık."

"Onlara saygılarımı ilet. Ama erkek erkeğe olduğunuzda ne konuştuğunuzu biliyorum."

"Bir sakıncası var mı?" Güldü.

Bütün gün eğlenmekten başka bir şey yapmamıştık ve biraz çakırkeyif gülüp şakalaşarak yürüdük. Keskin soğuk gecede, cadde, yukarıdaki yıldızlı gökyüzü ile şahane aydınlamıştı ve ben mutluydum. Rüzgâr yanaklarımı acıttı. Yıldızlar göz kırptı. Ellerimiz benim cebimde birleşti, avuçlarımızın dokunuşu çok sıcak ve yumuşaktı.

Sonra aniden bir şey anımsamış gibi "Ah," dedi. "Ama yemin ederim senin hakkında asla kötü bir şey söylemem! " Bunu söylerken o kadar komikti ki kahkahamı tutmak için yüzümü atkıma gömmek zorunda kalmıştım. Dört yıldır birbirimizi bu kadar çok sevmemiz ne harika, diye düşündüm. O zamanki ben, şimdikinden on yaş daha gençmiş gibi geldi. Irmağın baygın sesini işittik; ayrılma vaktimiz yaklaşıyordu.

Köprü. O köprü bizim birbirimizden bir daha hiç buluşmamak üzere ayrıldığımız yerdi. Nehir gürledi, soğuk rüzgâr insanın yüzüne inen bir tokat gibiydi. Nehrin gürültüsünün ortasında ve yıldızlarla dolu gökyüzünün altında birbirimize küçük bir öpücük verdik ve o kış tatilinde ne kadar eğlendiğimizi düşünüp, gülümseyerek ayrıldık. Çıngırağın sesi gecenin içinde kayboldu. Hem Hitoshi hem de ben o sesi çok severdik.

Korkunç kavgalarımız ve ikimizin de ufak tefek taşkınlıkları olmuştu. Aşk ile tutku arasında değişen o dengeden dolayı acı çektik. Çocuk olduğumuzdan birbirimizi pek çok kereler kırdık. Yani her zaman o günkü kadar mutlu değildik; birlikte olduğumuz günlerin çoğu ıstıraplıydı. Yine de güzel bir dört yıldı ve o gün öylesine olağandışı

mükemmeldi ki biteceğinden korkuyorduk. Her şeyin çok güzel olduğu o günkü berrak kış havasında, en çok aklıma gelen şey bakmak üzere döndüğümde Hitoshi'nin karanlığa karışan siyah ceketinin görüntüsüydü.

Bu sahne yüzünden defalarca ağladım. Daha doğrusu ne zaman bu sahneyi anımsasam gözyaşlarını sel gibi akardı. Kendimi köprüyü geçerek onun arkasından koşup 'Gitme!' diye haykırırken düşlerdim. Rüyamda Hitoshi gülümser ve "Sen beni durdurduğun için ölmedim," derdi.

Bu anı aklıma bazen günün ortasında gelirdi ve herkesin içinde ağlamamanın bir yolunu bulurdum ama bana ne faydası oldu. Benden ebediyen uzaklaşmış olduğunu hissediyordum ve stoacılığım(Eski Yunan'da İ.Ö. 4-3 yy. arasında gelişen heptanrıcı ve maddeci öğreti.) bu duyguyu yalnızca daha kötü bir hale getiriyordu.

Urara'dan ayrıldığımda, bu nehirde görebileceğim 'bir şey' yarı şaka, yarı ümitti.

Belki tuhaf bir yalan uyduruyor bana, diye düşündüm ama sabah erken, aydınlıkta, kalbim çarparak oraya koşmakla yalnızca kendimi aptal durumuna düşürecek bile olsam aldırmıyordum. Bana bir gökkuşağı göstermişti. Gerçek şu ki o bana bilinmeyen bir şey için heyecanlanabileceğimi anımsatmış ve yüreğimde küçük bir pencere açmıştı. Hiçbir şey olmasa bile sonuçta ikimiz yalnızca akan, soğuk nehrin parıldayan ışıklarını bile seyretsek kendimi iyi hissedecektim. Benim için yeterli olacaktı.

Termosumu tutmuş yürürken bunu düşünüyordum, istasyonda bıraktığım bisikletimi almaya giderken Hiiragi'yi gördüm.

İşte orada, caddenin ortasında, her zamanki kıyafetlerinin içindeydi. Okulu kırmış olmalı, diye düşünüp güldüm.

Onun arkasından koşup adını çağırmaya tereddüt ettiğimden değil ateşim olduğu için enerji

toplayamadığımdan bütün yaptığım hızımı değiştirmeden ona doğru yürümek oldu. O sırada zaten benim gitmekte olduğum tarafa hareket edince çok doğal olarak onu caddeden yukarı doğru takip ettim. O hızlı bir yürüyüşçü ve ben ise daha hızlı gitmek konusunda isteksiz olduğumdan bir süre sonra geride kaldım.

Hiiragi’yi seyrettim. Kendi kıyafetleri içinde insanların kafalarını dönüp baktıracak kadar yakışıklıydı. Siyah bir kazak giymiş, her zamanki gibi -uzun boylu, uzun bacaklı, sakin, kayıtsız, hızlı- yürüyordu. Onu arkadan seyrederken kızların ona hayran olmaları boşuna değil, diye düşündüm. Yumiko ölmüştü ve Hiiragi onun hatırası için Yumiko’nun üniformasını giyiyordu. İnsanın ağabeyini ve kız arkadaşını bir arada kaybetmesi pek sık olan bir şey değildi. Müstesna bir örnekti. Eğer ben de tasasız, liseli bir genç kız olsaydım, onu hayata yeniden kazandıran kişi olmayı ve ona aşık olmayı isteyebilirdim. O yaştaki kızlar için bundan daha cazip bir şey yoktur.

Adını seslensem dönüp bakacaktı bana. Bunu biliyordum. Yine de o, caddeden yukarı tek başına yürürken ona seslenmek konusunda kötü bir hisse kapıldım; onun için kimsenin bir şey yapamayacağını hissettim. Ya da belki ben felaket yorgundum. Hiçbir şey doğrudan yüreğime ulaşa-mıyordu. Bütün istediğim bunu mümkün olduğunca çabuk atlatmak, anıların yalnızca anılar olduğu günü görmekti. Fakat ben bunu ne kadar çok istersem o kadar çok uzak görünüyordu. Geleceği düşünmek beni yalnızca ürpertiyordu.

Sonra Hiiragi aniden durdu ve ben de otomatik olarak. durdum. Simdi onu gerçekten takip ediyorsun işte, dedim kendi kendime gülerek. Ona doğru bir adım atıp seslenmek üzereydim, derken onun neye baktığını fark ettim ve olduğum yerde kaldım.

Bir tenis dükkânının camına gözünü dikmiş bakıyordu. O camdan içeri bakarken yüzündeki boş ifadeyi ne kadar da iyi anlamıştım. Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi

görünüyordu. Fakat o ifadesizliğe bile davranışındaki derin mana yansımıştı. Yavru ördeğin hareket eden bir şeyi annesi sanıp takip etmesi gibi, bilinçsiz bir koşullanma gibi, diye düşündüm. Yavru ördek farkında olmasa bile bu durum izleyen için çok dokunaklıdır.

Hiiragi'yi seyrederken böyle hissettim.

Bahar güneşinde, kalabalıkta durmuş bir başına o camdan içeri bakıyordu. Bütün o tenis malzemelerinin görüntüsü onun üzerinde büyük bir etki yaratmış olmalıydı. Bu Hiiragi'nin benim üzerimde yaptığı etkiyle aynıydı: Hitoshi'nin Hiiragi'deki izleri, onun varlığı beni rahatlatıyordu. Hiiragi'nin ne kadar üzgün olduğunu düşündüm.

Ben kendim Yumiko'nun tenis maçlarından birini gördüm. Onunla ilk tanıştığımda tamam, onu hoş buldum ama bana biraz sıradan, fazlasıyla neşeli, pek dolu olmayan biri gibi geldi ve Hiiragi'nin onda ne bulup da bu kadar büyülendiğini anlayamıyordum. Yumiko ile birlikteyken Hiiragi bir düşteydi. Görünüşte aynı eski Hiiragi'ydi fakat Yumiko' daki bir şey onun ruhunu sakinleştiriyordu. Güç açısından Yumiko ' nun dengiydi.

Bir defasında Hitoshi'ye "Ne buluyor o kızda," diye sordum. Gülümseyerek, "Görünüşe göre tenis," dedi.

"Tenis?"

"Evet. Hiiragi'ye göre Yumiko inanılmaz biri."

Yaz mevsimiydi. Güneş okulun tenis kortuna acımasızca vuruyordu. Hitoshi, Hiiragi ve ben Yumiko'yu finallerde seyretmeye gitmiştik. Güneşin altındaki gölgeler uzun ve karanlıktı; boğazlarımız kuruydu. Her şey göz kamaştırırcasına parlaktı.

Ve onun inanılmaz olduğuna hiç şüphe yoktu. Arkamdan koşup gülerek, "Satsuki, Satsuki," diye bağıran küçük kız değildi, farklı bir insandı. Nasıl oynadığını görünce hayran oldum. Hitoshi de şaşırmış görünüyordu. Hiiragi gururla, "Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? İnanılmaz, öyle değil mi?" dedi.

Bütün kuvvetiyle ve konsantrasyonuyla ileri atılıp oynadı. O zaman onun gerçekten ne kadar güçlü olduğunu anladım. Yüzünde tam bir kararlılık vardı. Cinayet işleyebilecek bir yüzdü. Karar vuruşundan sonra, kazandığı an, o eski bebek yüzlü gülümsemesiyle Hiiragi'ye döndü. Etkileyiciydi.

Dördümüz birlikte çok eğlendik ve ben o kızı çok sevdim. Bana, "Satsuki, her zaman dördümüz birlikte gezelim, siz ikiniz hiç ayrılmaz mısınız?" dedi. Ona takılarak gülümser ve "Eh, biz ayrılmayız," derdim. O da gülümseyip" Eh, biz de ayrılmayacağız!" derdi.

Ve sonra ayrıldık. Çok korkunç. Benim gibi Hiiragi şu anda onu mu düşünüyor, diye merak ettim. Erkekler acı çekmek için pek fazla zahmete katlanamazlar. Ama yine de gözleri tek bir şeyi söylüyordu. Kendisi bundan asla söz etmeyecekti. Söylemek acı çekmek anlamına gelecekti. Çok acı çekmek. O şey, "Onun geri gelmesini istiyorum," idi.

Sözcüklerden öte bu bir duaydı. Dayanamıyordum. Şafakta nehrin kenarındayken ben de böyle mi görünüyordum? O yüzden mi Urara benimle konuşmuştu? Ben de. Ben de onu görmek istiyordum. Onu istiyordum. Hitoshi'yi. Geri dönmesini. En azından doğru dürüst bir hoşça kal demek istiyordum.

Hiiragi'ye bugün ne gördüğümü söylemeyeceğimi biliyordum. Bir dahaki sefere neşeli konuşmaya karar verdim. Ama şimdilik ona seslenmeden ayrıldım.

Bütün gün dolaştığımdan ateşim yükselmişti. Mantıklı, diye düşündüm; eğer insan benim durumumda, ateşler içinde titrerken, bütün şehri koşarsa sonuç bu olur.

Annem güldü ve bunun diş çıkarırkenki ateşe benzeyip benzemediğini sordu. Halsizce ben de ona gülümsedim. Ama sanırım bir anlamda öyleydi. Büyük bir olasılıkla kısır düşüncelerim bir zehir gibi bütün bedenime yayılmıştı.

O gece her zamanki gibi Hitoshi ile ilgili bir düşten uyandım. Düşümde ateşim olmasına karşın nehre

koşmuştum ve Hitoshi oradaydı. Gülümseyerek bana "Soğuk almışsın; ne yapıyorsun sen?" dedi. Bu daha bir şey değildi. Gözümü açtığımda şafak vaktiydi, kalkıp giyinme zamanıydı. Hava soğuk, öyle soğuktu ki bütün bedenimin yandığını hissetmeme karşın ellerim ve ayaklarım buz gibiydi. Üşüyordum. Bütün bedenim acılar içindeydi, titriyordum.

Yan karanlıkta titriyorken gözlerimi açtım. İnanılmaz derecede büyük bir şeyle savaştığımı hissettim. Sonra içimden acaba kaybetmeyebilir miyim, diye merak etmeye başladım.

Hitoshi'yi kaybetmek acı verdi, çok acı verdi.

Birbirimizin kolları. arasındayken sözcüklerle anlatılamayacak bir şeyi biliyordum. Bu, aileden olmayan birine yakın olmanın gizemiydi. İnsanların en çok korktuğu şeyi hissediyordum. Kalbim durdu. Bir insanın bilebileceği en derin üzüntüyü duydum. Yalnızdım. Korkunç derecede yalnız, bu en kötüsüydü. Eğer bunu atlatabilirsem, sabah olacaktı ve kesinlikle biliyordum ki yine kahkahalar atıp eğlenecektim. Eğer güneş bir doğsaydı. Yalnızca sabah olsaydı.

Daha önce böyle olduğunda dişimi sıkıp karşı koymuştum. Ama şimdi nehre gidecek kadar gücüm yokken yalnızca acı çekebiliyordum. Ben cam parçaları üzerinde yürüyor gibiyken zaman çok yavaş ilerliyordu. Eğer nehre gidebilirsem Hitoshi'nin gerçekten orada olacağını hissettim. Delirdiğimi hissettim. Çok kederliydim.

Ağır ağır kalktım ve çay içmek için mutfağa gittim. Boğazım çok kurumuştu. Ateşim yüzünden bütün evi eğri büğrü görüyordum. Mutfak buz gibi soğuk ve karanlıktı. Herkes uyuyordu. Sersem kafayla çay yaptım ve odama döndüm.

Çayın faydası olmuş gibiydi. Kuru boğazımı yumuşatmış ve nefesim yeniden normale dönmüştü. Yatakta oturdum ve perdeleri açtım.

Odamdan ön kapının ve avlunun güzel bir manzarası görünüyordu. Ağaçlar ve yapraklar hışırdadı. Çok hoştu. Bugünlerde şafaktaki mavi gökyüzünün nasıl da her şeyi kusursuz gösterdiğinin çok iyi farkındaydım. Orada oturmuş camdan dışarıyı seyrederken bir gölgenin evimin önündeki kaldırıma doğru geldiğini gördüm.

Düş mü bu, diye düşünüp gözlerimi kırpıştırdım. Bu Urara'ydı. Maviler giyinmiş, kocaman bir gülümsemeyle baktı ve bana doğru yürüdü. Kapıdayken konuştu, "İçeri girebilir miyim?" Başımı salladım. Avluya geçti ve pencereme
geldi. Kalbim çarparak camı açtım.

"Dışarısı kesinlikle soğuk," dedi. Buz gibi rüzgâr pencereden girip benim ateş içindeki yanaklarımı donduruyordu. Berrak, temiz hava harika geldi.

"Ne haber?" dedim. Mutlu, küçük bir çocuk gibi sevinç göstermiş olmalıyım.

"Eve gidiyorum. Biliyor musun soğuk algınlığın kötüleşmiş gibi görünüyor. Al, sana biraz C vitamini vereyim. Cebinden çıkarıp içten bir gülümsemeyle bana uzattı.

Boğuk bir sesle "Bana karşı her zaman öyle iyisin ki," dedim.

"Ateşin çok yüksek gibi görünüyor. Kendini çok kötü hissediyor olmalısın."

"Evet," dedim. "Bu sabah koşuya çıkamadım." Nedense ağlama duygusuna kapıldım.

"Soğuk algınlığının" -gözlerini biraz indirip sakince konuştu- "en zor zamanı şimdi. Belki ölmekten bile daha zor. Ama büyük olasılıkla bu olabileceğinin en kötüsü. Bir daha soğuk almaktan korkabilirsin; o zaman da bu kadar kötü olacaktır ama eğer metin olursan olmaz. Hayatının geri kalan kısmında. Bu böyledir. Olumsuz bakıp korku içinde yaşayabilirsin: Bir daha olacak mı? Ama eğer onu yalnızca hayatın bir parçası olarak kabul edersen o kadar üzmez seni." Sonra gülümseyerek bana baktı.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, sessiz kaldım. Yalnızca soğuk algınlığından mı söz ediyordu? Tam olarak ne söylüyordu? Şafağın maviliği, benim ateşim, her şey dönüyordu ve düş ile gerçek arasındaki sınır bulanıklaştı. Sözleri yüreğimde yer ederken ben onun rüzgârda uçuşan perçemlerine boş boş bakıyordum.

"Pekâlâ yarın görüşürüz." Urara gülümseyerek pencereyi dışarıdan kapattı. Çabucak kapıdan dışarı çıkıverdi.

Bir düş denizinde yüzerek onun uzaklaşmasını seyrettim. Urara bana ıstıraplı, uzun bir gecenin sonunda gelmişti bu yüzden sevinçten ağlamak istiyordum. Ona: "O mavimsi sis içinde bir gölge misali bana gelmene çok sevindim. Şimdi uyandığımda etrafımdaki her şey birazcık daha iyi olacak" demek istedim. Sonunda uykuya dalabildim.

Uyandığımda biliyordum ki soğuk algınlığım en azından biraz daha iyiydi. Öyle derin uyudum ki uyandığımda akşam olmuştu. Yataktan çıktım, duş aldım, temiz kıyafetler giydim, saçımı kurulamaya başladım. Ateşim düşmüştü, bedenimin çekmiş oldukları dışında kendimi gayet iyi hissediyordum.

Saç kurutma makinesinin sıcak havasının altındayken Urara beni gerçekten görmeye gelmiş miydi, diye düşündüm. Belki de yalnızca bir düştü, söylediği sözler beynimde yankılandı. Ayrıca gerçekten de yalnızca soğukalgınlığı hakkında mı konuşuyordu?

Aynadaki yüzümde beni endişelendiren hafif karanlık bir gölge vardı, yoksa deprem sonrası sarsıntılarında olduğu gibi bu da korkunç gecelerin habercisi miydi. O kadar yorgundum ki bu konuda düşünmeye dayanamıyordum. Gerçekten tükenmiştim. Ama yine de … dizlerimin üzerinde bile olsa bu düşüncelerden kaçmak istiyordum.

Bir şey var ki dününden daha rahat nefes alıyordum. Diğer boğucu, yalnız geceleri beklemekten

ölesiye bunalmıştım. Onların tekrarlanacağı, hayatın böyle olduğu fikri beni korkudan titretiyordu. Yine de o anı hissedip, birdenbire yeniden rahat nefes alabildiğimde kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Biraz gülümseyebildiğimi fark ettim. Ateşimin bu kadar çabuk düştüğünü bilmek başımı döndürdü. O sırada aniden yatak odamın kapısı çaldı. Annem olduğunu düşünüp, "İçeri gir," dedim. Kapı açıldığında Hiiragi'yi görünce şaşırdım.

"Annen seni çağırıp durduğunu ama senin yanıt vermediğini söyledi," dedi.

"Saçımı kurutuyordum, sanırım duymadım." Yeni yıkanmış, taranmamış saçlarımla odamın mahremiyetinde yakalanmaktan utanmıştım ama o hiç şaşırmadan, "Seni aradığımda annen soğuk aldığını, diş çıkarırmış gibi fena halde ateşlendiğini söyledi o yüzden gelip nasıl olduğunu göreyim dedim" dedi.

Onun festival günü ve beyzbol maçından sonra Hitoshi
ile birlikte buraya gelmiş olduğunu anımsadım. Aynen eski günlerde olduğu gibi bir yastık kapıp çöküverdi. Birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımızı unutan yalnızca bendim.

"Sana geçmiş olsun hediyeni getirdim." Hiiragi büyük kağıt poşeti işaret ederek gülümsedi. Şu anda ona aslında iyileşmek üzere olduğumu söyleyemezdim. Hatta zorla öksürdüm. Bu kadar yolu hasta olduğumu düşünerek gelmişti. "Kentucky Fried'tan tavuk fileto sandviç ve meyveli dondurma. Kola da var. Ayrıca bana da yetecek kadar getirdim, o yüzden hadi yiyelim."

Bana sanki kırılır camdan yapılmışım gibi davranıyordu. Annem ona bir şeyler söylemiş olmalıydı. Utandım. Yine de 'tamamıyla iyileştim!' diyecek kadar çok iyi de değildim.

İyice aydınlatılmış, benim küçük radyatörümle ısınmış odada, ikimiz sessizce onun getirdiği şeyleri yedik.

Yemek lezzetliydi, ne kadar çok acıktığımı fark ettim. Onunla birlikteyken yediğim her şeyi sevdiğim aklıma
geldi. Ne harika, diye düşündüm.
“Satsuki,”

“Efendim?” Bir düşünceye dalmışken, adımı söylediğini fark edince başımı kaldırdım.

“Bir başına, gittikçe zayıflayarak kendine işkence etmeyi bırakmalısın, o yüzden ateşlendin bile. Böyle hissettiğin zaman beni ara. Bir araya gelir, gidip bir şeyler yaparız. Seni her gördüğümde daha da zayıflamış oluyorsun ama sen sanki her şey yolunda gibi davranıyorsun. Bu boşuna. Biliyorum Hitoshi ile sen, birlikte o kadar mutluydunuz ki şimdi üzüntüden ölebilirsin. Bu çok normal.”

Daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. Tuhaf, ilk kez onun böylesine duygularını dile getirdiğini görmüştüm: Bir çocuğunki kadar açık ve savunmasız bir sevgi. Bu konuda onun fazla rahat olduğunu düşündüğümden bu yürekten ilgi çok beklenmedik bir şeydi. Ama sonra Hitoshi’nin, genelde yaşından olgun olan Hiiragi’nin ailesi söz konusu olunca nasıl çocuklaştığını, söylediğini anımsadım. Gülümsemeliydim, Hitoshi’nin ne demek istediğini şimdi anladığımı hissettim.

“Hâlâ bir çocuk olduğumu biliyorum ve denizci kıyafetimi çıkardığımda kendimi ağlayacak kadar yalnız hissediyorum ama sıkıntıya düşünce hepimiz ağabey kardeşiz, değil mi? Öyle değerlisin ki benim için yatağımı bile paylaşırım seninle”

Bunu söylerken yüzü öyle samimi ve düşüncesinin asilliği öyle belliydi ki gülümsemeden edemedim. Çok etkilenip ona “Söylediğin gibi yapacağım. Gerçekten yapacağım, seni arayacağım, ciddiyim. Teşekkür ederim. Gerçekten, teşekkür ederim” dedim.

Hiiragi gittikten sonra tekrar uyudum. Soğukalgınlığı

ilacına şükür uzun, huzurlu, düşsüz bir uyku uyudum. Çocukken Noel arifesinde uyuduğumu anımsadığım ilahi, beklenti dolu bir uykuydu. Uyanınca nehirde bekleyen Urara'nın yanına gidecek ve 'bir şey'i görecektim.

Şafaktan önceydi. Sağlığım pek eskisi gibi normal olmamasına karşın giyindim ve koşmaya çıktım. Ayın gölgelerinin gökyüzüne yapışmış gibi göründüğü soğuk bir sabahtı. Ayak seslerim sessiz, mavi havada yankılandı ve caddelerin boşluğunda yok oldu.

* * *

Urara köprünün yanında ayaktaydı. Oraya vardığımda elleri cebindeydi ve atkısı ağzını örtmüştü ama parlayan gözleri neşeyle gülümsediğini gösteriyordu. "Günaydın," dedi.

Mavi porselen gökyüzündeki son birkaç yıldız, sönmek üzere gibi duran soluk bir beyazlık, göz kırptı. Manzara heyecan verici güzellikteydi. Nehir hiddetle kükredi; hava çok açıktı.

Urara gökyüzünü işaret ederek "Öyle mavi ki insanın bedenine karışacakmış gibi geliyor," dedi.

Hışırdayan ağaçların belirsiz hatları rüzgârda sallandı; gökyüzü hafifçe hareket etmeye başladı. Ay yarı karanlığın arasında parladı.

"Vakti geldi." Uraranın sesi gergindi. "Hazır mısın? Bundan sonra şu anda içinde bulunduğumuz boyut, zaman, yer, bütün o şeyler biraz yer değiştirecek. Seninle ben yan yana olmamıza karşın büyük olasılıkla birbirimizi göremeyeceğiz ve nehrin karşısında da aynı şeyi görmüyor olacağız. Ne
yaparsan yap konuşmamalısın ve köprüyü de geçmemelisin. Anladın mı?

Başımı salladım. "Anladım."

Sonrasında sustuk. Tek ses nehrin kükremesi, Urara ve ben yan yana gözlerimizi uzaktaki kıyıya diktik. Kalbim çarpıyordu. Bacaklarımın titrediğini fark ettim.

Şafak yavaş yavaş söküyordu. Gökyüzü açık maviye döndü. Kuşlar ötmeye başladı.

Uzaklardan gelen hafif bir ses duyduğum hissine kapıldım. Yan tarafıma bakınca şaşırdım -Urara artık orada değildi, nehir, ben, gökyüzü- sonra rüzgârın ve nehrin sesiyle karışmış, özlediğim o sesi duydum.

Bir çıngırak. Hiç şüphe yoktu, Hitoshi'ninkiydi. Ses kimsenin durmadığı bir yerden hafiften çınlayarak geldi. Sesten emin olmak için gözlerimi kapattım. Sonra açtım ve nehrin karşısına baktığımda kendimi son iki ayda olduğumdan daha delirmiş hissettim. Ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Hitoshi oradaydı.

Eğer bu bir düş değildiyse ve eğer ben çıldırmadıysam nehrin öbür tarafında bana bakan kişi Hitoshi'ydi. Aramızda su, yüreğim kabarmış, gözlerimi o bedene, kalbimde taşıdığım anının aynısına odakladım.

Mavi sisin arasında bana doğru bakıyordu. Yüzünde ben
pervasızca davrandığım zamanlarda takındığı o endişeli ifade vardı. Elleri cebinde, gözleri benimkini buldu. Onun kollarında yaşadığım yıllar hem çok yakın hem de çok uzak geldi. Yalnızca birbirimize diktik gözlerimizi, ikimizin arasındaki çok şiddetli akıntıyı, çok uzak Çarığı yalnızca batmakta olan ay gördü. Benim saçım, Hitoshi'nin bildiğim, canım gömleği, rüzgârda nehirden öteye, düşteki kadar yumuşak uçuştu.

Hitoshi, benimle konuşmak istiyor musun? Ben seninle konuşmak istiyorum. Senin yanına koşmak, seni kollarıma almak ve yeniden birlikte oluşumuza sevinmek istiyorum. Fakat, fakat -gözyaşları aktı- kader bizim bu kadar kesin bir biçimde ayrılmamıza, birbirimize nehrin öte yanından bakmamıza karar verdi ve benim bu kararda bir payım yok.

Gözyaşlarını yağmur gibi aktı; bütün yapabildiğim ona bakmaktı. Hitoshi de bana üzgün baktı. Keşke zaman

durabilseydi ama doğan güneşin ilk ışıklarıyla her şey yavaşça silinmeye başladı. Hitoshi gözlerimin önünde soluklaşıyordu. Ben paniklemeye başladığımda, gülümsedi ve elini salladı. Mavi boşluğun önünde yok oluyordu. Ben de el salladım. Sevgili, çok özlenilen Hitoshi onun sevgili omuzlarının, kollarının, her şeyinin hatlarını beynime kazımaya çalıştım. Görüntüsünün solan renklerini, yanaklarımdan akan gözyaşlarının sıcaklığını bile: Çaresizce hepsini ezberlemek için çabaladım. Kolunun ana hatları, bir düş gibi, havada asılı kaldı. Görüntüsü yavaşça soluklaşıyor, kayboluyordu. Gözyaşlarının arasında ona baktım.

Zamanla hiçbir şey göremez oldum. Her şey normale dönmüştü: Nehrin kenarında sabah. Yan tarafa baktım; Urara orada duruyordu. Hâlâ dosdoğru bakıyordu, gözlerinde yürek burkan bir kederle, bana “Gördün mü?” diye sordu.

“Evet,” dedim gözyaşlarımı silerek.

“Bütün ümit ettiğin şey miydi?” Bu kez gülümseyerek bana bakmak için döndü. Bir rahatlama yayıldı yüreğime. “Öyleydi,” dedim, ben de ona gülümseyerek. Sabah olurken ikimiz, orada, gün ışığında, bir süre kaldık.

* * *

Çörekçi dükkânı yeni açılmıştı. Urara, gözleri biraz uykulu, sıcak bir fincan kahve söyledi, “Buraya geldim çünkü ben de sevgilimi erken gelen, bir ölümle kaybettim. Ona son bir hoşça kal demek ümidiyle geldim.

“Diyebildin mi?” diye sordum.

“Evet.” Urara biraz gülümsedi. “Gerçekten bu yalnızca her yüz yılda bir olur ve ancak bir dizi olay doğru sırada meydana gelirse. Zaman ve yer tam olarak belirlenmemiştir. Bilen insanlar buna ‘Dokumacı Festivali Olayı’ der. Yalnızca büyük bir nehrin yakınında meydana gelebilir. Bazı insanlar hiç göremezler. Ölen birinin geride kalan düşünceleri arkada bırakılan kişinin kederiyle bir

araya gelir ve görüntü oluşur. Bu benim de ilk kez başıma geldi... Sanırım bugün çok şanslısın."

"Her yüz yıl..." Aklımdan benim bunu görme olasılığım geçti.

"Olay yerine önceden bir bakmak için buraya geldiğimde sen vardın. İçgüdülerim bana senin de birini kaybettiğini söyledi. O yüzden seni davet ettim." Sabah güneşi saçlarının arasında parıldadı. Gülümseyen Urara, konuşurken hâlâ bir heykel gibiydi.

Gerçekten ne tür bir insandı? Nereden gelmişti? Buradan nereye gidecekti? Ve nehrin öbür tarafında kimi görmüştü? Ona soramadım.

"Ayrılık ve ölüm ikisi de korkunç acı. Ama böyle büyük bir aşkın anısını yaşatıp bir daha seveceğine inanamamak bir kadının enerjisini boşa tüketmesidir." Urara ağzı çörek dolu sanki havadan, sudan söz ediyormuş gibi konuştu.

"O yüzden bugün uygun bir biçimde ve son kez hoşça kal diyebilmemiz sanırım en iyisiydi." Gözlerim fena halde kederlendi.

"...Evet," dedim. "Bence de." Gün ışığında oturunca Urara'nın gözleri hafifçe kısıldı.

Hitoshi el sallıyordu. Bir ışığın yüreğimi delip geçmesi gibi acı veren bir görüntüydü.

En iyisi bu muydu? Henüz tam olarak anlamamıştım. Tek bir şey biliyordum. Şu anda keskin güneş ışığında oturuyorken onun yüreğimdeki gitmek bilmeyen anısı çok acı veriyordu? O kadar acı veriyordu ki güçlükle nefes alabiliyordum.

Hâlâ... Hâlâ karşımda gülümseyen Urara'ya bakarken, hafif kahve kokusunun ortasında, 'bir şey'e yakın olmuş olmak duygusu çok güçlüydü. Pencerelerin rüzgârda tıkırdadığını duydum. Hitoshi ile ayrıldığımız zamanki gibi kalbimi ne kadar da açsam, ne kadar da gözlerimi zorlasam, o 'bir şey' fani kalacaktı. Bu kesindi. O 'bir şey' güneş kuvvetiyle karanlıkta parladı; büyük bir hızla

toparlanıyordum. Büyük bir minnettarlık içinde, bir ilahi söylermişçesine yalvardım: Daha güçlü olmamı sağla.

Çörekçi dükkânından çıkarken, “Şimdi nereye gideceksin?” diye sordum.

Gülümseyerek elimi tuttu. “Bir gün tekrar görüşeceğiz. Telefon numaranı asla unutmayacağım.”

Böyle söyleyerek sabahleyin caddeleri dolduran insan seline karıştı. Onu giderken seyrettim ve ben de unutmayacağım, diye düşündüm. Bana ne kadar çok şey verdiğini...

“Geçen gün bir şey gördüm,” dedi Hiiragi.

Öğle tatilinde doğum günü armağanı vermek için buluşmak üzere benim mezun olduğum, onun ise devam ettiği liseye gitmiştim. O koşarak bana geldiğinde okul meydanındaki bir bankta oturmuş, gelip giden öğrencileri seyrediyordum. Üzerinde denizci kıyafeti yoktu. Yanıma oturdu.

“Ne gördün?” diye sordum.

“Yumiko’yu,” dedi. Kalbim yerinden oynadı. Beyaz beden kıyafetleri içindeki öğrenciler toz kaldırarak yanımızdan koşup gittiler.

“O sabah ... evvelki gün müydü?”... devam etti. “Bir düş olabilir. Aniden kapı açılıp Yumiko içeri girdiğinde yarı uykulu gibiydim. Her şey o kadar normal gibiydi ki onun öldüğünü unutup ‘Yumiko?’ dedim. Gülümsedi, parmağını dudaklarına götürüp ‘Şşşş,’ dedi. Dolabıma gitti dikkatlice denizci kıyafetini çıkardı ve kollarının arasında katladı. Sonra dudaklarıyla sessizce ‘Bay, bay,’ yaparak, el salladı. Ne yapacağımı bilemedim, bir düş olmalı, diye düşünüp yeniden uyudum. Ama denizci kıyafeti gitmişti. Her yere baktım onun için. Sonra birden gözyaşlarına boğuldum.”

“Hmm,” dedim. Nehirden başka bir yerde de oluyor olabilir mi? Doğru gündü, doğru sabah Urara da gitmişken bunu kesin olarak bilmemin hiç yolu yoktu. Fakat o bu konuda çok sakindi. Hiiragi için gözle görmenin ötesinde

başka şeyler vardı. Belki de yalnızca nehirde olması gereken bir olayı kendi için yaratma gücüne sahipti.

“Sence ben aklımı mı kaybettim?” diye sordu şakayla.

Hafif güneşli bir ilkbaharın öğleden sonrasında okul binasından gelen öğlen saatinin gürültüsü rüzgârda yol aldı. Güldüm, ona armağanını, bir plak verdim ve “Böyle hissettiğin anlarda koşmanı tavsiye ederim,” dedim. O da güldü. Orada güneşin altında oturup güldü, güldü.

Hitoshi:

Bir daha asla burada olamayacağım. Dakikalar geçip giderken ben ileriye gidiyorum. Zamanın akışı benim durduramayacağım bir şey. Seçme hakkım yok. Ben gidiyorum.

Bir yolcu arabası durdu, diğeri kalkıyor. Daha tanışacağım insanlar var, bir daha asla görmeyeceğim diğerleri. Sen farkına varmadan giden insanlar var, yalnızca bir yerden bir yere gidenler var. Daha birbirimizle selâmlaşırken şeffaflaşıyorlarmış gibiler. Gözlerimin önünde akan nehirle yaşamaya devam etmeliyim.

İçimdeki çocuk tarafın daima seninle olması için bütün içtenliğimle dua ediyorum.

Bana el salladığın için teşekkür ederim.